

SUSAN HILL

FEMEIA
IN
NEGRU

COLECȚIA BESTSELLERURILE SFÂRȘITULUI DE MILENIU

SUSAN HILL este autoarea succesului de talie mondială "LADY DE WINTER" - continuarea celebrului roman REBECA.

Susan Hill s-a născut în Scanborongh, Yorkshire în anul 1942. Primul ei roman a fost publicat de Hutchinson în 1960 când ea mai era încă la școală, pentru ca următorul să fie publicat în anul 1961 când era studentă. Printre romanele ei putem cita: "Domn și Doamne", "O schimbare în bine", "Eu sunt Regele Castelului" (răsplătit cu premiul Somerset Mangham), "Albatrosul și alte Povești" (care a câștigat premiul John Klewellyn Rhys), "Întâlnire ciudată", "Pasărea nopții" (premiul Whitbread), "Anotimpul Primăverii" precum și "Îngerii Văzduhului."

EDITURA PYGMALION PLOIESTI

COPERTA: VASILE SOCOLIUC

ISBN 973 - 9207 - 07 - 3

2745 lei
55 lei TL
2800 lei

SUSAN HILL

FEMEIA ÎN NEGRU

traducere din limba engleză de
ILEANA CUDALBI

EDITURA PYGMALION PLOIEȘTI

— 1995 —

Copertă : VASILE SOCOLIU

SUSAN HILL
THE WOMAN IN BLACK

COPYRIGHT © SUSAN HILL 1983
The author has asserted her moral rights

Copyright © Editura Pygmalion Ploiești, România 1995
pentru edițiile în limba română

Copyright © Editura Pygmalion Ploiești, România 1995
pentru grafica coperti

Pentru Pat și Charles Gardner

Susan Hill s-a născut în Scarborough, Yorkshire în anul 1942. Încă din anul 1963 ea este cunoscută ca o scriitoare foarte sânguincioasă, autoarea unor nuvele și povestiri scurte. Primul ei roman a fost publicat de Hutchinson în 1960 când ea mai era încă la școală, pentru ca următorul să fie publicat în anul 1961 când era studentă. Printre romanele ei putem cita: „Domn și Doamne“, „O schimbare în bine“, „Eu sunt Regele Castelului“ (răsplătit cu premiul Somerset Mangham), „Albatrosul și alte Povești“ (care a câștigat premiul John Klewellyn Rhys), „Întâlnire ciudată“, „Pasărea nopții“ (premiul Whitbread), „Anotimpul Primăverii“ precum și „Ingerii Văzduhului“. A mai scris de asemenea două cărți autobiografice: „Mărul Magic“ și „Familia“ precum și cărți pentru copii. Susan Hill este o prezență obișnuită la Radio și televiziune, (ea) a prezentat emisiunea „Raftul de Cărți“ la Radio 4, în perioada 1986—1987 și a furnizat ficțiuni numeroaselor ziare și reviste. Este căsătorită cu un licențiat pe nume Stanley Wells, specialist în opera lui Shakespeare. Au două fete și locuiesc în Gloucestershire.

Ultimul succes de talie mondială îl constituie Lady de Winter, continuarea celebrei REBECA.

NOAPTEA DE AJUN

Era ora nouă și jumătate în noaptea din Ajunul Crăciunului. Tocmai străbăteam holul de la Monk's Piece, dinspre sufrageria unde se desfășurau mesele festive, către salonul unde se afla toată familia strânsă în jurul focului din șemineu. M-am oprit o clipă și, apoi, așa cum făceam adesea în timpul serilor m-am îndreptat către ușa din față, am deschis-o și am ieșit afară.

Întotdeauna mi-a plăcut să respir aerul curat al serii, încărcat de arome dulci și de balsamul florilor vara, de mirosul ascuțit al focurilor de tabără și al frunzelor ce putrezesc, toamna, ori de gerul ascuțit la căderea zăpezii. Îmi place să mă contemp-lu în oglinda întunecată a cerului de deasupra capului meu, unde luna și stelele înveșmântate în văluri de mister se petrec tăcute, departe de mine în abisurile nopții ; îmi place să ascult țipătul vie-tăților de noapte, geamătul vântului, răpăiala ploii în livadă, să mă îmbăt cu aerul tare ce se ridică până la mine de pe pășunile de lângă râu.

Așa am făcut și în seara asta și am simțit că vremea avea să se schimbe, ceea ce mi-a făcut inima să tresalte de bucurie. Toată săptămâna trecută plouase, o ploaie rece cu ceață care stăruia deasupra casei, deasupra ținutului. Nu se vedea de

la fereastră decât cel puțin până la un metru-doi în grădină. O vreme afurisită care nu părea să se mai lumineze vreodată. Nu-ți făcea nici o plăcere să te plimbi, iar pentru vânătoare vizibilitatea era prea redusă și câinii erau permanent ursuzi și plini de noroi. În casă lămpile ardeau tot timpul zilei, iar pereții cămarilor și pivniței erau umezi și miroseau a rânced în timp ce focurile mocneau și scoteau fum din belșug.

De mulți ani de zile starea vremii îmi afecta buna dispoziție și mărturisesc sincer că dacă n-ar fi predominat voioșia și zarva în restul casei m-aș fi cufundat în melancolie, nefiind în stare să mă bucur de plăcerile vieții așa cum mi-ar fi plăcut deși m-aș fi consumat pentru susceptibilitatea mea. Numai că Esmé a fost de neclintit și nu s-a lăsat impresionată de capriciile vremii astfel că pregătirile noastre de Crăciun anul ăsta au fost mai mari și mai temeinice decât de obicei.

Am făcut un pas, doi, depărtându-mă de umbra casei ca să pot privi în jurul meu vecinătatea scăldată de lumina lunii. Monk's Piece cocoțat pe colina care urca ușor la patru sute de picioare de locul unde River Nee desparte cu firicelul lui de apă acest ținut fertil și această parte a țării, în ținutul de nord și cel de sud. Mai jos sunt pășunile întrerupte de pâlcurile de copaci amestecați sau de păduri de foioase. În spatele nostru însă pe o arie de câteva mile pătrate terenul este arid, un crâng de lăstăriș sălbatec în mijlocul acestui ținut cu ferme prospere. Suntem la două^h mile de satul propriu-zis și la șapte mile de principalul oraș, cu toate astea predomină impresia de izolare care ne face să ne simțim și mai departe de civilizație decât suntem.

Prima dată am văzut Monk's Piece într-o după-amiază din mijocul verii, pe când mergeam în trăsură cu domnul Bentley. Domnul Bentley era, pe atunci, patronul meu, între timp eu am devenit partener cu drepturi depline în biroul de avocatură unde aveam să fiu desemnat ca „tânărul“ (și așa aveam să rămân bineînțeles toată viața mea activă). La vremea aceea el se apropia de vârsta când începea să slăbească din ce în ce mai mult hăturile responsabilităților trecându-le tot mai des în mâna mea, cu toate că mai continua să viziteze birourile noastre din Londra cel puțin o dată pe săptămână până când a murit la cei optzeci și doi de ani ai săi. Stătea însă, din ce în ce mai mult la țară. Nu era nici vânător și nici pescar, dar îi plăcea să se implice în magistratura locală și în problemele bisericii, intrând în tot felul de comitete și comisii parohiale.

Pentru mine a fost o ușurare și o incântare când, în cele din urmă, după atâția ani m-a luat ca partener cu drepturi depline, deși situația mea putea fi privită tot ca una de subordonare, întrucât munceam ca un măgar și duceam povara răspunderii pentru conducerea firmei — cel puțin așa simțeam — nefiind răsplătit cum se cuvenea judecând după poziția mea.

Așadar, am văzut Monk's Piece pe când mă întorceam cu domnul Bentley într-o după-amiază de duminică, bucurându-ne de priveliștea pajștilor verzi străjuite de gardurile de păducel din acel colț de țară adormit, lăsându-ne purtați de pasul blând al căluțului spre conacul lui urât și în același timp impunător. Rareori mi se întâmpla să stau în spate și să nu fac ceva. În Londra nu trăiam decât pentru slujba mea, exceptând orele pe care le petreceam în bibliotecă cu colecțiile de acoarele. Aveam

de-acum treizeci și cinci de ani și eram văduv de peste doisprezece ani. N-aveam nici un chef pentru evenimente sociale cu toate că mă bucuram de o sănătate bună, eram totuși predispus la crize de nervi și aveam toate condițiile pentru asta, după cum veți vedea. Adevărul este că îmbătrânisem fără vreme, eram un bărbat sobru, șters, cu o expresie ciudată — de câine credincios.

I-am atras atenția domnului Bentley asupra frumuseții calme a acelei zile și după ce mi-a aruncat o privire el mi-a spus :

— Ar trebui să te gândești să aranjezi ceva în sensul ăsta — de ce nu ? O căsuță drăguță, acolo — poate ? Și arată cu biciul în direcția sătucului tupilat pe malul râului în jos, unde pereții albi străluceau în soarele de asfințit. Să pleci de la oraș de vinerea după-amiază, să te poți plimba, să respiri aer proaspăt, să mănânci ouă proaspete și smântână.

Ideea era ispititoare, dar numai de la distanță, neavând nimic în comun cu mine, astfel că am zâmbit numai și am tras pe nări mirosul ierbii și a câmpului înflorit uitându-mă la praful ridicat de copitele poneiului, fără să dau prea multă atenție. Asta este, până când am ajuns la drumul neted care ducea la construcția lungă din piatră ce se înfățișa privirii, bine proporționată și măsura priveliștea până hăt departe pe albia râului unde se zărea la distanță linia violet-albăstruie a dealurilor.

În clipa aceea am fost străbătut — nu știu cum să-i spun — de o emoție, o dorință sau ceva mai mult, de o știință, ori poate simpla certitudine pusesse stăpânire pe mine, atât de clar, de izbitor, încât am strigat involuntar la domnul Bentley să oprească. Neavând timpul s-o facă, m-am trezit a-

runcat din trăsura trasă de ponei pe potecă, sus, în vârful gruiului verde de unde priveam ca pentru prima oară casa atât de impunătoare și atât de potrivită cu poziția pe care o ocupa. O casă modestă și totuși sigură privind până hăt departe ținutul de dincolo de ea. Deși știam că nu mai fuseseam aici mai înainte, eram absolut convins că aveam să revin, întrucât casa părea a fi parte din mine, era legată invizibil de persoana mea.

Într-o parte curgea un firicel de apă ce se îndrepta spre pajiștea de dincolo, unde își făcea meandre spre râu în jos.

Acum domnul Bentley se uita la mine din trăsură, curios.

— Frumos loc, spuse el.

Am dat din cap doar, incapabil să împart cu el vreuna din emoțiile mele puternice. I-am întors spatele și am urcat câțiva metri în pantă până când am putut vedea intrarea în livada bătrână care se întindea din spatele casei și se termina departe în iarba înaltă și deasă. Dincolo de asta se vedea o suprafață netedă, aridă, de teren deschis. Senzația de convingere încă mai persista și mi-aduc aminte că m-a intrigat, întrucât nu eram un om cu imaginație și nici multă fantezie nu aveam, nefiind înzestrat cu darul previziunilor. Evident, de la acele experiențe anterioare, eu am evitat intenționat abordarea oricărei probleme lipsite de conținut natural și m-am agățat mai mult de aspectul prozaic, vizibil și palpabil.

Cu toate acestea, îmi era imposibil să scap de credința — nu, trebuie să-i spun mai mult, de știința sigură — că această casă avea să fie într-o zi a mea, că mai devreme sau mai târziu, cu toate că habar n-aveam când, urma să fiu stăpânul ei.

Când în cele din urmă am acceptat acest gând, m-am simțit cuprins pe dată de o pace și o liniște profundă, așa cum nu mai cunoscusem de mulți ani, ceea ce mă făcu să mă întorc cu inima ușoară la trăsură trasă de ponei, unde domnul Bentley mă aștepta un pic mai mult decât curios.

Sentimentul surprinzător pe care l-am încercat la Monk's Piece m-a însoțit și după ce-am plecat la Londra, cu toate că nu era decât un gând furiș. I-am spus domnului Bentley că dacă se va întâmpla să audă că gospodăria era de vânzare îl rugam să-mi dea de știre.

Câțiva ani mai târziu, așa a făcut. I-am contactat pe agenții mei în aceeași zi, câteva ore mai târziu și fără să stau mult pe gânduri m-am dus s-o văd din nou, am făcut o ofertă și ea a fost acceptată. Câteva luni înainte de asta o întâlnisem pe Esmé Ainley. Afecțiunea noastră era pe zi ce trecea tot mai puternică, dar nu putea evolua din cauza firii mele nehotărâte, atât în chestiuni materiale, cât și în cele emoționale. Bineînțeles că tăceam și în privința intențiilor mele de viitor. A trebuit să dau dovadă de tot curajul ca să profit de noutatea legată de Monk's Piece ca de un semn bun și la o săptămână după ce-am devenit stăpânul casei, să mă duc la țară cu Esmé și s-o cer în căsătorie printre copacii din livada bătrână. Cererea mi-a fost acceptată și, curând după aceea, ne-am căsătorit și ne-am mutat imediat la Monk's Piece. În ziua aceea, am crezut într-adevăr că, în sfârșit, am ieșit din umbra lungă aruncată de întâmplările trecutului. L-am văzut după față și după străngerea călduroasă de mână că și domnul Bentley credea la fel. Parcă i se ridicase o povară de pe umeri. Întotdeauna se învinovățise, cel puțin în parte, pentru ceea ce mi se întâmplase, întrucât el

fusese la urma urmei cel care mă trimisese în călătorie la Crythin Gifford și El Marh House și la înmormântarea doamnei Drablow.

Și toate astea nu-mi ieșeau din minte nici măcar acum, când stăteam în fața casei mele, în ajunul nopții de Crăciun. Trecuseră deja paisprezece ani de când Monk's Piece era cel mai fericit cămin; al meu, al lui Esmé și al celor patru copii ai ei din prima căsătorie cu căpitanul Ainley. La început, veneam aici numai în week-end și de sărbători, dar încă din ziua în care am cumpărat casa, începusem să mă plictisesc de afacerile din Londra. așa că m-am bucurat desigur să mă retrag la țară cu prima ocazie.

Și iată că familia mea se reunea acum, din nou, pentru a sărbători Crăciunul. Am deschis o clipă ușa din față să le aud vocile din salon — chiar dacă soția mea m-a certat că aveam să răcesc. Bineînțeles, era un ger de scăpărau pietrele. Cerul spuzit de stele și lună plină înconjurată de halo, păreau încremenite pe vecie în aerul înghețat. Umezeala și ceața săptămânii trecute se furișaseră dispărând ca niște hoțomani în noapte, iar cărările și zidurile de piatră ale casei străluceau acum palid și aburii respirației mele se împrăștia în văzduh.

Sus, în dormitoarele de la mansardă, cei trei băieți ai lui Isabel — nepoții lui Esmé — dormeau adânc cu plăpumile strânse în jurul trupurilor. N-aveau să aibă parte de zăpadă pentru a doua zi, dar cel puțin Crăciunul avea să fie vesel și strălucitor.

Simțeam ceva în aerul acelei nopți, ceva ce-mi amintea de propria mea copilărie, de bolile pe care le luam de la ceilalți băieți și acest lucru mă emo-

țiună acum, cât eram eu de bătrân. Astfel că liniștea mea dispăru. Amintiri pe care le crezusem uitate pentru întotdeauna și despre care habar nu mai aveam îmi reapărură în minte. Că aș mai fi putut să-mi reinnoiesc cunoștințele, mi se părea imposibil în acel moment, dacă fie și numai apariția unor vedenii mă îngrozea.

M-am mai uitat o dată la întunericul înghețat, am oftat împăcat, am strigat câinii și am intrat în casă nemaigândindu-mă decât la pipă și la un pahar bun de whisky, la gura focului în compania fericită a familiei mele. Traversând holul și intrând în sufragerie simțeam deja aerul de bunăstare pe care îl știam de când stăteam la Monk's Piece, senzație care, natural, atrage după sine alta, aceea de mulțumire sufletească. Și, bineînțeles, eram recunoscător să-mi văd familia adunată în jurul focului uriaș pe care Oliver tocmai îl înălța îngrijorător de mult, iar flacăra lui amenințătoare era alimentată cu crengile mărilor bătrân pe care îl tăiaserăm în toamna trecută din livadă. Oliver era fiul cel mai mare al lui Esmé și semăna la fel de mult ca și atunci când l-am cunoscut, cu sora lui, Isobel (care stătea lângă soțul ei, bărbosul Aubrey Pearce) și cu fratele lui mai mic, Will. Toți trei erau bine făcuți, deschiși la față, înclinați spre rotunjime și cu părul, genele și sprâncenele castaniu roșcat — culoare pe care o avusese și părul mamei lor înainte de a înspica.

Acum, Isobel avea doar douăzeci și patru de ani, dar era deja mama a trei băieți și părea dispusă să mai facă. Era dolofană, avea un aer de matroană cocoloșindu-și soțul la fel cum făcea cu copiii și cu frații ei. Era cea mai sensibilă și responsabilă dintre fiice, era drăguță și afectuoasă și părea să fi găsit în pașnicul Aubrey Pearce un par-

tener ideal. Cu toate astea, o surprindeam uneori pe Esmé privind-o nemulțumită și mi-a spus mai mult decât o dată, deși pe ton blând și fără să mai audă cineva, că ar fi dorit ca Isobel să fie un pic mai suplă, un pic mai isteată și chiar frivolă.

Cu toată sinceritatea, nu nu voiam același lucru. Nu-mi doream pentru nimic în lume ca suprafața liniștită a mării să fie tulburată de ceva.

Atât Oliver Ainley, care avea nouăsprezece ani, cât și fratele lui, Will, doar de paisprezece ani, erau la fel de serioși, chiar sobri la vârsta lor, dar tot mai aveau exuberanța unor cățelandri. Bineînțeles, mi se părea că Oliver dă chiar prea puține semne de maturitate pentru un tânăr în primul an la Cambridge și care se pregătea, dacă sfatul meu contase, să îmbrățișeze profesia de avocat. Will stătea pe burtă în fața focului cu fața strălucindu-i, cu bărbia în mâini. Oliver era lângă el și, din când în când, picioarele lor lungi se loveau și se împingeau și îndată se încăierau de parcă ar fi avut din nou zece ani.

Cel mai mic fiu al lui Ainley, Edmund, stătea deoparte după cum îi era obiceiul, ținându-se la distanță de toată lumea nu atât din cauza firii lui neprietenoase sau că ar fi fost supărăcios, ci din cauza unui dispreț înăscut pentru aglomerație și din dorința de a fi într-un fel rezervat ceea ce-l deosebea de restul familiei lui Esmé, mai ales că arăta și altfel decât ceilalți. Era palid, avea nasul lung, părul ca pana corbului și ochii albaștri. Edmund avea cinsprezece ani. Pe el îl cunoșteam cel mai puțin și de-abia dacă îl înțelegeam, simțindu-mă incomodat de prezența lui, cu toate că, probabil în mod curios, în adâncul sufletului îl iubeam mai mult decât pe oricare altul.

Salonul de la Monk's Piece este lung și scund, cu ferestre înalte la ambele capete, bine drapate acum, noaptea, dar în timpul zilei lăsând cu dărnicie lumina să intre în încăpere de la nord la sud. În seara asta, ghirlande și crengi verzi, strânse de Esmé și Isobel după-amiază, atârnav deasupra căminului și printre frunzele lor străluceau boabe roșii și pamblici purpurii și aurii. La capătul celălalt al camerei se afla bradul, împodobit cu lumânări, iar sub el erau așternute cadourile. Mai erau și flori, crizanteme albe în vase, iar în mijlocul camerei, pe masă, o piramidă de fructe și un castrol cu felii de portocală aromate cu scortişoară, mirosul lor umplând aerul și amestecându-se cu mirosul de brad și cu izul acrișor al focului de lemne, toate la un loc amestecându-se în atmosfera Crăciunului.

M-am așezat în scaunul meu, m-am tras un pic înapoi în fața flăcărilor dogoritoare și m-am apucat să-mi pregătesc pipa. În timp ce o făceam, mi-am dat seama că i-am întrerupt pe ceilalți în mijlocul unei convorbiri, că Oliver și Will cel puțin erau nerăbdători să continue.

— Ei, care-i treaba ? i-am întrebat eu, trăgând la început grijuliu din pipă.

A urmat o pauză și Esmé a dat din cap zâmbind deasupra broderiei sale.

— Haide...

Atunci Oliver s-a ridicat în picioare și a început să facă pași, grăbit în jurul camerei, stingând luminile, lăsând doar lumânările din pomul de Crăciun să ardă în depărtare, astfel că atunci când s-a întors la locul lui nu mai eram luminați decât de flăcările din cămin, iar Esmé se văzu obligată să lase lucrul deoparte — nu fără să protesteze însă.

— În felul ăsta poți să faci lucrurile mai bine, îi spuse Oliver cu oarecare satisfacție.

— Ah, voi băieții.

— Ei haide, Will, e rândul tău, nu-i așa ?

— Nu. E rândul lui Edmund.

— Aha, spuse mezinul cu o voce neobișnuit de profundă. Ar fi fost dacă aș fi vrut și eu să fie.

— Chiar trebuie să stăm pe întuneric ? îi întrebă Isobel pe un ton de parcă ar fi vorbit cu niște copii mult mai mici.

— Da, surioară, trebuie, dacă vrei o atmosferă autentică.

— Dar nu sunt chiar sigură că vreau.

Oliver mormăi cu voce joasă :

— Atunci să-i dea drumul careva.

— Spun povești cu fantome, mă lămuri Esmé, aplecându-se spre mine.

— Da, întâri Will emoționat, abia ținându-și râsul. Ca în noaptea de Crăciun. E o tradiție veche de când lumea.

— Casa de la țară singuratică, oaspeții adunați în jurul focului în odaia întunecoasă, vântul hăulind pe la ferestre... mormăi Oliver din nou.

Și atunci se făcu auzit glasul răsunător, vesel al lui Aubrey.

— Mai bine să-i dăm drumul !

Și așa au și făcut. Oliver, Edmund și Will se luară la întrecere în a spune cele mai cutremurătoare povești cu efectele cele mai dramatice și țipetele cele mai înfricoșătoare, care-ți ridicau părul măciucă. Se întreceau care mai de care să fie mai inventiv și mai înfricoșător. Vorbeau despre castele nelocuite ai căror pereți se dărâmau, despre ruinele unei mănăstiri îmbrăcate în iederă ce strălucea în lumina lunii, despre camere încuiate și tunele secrete, cripte igrasioase, cimitire părăsite,

pași care scârțâiau pe scări, degete care băteau la fereastră, gemete și strigăte, urlete și tropăituri, zgomote de lanțuri, călugări cu glugă, călăreți decapitați, praf ce se ridica în nori, vânturi neașteptate, năluci, umbre, vampiri, copoi, lilieci, șobolani, păianjeni, bărbați decăzuți, femei albite, lunatici, cadavre și blesteme căzute pe moștenitori. Poveștile erau din ce în ce mai stufoase, mai sângeroase și mai prostești și curând găfăiturile și strigătele s-au transformat în hohote de râs, întrucât fiecare, chiar și blânda Isobel, contribuia cu și mai multe amănunte înfricoșătoare.

La început, m-am amuzat, fiind indulgent, dar stând și ascultând la lumina focului am simțit că mă depărtez de ei și că evoluez pe o orbită exterioară lor. Încercam să-mi înăbuș tulburarea, să mă țin în făgașul lucrurilor.

Nu era decât un joc, foarte spiritual și nedăunător, pe care-l practicaui tinerii la fiecare sărbătoare și o tradiție de asemenea, așa cum bine spusese Will. Nu era nimic să mă pună în pericol, să mă tulbure și cu care eu să nu fiu de acord. Întrucât nu voiam să par un spărgător de distracții, bătrân și lipsit de imaginație, am dorit să intru și eu în ceea ce nu era decât o joacă nostimă. Am dat o bătălie cruntă cu mine însumi, dar am întors capul într-o parte de la foc să nu-mi vadă nimeni expresia feței pe care știu sigur că începusem s-o afișez.

Și când, îndreptându-ne spre final, Edmund dădea glas tânguirii zânei care anunța moartea, butucul care strălucea în vatră se prăbuși brusc și, după ce împrăștie în jur o spuză de scânteii și cenușă, se stinse cu totul fiind aproape negru. Atunci se lăsă liniștea peste încăpere. M-am cutremurat.

Voiam să mă ridic și să aprind luminile din **nou**, să văd strălucirea și culorile decorațiunilor de Crăciun, să văd focul arzând din nou vesel, voiam să alung răceala care mă cuprinsese și senzația de frică ce-mi strângea pieptul. Cu toate astea, nu mă puteam mișca, am rămas pentru moment paralizat, așa cum mi se mai întâmplase, căci deși era de mult uitată, senzația asta imi fusese atât de cunoscută altădată.

— Acum e rândul tău, tată, spuse Edmund și imediat ceilalți începură să strige spărgând liniștea cu îndemnurile lor la care se adăugară și cele ale lui Esmé.

— Nu, nu. N-o să auziți nimic de la mine, încercam eu să le țin hangul.

— O, Arthur...

— Da' trebuie să știi și tu acolo, măcar o poveste cu fantome, tată ! Oricine știe...

— O, da ! Sigur.

Tot timpul cât am stat să ascult invențiile lor trăsnite și mormăielile și hăuliturile lor nu mi-a trecut decât un singur lucru prin minte și nu-mi venea decât să le spun : „Nu. Nu. Habar n-aveți voi. Asta nu-i decât o prostie, o fantezie, nu există așa ceva. Nici un lucru atât de sângeros și de crud nu poate stârni râsul.“

— Hai, tată.

— Nu fi demodat.

— Arthur ?

— Fă-ți datoria, tată ! Doar nu vrei să ne lași baltă ?

M-am ridicat, evident nemaifiind în stare să suport această presiune.

— Îmi pare rău că vă dezamăgesc, le-am spus. Dar nu știu nici o poveste ! Și am ieșit repede din cameră și din casă.

Un sfert de oră mai târziu, îmi reveneam trezindu-mă în lăstărișul de dincolo de livadă, cu inima bătând să iasă din piept și răsufllarea tăiată. Mersesem foarte agitat și îmi dădeam seama acum că trebuia să fac un efort ca să mă potolesc. M-am așezat pe o piatră acoperită de mușchi și am început să respir conștient, până când am simțit că scade tensiunea în interiorul meu, pulsul revine la normal, iar mîntea mi se limpezește. După încă puțin timp eram în stare să-mi dau seama unde mă aflam, să observ limpezimea cerului, strălucirea stelelor, frigul din aer și scârțâitul ierbii înghețate sub picioarele mele.

Știam că-mi lăsasem în urmă familia consternată în casă. Mă știau un om normal, chiar echilibrat și previzibil. De ce oare mă tulburaseră ei povestind câteva povestioare prostești și îmi provocaseră acel comportament brusc, rămânând apoi cu toții incapabili să înțeleagă? Trebuia să mă întorc cât de curând să-mi cer iertare, să risipesc efectul incidentului, să refac atmosfera de veselie. Dar ceea ce n-aveam să pot face, era să le explic. Nu. Aveam să fiu vesel și plăcut din nou, doar de dragul soției mele, dar nu mai mult.

M-au certat și mi-au spus că le stric jocul, au încercat să mă încurajeze să spun și eu o poveste cu fantome, la fel ca ceilalți, că nu se putea să nu simt imboldul acesta în mine. Aici aveau dreptate. Da. Aveam o poveste, una adevărată, o poveste cu fantome și duhuri rele, teamă și confuzie, oroare și tragedie. Dar nu era o poveste să fie spusă ca un amuzament obișnuit, la gura focului în noaptea de Crăciun.

Am știut întotdeauna în inima mea că experiența aceea n-avea să mă părăsească, pentru că ea se afla în adâncul ființei mele, parte inseparabilă

a trecutului meu, dar speram că n-avea să mai iasă niciodată la lumină, conștient sau inconștient. Lăsam durerea din când în când să se ridice ca dintr-o rană veche, dar din ce în ce mai rar, mai puțin dureros, pe măsură ce treceau anii, iar fericirea, sănătatea și echilibrul meu își căpătau tot mai mult drepturile. În cele din urmă, am crezut că asemenea undei ce se pierde într-un bazin, la fel s-a pierdut și amintirea în memoria mea.

Acum, în seara asta, ea mi-a apărut din nou. Știam că n-aveam scăpare, că aveam să zac, lac de sudoare, rememorând acele întâmplări, acele locuri din vremea aceea. Așa s-a întâmplat noapte de noapte, timp de ani de zile.

Așa că m-am ridicat și-am început să merg din nou. A doua zi avea să fie Crăciunul. Oare nu puteam să mă distrez cel puțin pentru clipa asta minunată, nu era oare nici o cale să pun stavilă amintirilor și influenței ce-o aveau asupra mea, aflându-mă la ananghie? Să recurg la ea ca la un analgezic sau un balsam ce mi-ar putea ostoi durerea unei răni cel puțin o vreme? Și-atunci, aflându-mă printre trunchiurile copacilor fructiferi, argințați de lumina lunii, mi-am amintit că metoda de-a izgoni o fantomă veche este să continui a te lăsa posedat de ea ca s-o poți exorciza. Ei bine, a mea trebuia exorcizată. Ar trebui să-mi spun povestea, nu cu voce tare, la gura sobei, și nu ca o diversivne pentru ascultătorii prostănaci — era prea solemnă și prea adevărată pentru asta. Ar trebui s-o pun pe hârtie cu mare grijă pentru fiecare detaliu. Da. Am să-mi scriu povestea mea cu fantome. Și abia atunci, probabil, am să mă eliberez în cele din urmă de ea, pentru ca să mă bucur de ceea ce mi-a mai rămas din viață.

Am hotărât imediat că avea să fie, cel puțin cât aveam să trăiesc eu, o poveste pe care să n-o mai citească alți ochi. Am fost unul dintre cei posedați și care a suferit — dar nu singurul — nu, dar cu siguranță am crezut că sunt singurul rămas în viață, singurul, judecând după agitația mea din seara aceasta, că eram încă afectat în străfundul sufletului, și că eu singur trebuia să îndepărtez fantoma.

M-am uitat la Lună și la atât de strălucitoare Stea Polară. Noaptea de Ajun. Pe urmă m-am rugat. O rugăciune simplă, spusă din inimă, care să-mi aducă liniștea și puterea și îndurarea cât timp voi îndeplini cea mai cumplită sarcină și m-am rugat pentru sănătatea familiei mele și pentru odihna noastră liniștită pentru tot restul acelei nopți. Căci deși îmi țineam emoțiile sub control, mă temeam de orele de întuneric care se așterneau de acum încolo.

Ca răspuns la rugăciunea mea, mi-au venit imediat în minte câteva versuri dintr-o poezie pe care o ștusem odată, dar o uitasem de mult. Mai târziu, i le-am spus cu voce tare lui Esmé și ea mi-a identificat sursa imediat.

„Unii spun că în ciuda anotimpului ce vine,
Când se sărbătorește nașterea Mântuitorului
nostru

Ciocârlia cântă toată noaptea
Și atunci, se spune, nici un spirit nu îndrăznește
să hălăduiască.

Noapțile sunt prielnice, planetele ntu se mai
ciocnesc

Nici o minune nu se mai întâmplă, vrăjitoarele
își pierd puterea

Atât de sfântă și de minunată este acea clipă.“

În timp ce recitam cu voce tare, m-am simțit cuprins de o pace adâncă, cu toate că eram surprins de rezolvarea mea. Mă simțeam din nou eu însumi, pe de-a-ntregul. După această vacanță, familia mea avea să plece, iar eu, rămânând singur cu Esmé, aveam să încep să-mi scriu povestea.

Când m-am întors în casă, Isobel și Aubrey pleaseră sus să împartă plăcerea de a strecura daruri pe furiș în ciorapii fiilor. Ior. Edmund citea. Oliver și Will erau în salonul vechi din celălalt capăt al casei, unde fusese instalată o masă de biliard, iar Esmé făcea ordine în salon, pregătindu-se de culcare. Nu s-a spus nimic despre incidentul serii, deși ea purta o expresie de îngrijorare, iar eu a trebuit să inventez o criză de indigestie pentru a-mi explica comportamentul. Mă uitam la focul cu flăcări muribunde și mi-am scuturat pipa de colțul căminului simțindu-mă liniștit și senin iarăși, nemaitemându-mă de chinurile pe care le-aș fi putut îndura singur, fie dormind, fie treaz, în orele puține ale nopții care au mai rămas.

A doua zi avea să fie Crăciunul și eu priveam încrezător și bucuros, gândindu-mă că avea să fie un prilej de bucurie pentru familia mea, de întâmplări hazlii, de dragoste, prietenie, distracții și vis.

Când avea să se termine, aveam să mă apuc de lucru.

O CEAȚĂ CUM NU SE VEDE DECÂT LA LONDRA

Era într-o luni după-amiază în noiembrie și deja se lăsase întunericul, nu pentru că ar fi fost foarte târziu — abia dacă era ora trei — ci din cauza ceții, una dintre cele mai groase ceți ale Londrei, s-o tai cu cuțitul, care ne înconjura din toate părțile încă de cu zori — și abia dacă mai lăsa lumina să pătrundă atmosfera aceea tristă.

Ceața era peste tot, îngrămădindu-se deasupra râului, furișându-se pe alei și pe cărări, răsucindu-se groasă printre copacii goi din parcuri și grădinile orașului, intrând în case, încingând capetele ca o răsufare otrăvită, câștigând teren cu fiecare deschidere a ușii. Era o ceață galbenă, groasă, urât mirositoare, o ceață care lovea și orbea, murdărea și distrugea. Căutându-și orbește drumul, bărbații și femeile care își luaseră viața în mâini, împleticindu-se pe străzi, se adunau în stații și se ghidau unii pe alții.

Sunetele agonizau, formele se estompau. Era o ceață care se instalase de trei zile și care nu dădea semne că avea să se risipească. Presupun că avea calitatea tuturor acelor cețuri rău prevestitoare, care îi dezgusta și îi deruta pe oameni, căci îi deranja să-și simtă ochii acoperiți ca și cum s-ar fi

aflat într-un joc de-a baba oarba. Într-un cuvânt, era acea vreme mizerabilă care înăbușea spiritele în cea mai de temut lună a anului.

Ar fi ușor de spus ca, privind înapoi, să cred că toată ziua am avut o presimțire în legătură cu călătoria pe care urma s-o fac, un fel de al șaselea simț, o intenție telepatică ce putea zace în subconștientul celor mai mulți oameni și care se trezise și mă punea în gardă, în cazul meu. Dar în acele zile din tinerețea mea nu eram decât un prostănac obișnuit, care nu se teme de nimic. Orice scădere a spiritului meu era pusă pe seama ceții de noiembrie și aceeași neplăcere era împărtășită de toți cetățenii Londrei.

Totuși, atât cât pot să-mi amintesc, cinstit, nu simțeam altceva decât curiozitate, un interes profesional în limita acordată de afacerile domnului Bentley, care căpăta în fața mea un oarecare iz de aventură, întrucât nu mai vizitasem niciodată acea zonă îndepărtată a Angliei către care mă îndreptam acum și, desigur, o oarecare ușurare la perspectiva îndepărtării de atmosfera nesănătoasă a ceții și umezelii. Mai mult decât atât, n-aveam decât douăzeci și trei de ani și mai nutream încă pasiunea aceea școlărească pentru tot ce avea legătură cu garile și călătoriile cu locomotiva cu aburi.

Dar, poate că ceea ce este cel mai remarcabil este modul în care îmi amintesc până la cel mai mic amănunt întâmplările acelei zile ; căci, cu toate că nu se întâmplase încă nimic, nervii mei erau încordați. Dacă închid ochii, mă văd în taxi, bătând prin ceață drumul spre King Cross Station, simt gerul, mirosul umed al tapițeriei de piele, ceața puturoasă prelingându-se pe ferestre, îmi simt urechile astupate cu vată parcă. Ochiuri de lumină galbenă, sulfuroasă, ca și cum ar fi răzbă-

tut la nimereală unele cercuri din infern, strălucind din magazine și din ferestrele de sus ale caselor, precum și din pivnițe, ca și cum ar fi fost niște flăcări care se ridicau din groapa de dedesubt. Alte ochiuri de lumină roșie, roșu-aprins, rumenesc fețele vânzătorilor de castane coapte din colțul străzii ; ici, un cazan mare în care fierbea catranul pentru reparatul drumurilor și care împroșca și scotea fum, un fum roșu, colo strălucea un felinar pe care impiegatul îl ținea sus și îl legăna.

Pe străzi era o larmă de nedescris, scârtăit de frâne, sunet de claxoane și strigătele sutelor de șoferi împiedicați și orbiți de ceață și cum priveam prin ferestrele taxiului să văd dacă disting pe cineva aveam impresia că nu văd decât niște fantome zvârcolindu-se într-o mlaștină cu gura și obraji acoperiți de batiste ca să se protejeze momentan, iar când ajungeau în bătaia luminii, ochii lor se înroșeau demonic.

Mi-au trebuit în jur de cincizeci de minute să străbat o milă și ceva de la Chambers până la gară, dar cum n-aveam încotro a trebuit să mă împac cu gândul acelui început de călătorie cu încetinitorul. M-am lăsat pe spate consolându-mă că, desigur, era cea mai rea parte a ei și mi-am îndreptat gândul spre convorbirea pe care o avusesem cu domnul Bentley în acea dimineață.

Munceam din greu la câteva detalii încălcite ale convenției de concesionare a proprietăților, uitând pe moment de ceața ce forța ferestrele ca o fiară dezlănțuită, în spatele meu, când Tomes, funcționarul, a intrat și m-a poftit să mă duc în camera domnului Bentley. Tomes era mărunțel, subțire ca un băț, unsuros și tot timpul îi era rece, ceea ce-l făcea să strămute la fiecare douăzeci de

secunde. Din cauza asta i se încredințase un separeu mic dincolo de holul mare, unde își ținea registrele contabile și unde primea musafiri cu aerul lui permanent de suferință și melancolie și care le aducea aminte acestora tot timpul de Testamente și Ultime dorințe — ceea ce de fapt și făcea obiectul afacerilor noastre și pentru care ei veneau la avocat.

Și domnul Bentley chiar avea în fața lui un Testament și o Ultimă dorință, când am intrat eu în biroul lui confortabil. Fereastra mare, care lăsa lumina să o răsfete, avea în zilele bune o priveliște superbă a grădinilor și Pieții Tribunalului unde veneau și de unde plecau jumătate din avocații Londrei.

— Șezi, Arthur, șezi !

Domnul Bentley își scoase ochelarii, îi lustrui îndelung și-i puse la loc pe nas, înainte de a se lăsa pe scaun, ca un om preocupat. Domnul Bentley avea o poveste de spus și se bucura să fie ascultat.

— Nu cred că ți-am vorbit vreodată despre extraordinara doamnă Drablow ?

Am negat dând din cap. În orice caz, putea să fie mai interesant decât o convenție de concesiune.

— Doamna Drablow, de la Eel Marsh House, Moarta. N-o cunoști.

— A !

— Da. Am moștenit-o pe Alice Drablow de la tata. Firma s-a ocupat de afacerile acestei familii din... O !

Dădu din mâini lăsând să se înțeleagă că lucrurile mergeau în urmă, în secolul trecut, la înființarea Firmei Bentley, Haigh, Sweetman and Bentley.

— Da ?

— O epocă de aur, bătu el cu palma peste hârtii. Optzeci și șapte.

— Și ăsta e testamentul ei de care trebuie să mă ocup ?

— Doamna Drablow, ridică el un pic vocea, ignorând întrebarea mea care spărsese echilibrul povestirii. Doamna Drablow, după cum se spune, a fost cam ciudată.

Am dat din cap. După cum am aflat în ultimii cinci ani de când eram la firmă, cei mai mulți dintre clienții bătrâni ai domnului Bentley erau ciudați.

— Ai auzit vreodată de Digul celor Nouă Vieți ?

— Nu. Niciodată.

— Nici de Eel Marsh, în comitatul din nord ?

— Nu, domnule.

— Nu. Presupun că n-ai vizitat țara deloc ?

— Mă tem că nu.

— Trăind acolo, oricine poate ajunge ciudat, spuse domnul Bentley gânditor.

— N-am decât o vagă idee, unde s-ar putea afla.

— Atunci, băiete, du-te acasă, împachetează-ți câteva lucruri și ia trenul de după-amiază de la King's Cross pe care îl schimbi la Crewe, apoi la Homerby. De la Homerby, o iei pe linia secundă până la târgul Crythin Gifford. După aceea, aștepți refluxul.

— Refluxul ?

— Nu poți traversa Digul decât pe reflux. Astea te duce direct la Eel Marsh și la casă.

— Casa doamnei Drablow ?

— Când vine fluxul ești izolat până când apa se retrage iar. Un loc remarcabil.

Se ridică în picioare și se duse la fereastră.

— Cu mulți ani înainte, bineînțeles, m-am dus acolo. M-a luat tata. Nu se sinchisea ea prea tare de vizitatori.

— Era văduvă ?

— Din primii ani de căsnicie.

— Copii ?

— Copii. Domnul Bentley rămase o clipă tăcut frecând fereastra cu degetul ca și cum ar fi vrut să alunge obscuritatea, dar ceața dădea năvală, galben-cenușie și mai groasă ca niciodată, cu toate că pe ici pe colo răzbăteau lumini ce străluceau palid de-a lungul Pietii. Un clopot de biserică începu să bată. Domnul Bentley se întoarse spre mine.

— După câte mi s-a spus, nu, n-a avut nici un copil, rosti el cu grijă.

— Dar a avut bani mulți sau pământ ? Aface-
rile ei erau complicate ?

— În mare, nu. Avea casa, desigur. Și câteva proprietăți în Crythin Gifford — magazine, închirieri, lucruri de genul ăsta care se potrivec unei ferme sărace, aflată jumătate sub apă. Pe ici pe colo mai cheltuia și ea bani pe garduri și zăplaze, dar nu cu un scop anume. Mai sunt și investițiile mici, obișnuite.

— Atunci, totul pare în regulă.

— Chiar așa, nu ?

— Pot să întreb, atunci de ce mă duc eu acolo ?

— Ca să reprezinți firma la funeraliile clienței noastre.

— A, da ! Bineînțeles.

— Mă întreb, natural, dacă n-ar trebui să mă duc eu însumi. Dar ca să-ți spun adevărul, m-a necăjit din nou piciorul, săptămâna din urmă.

Domnul Bentley suferea de gută, boală căreia nu-i spunea niciodată pe nume, cu toate că nu

avea de ce să se rușineze cu boala lui, fiind un om abstinent.

— Și apoi s-ar putea ca Lordul Boltrope să vrea să mă vadă. Ar trebui să fiu aici, înțelegi ?

— A, da ! Bineînțeles.

— Și apoi... făcu o pauză. E timpul să las ceva mai multă greutate pe umerii tăi. Nu-i mai mult decât poți face, nu-i așa ?

— Sper că nu, sigur. Voi fi fericit să mă duc la funeraliile doamnei Drablow, evident.

— E ceva mai mult decât atât.

— Testamentul.

— O mică afacere de lămurit în legătură cu proprietatea. Da. Am să-ți dau să citești detaliile pe drum. Dar în primul rând va trebui să parcurgi documentele doamnei Drablow — documentele particulare... sau orice ar fi. Orice ar putea fi... Și să le aduci la birou, se încruntă domnul Bentley.

— Înțeleg.

— Doamna Drablow a fost cam...dezordonată, dacă pot să spun așa. S-ar putea să dureze o vreme.

— O zi, două ?

— Cel puțin o zi, două, Arthur. Bineînțeles, lucrurile s-ar putea schimba. s-ar putea să greșesc... S-ar putea ca lucrurile să fie în regulă și să te lămurști într-o singură după-amiază. După cum ți-am spus, sunt mulți ani de când n-am mai fost acolo.

Afacerea începea să semene cu un roman victorian, cu o bătrână retrasă care ascunsese o mulțime de documente vechi undeva în subsolurile casei ei întortocheate. Abia dacă îl luam în serios pe domnul Bentley.

— Va fi acolo cineva să mă ajute ?

— Venitul proprietății merge la o strănepoată și o nepoată, amândouă sunt în India, unde trăiesc

de patruzeci de ani. Sunt menajere... dar vei descoperi mai multe când vei ajunge acolo.

— Dar presupun că are și ea prieteni... sau vecini ?

— Eel Marsh House e departe de orice vecin.

— Și fiind ciudată, nu și-a făcut niciodată prieteni, presupun.

— Haide, Arthur, privește și latura bună a lucrurilor, chicoti domnul Bentley. Toată treaba-i ca o călătorie de plăcere.

M-am ridicat.

— Cel puțin scapi o zi, două, de porcăria asta, și văluri din mână înspre fereastră. Eu am aprobat din cap. De fapt nu mă atrăgea deloc ideea unei expediții, deși vedeam că domnul Bentley nu rezista să nu ticluiască o poveste cum putea el mai bine și să nu dramatizeze misterul doamnei Drablow în casa ei plină de sunete, mergând până dincolo de fapte. Presupuneam că locul era mai degrabă rece, dificil de abordat și inconfortabil, din cauza tristeții funeraliilor. Documentele pe care trebuia să le caut până și sub patul din mansardă presupuneam că se aflau în cutia de pantofi, peste care se așternuse praful și care, pesemne, nu conținea mai mult decât niște chitanțe, recipise și niște scrisori îngălbenite de vreme — și toate erau obișnuite pentru o clientă. Când am ajuns la ușă, domnul Bentley a mai adăugat :

— Vei ajunge la Crythin Gifford târziu în seara asta. Ai acolo un hotel mic unde te poți caza pentru la noapte. Înmormântarea este mâine la unsprezece.

— Și după aceea vreți să mă duc acasă ?

— Am aranjat... e acolo un localnic... te va contacta el.

— Da, dar...

Chiar atunci Tomes își făcu simțită prezența cu un strănut peste umărul meu.

— Vă așteaptă un client, domnule Bentley.

— Bine, bine, spune-i să intre.

— Un moment, domnule Bentley...

— Ce-i, Arthur ? Nu sta în ușă, omule. Avem treabă.

— Nu mai aveți nimic să-mi spuneți ? Eu...

El dădu din mâini nerăbdător și în clipa aceea se întoarse Tomes cu clientul, iar eu m-am retras.

Trebuia să-mi fac curat pe birou, să mă duc înapoi acasă, să împachetez, să o înștiințez pe proprietăreasă că aveam să lipsesc câteva nopți și să-i scriu un bilet logodnicei mele, Stella. Speram ca dezamăgirea ei să fie recompensată de mândria că domnul Bentley mă implica astfel în treburile firmei — o șansă bună pentru viitorul meu de care depindea și perspectiva unei căsătorii pentru anul următor.

După aceea urma să prind trenul de după-amiază, să mă duc în cel mai îndepărtat colț al Angliei, despre care câteva minute mai devreme abia dacă auzisem. Pe când ieșeam din clădire, lugubrul Tomes mi-a bătut în fereastra separeului său și mi-a înmănat un plic maro, gros, pe care scria DRABLOW. Strecurându-l sub braț, m-am aruncat în ceața groasă a Londrei.

CĂLĂTORIA ÎN NORD

Așa cum îmi spusese domnul Bentley, cu toată distanța mare și motivul plictisitor al călătoriei mele, ea era totuși o evadare din cețurile Londrei și nimic nu avea să contribuie mai bine la starea de spirit în așteptarea celor ce aveau să vină, decât vederea uriașei caverne care era gara fumegândă ca interiorul unei forje. Răsunau peste tot zgomote vesele ce însoțeau pregătirile de plecare. Mi-am cumpărat bilete și ziare de la chioșc și mergeam pe platforma de lângă trenul ce pufăia, cu lanterna în mână. Îmi amintesc marca motorului — Sir Be-divere.

Am găsit un loc într-un colț în compartimentul gol, mi-am pus haina și bagajul pe suportul de bagaj și m-am instalat foarte mulțumit. Când am ieșit din Londra, ceața ce persista încă deasupra suburbiilor începuse să se subțieze și eu nu puteam decât să mă bucur. Atunci, mi s-au mai alăturat alți doi pasageri în compartiment, dar, după un semn scurt din cap, s-au arătat la fel de preocupați de ziare și documente ca și mine, de altfel, astfel că am parcurs bine și fără peripecii multe mile înspre interiorul Angliei. Dincolo de ferestre se întunecă repede și luminile din vagon s-au aprins, totul era atât de intim și de plăcut de parcă ar fi fost într-o cameră de studiu.

La Crewe, am schimbat cu ușurință și mi-am continuat drumul, atât doar că traseul devia spre est în timp ce se îndrepta spre nord, iar eu mă bucuram de o cină gustoasă. Doar când am ajuns să schimb din nou, pe linia secundară la stația mică din Homerby, doar atunci am început să mă simt mai puțin confortabil, pentru că aici aerul era mult mai rece și vântul bătea în rafale dinspre est, însoțit de o ploaie săcâitoare care îți tăia respirația, iar trenul în care aveam să călătoresc ultima oră era vechi de când lumea, lipsit de confort, cu cușetele capitonate cu cea mai tare tapiserie din păr de cal, acoperită de piele și cu portbagaj din lemn deasupra. Era frig, mirosea a ger și ferestrele erau înghețate, iar podeaua nemăturată.

Până în ultima clipă părea că aveam să fiu singur, nu numai în compartimentul meu, ci și în tot trenul, dar chiar la fluierul impiegatului a apărut un om, a trecut prin barieră, s-a uitat în lungul șirului trist de vagoane și văzându-mă în sfârșit, evident preferând compania, se cățăără pe scară și balansând ușa o închise în urma lui exact când trenul se pusese în mișcare.

Odată cu el intră în compartiment un val de frig, un nor de aburi care se adăugă gerului din compartiment și în timp ce eu remarcam că era o noapte păcătoasă, străinul începuse să se descheie la treniul său. Mă măsură din cap până în picioare cercetător, dar nu ostil, apoi, uitându-se la lucrurile mele de sus din portbagaj dădu din cap aprobativ.

— Se pare că am schimbat o vreme proastă cu alta. Am plecat din Londra pe o ceață groasă s-oi tai cu cuțitul și prin părțile astea pare destul de frig ca să și ningă.

— Nu ninge, spuse el. Bate vântul și până dimineață o să alunge ploaia.

— Mă bucur să aud asta.

— Dar dacă-ți închipui că venind aici scapi de ceață, te înșeli. Avem parte de o mulțime de urgii prin părțile astea.

— Urgii ?

— Mda. Urgii, cețurile marine. Se rostogolesc într-o clipită dinspre mare, peste mlaștini și mărșăluiesc spre uscat ca niște armii de cuceritori. Asta-i specificul locului. Acum e senin, ca într-o zi de iunie și în clipa următoare... făcu un gest cu mâna ca să sugereze dramatica instalare a urgiei de care vorbea. Îngrozitor, mai spuse el. Dar dacă stai în Crythin n-ai să vezi partea cea mai rea a lucrurilor.

— Acolo am să stau deseară, la Gifford Arms. Și mâine dimineață. Presupun că o să mă duc mai târziu să văd ceva din desfășurarea de forțe a naturii.

Și apoi nevrând să discut despre natura afacerilor mele cu el, mi-am luat din nou ziarul și l-am despăturit cu oarecare ostentație. Așa am călătorit câțva timp, hurducăiți de trenul acela prost, ascultând în tăcerea nopții pufăitul motorului și tăcânitul roților de fier pe șine, fluieratul ocazional și rafala de ploaie de parcă ar fi fost rafale de artilerie îndreptate împotriva ferestrelor.

Începusem să fiu obosit de călătorie, de frig și de statul neclintit, în timp ce eram hurducăit și anticipam cu bucurie o cină gustoasă, focul și un pat bun. Ce-i drept, ascuns de pagini, am citit tot ziarul și acum făceam speculații în privința tovarășului meu. Era un bărbat voinic, vorbea destul de bine cu un accent deosebit ceea ce mă făcea să-l iau drept localnic. Am hotărât că era un fermier sau chiar un mic proprietar al unei afaceri restrânse. Părea mai degrabă de șaiszeci de ani de-

cât de cincizeci, iar hainele lui erau de calitate destul de bună, deși prost croite și purta pe degetul mâinii stângi un inel cu sigiliu destul de mare și acela avea, de asemenea, ceva nou, o tentă de vulgaritate. Am hotărât că era un om care dăduse de bani de curând, intrase pe neașteptate în lumea celor bogați și, acum, arăta bucuros tuturor acest lucru.

Fiind destul de mărginit și îngâmfat din cauza tinereții mele am tras această concluzie și nu i-am mai dat nici o atenție lăsându-mi mintea să hoinărească în voie și să se întoarcă la Londra, înapoi la Stella, iar în rest, nu luam în seamă decât frigul și durerile de încheieturi când tovarășul meu îmi trezi interesul spunând :

— Doamna Drablow ?

Am lăsat ziarul în jos și am devenit conștient de vocea lui, al cărei ecou puternic încă stăruia în compartiment pentru că trenul se oprise și singurul sunet era geamătul vântului și sâsâitul aburilor departe de noi.

— Drablow, arată el spre plicul cenușiu conținând documentele doamnei Drablow pe care eu le lăsasem jos alături de mine.

Am dat din cap, țeapăn.

— Să nu-mi spui că ești o rudă.

— Sunt avocatul ei. Eram destul de încântat de cum suna.

— A ! Obligat să participi la funeralii ?

— Da.

— Vei fi singurul.

În ciuda a ceea ce-mi propusesem, am încercat să aflu mai multe amănunte despre chestiunea pe care el, sigur o cunoștea.

— Din informațiile mele, n-are prieteni — și nici familie, deci într-un fel este claustrată, nu ?

Ei, se întâmplă uneori cu bătrânele. Se închid în ele, devin egocentrice. E de presupus că asta se trage de la singurătate.

— Aș îndrăzni să spun că așa se întâmplă, domnule... ?

— Kipps. Arthur Kipps.

— Samuel Dailey.

— Și când trăiești singur într-un loc ca ăsta e destul de simplu.

— Haide, am zis eu zâmbind. Doar n-ai să începi să-mi spui poveștile alea ciudate despre casele singuratice ?

Se uită la mine cruciș.

— Nu. Și în cele din urmă adăugă : N-am să-ți spun.

Dintr-un motiv anume, m-a luat cu frig atunci, mai mult din cauza privirii lui țintă și a manierei sale directe.

— Ei, am răspuns în sfârșit. Tot ce pot spune, e trist când cineva trăiește optzeci și șapte de ani și nu poate aduna câteva figuri prietenoase la înmormântarea sa.

Freamcă fereastra încercând să văd prin întuneric. Se părea că aveam să ne oprim în mijlocul unui teren deschis și să luăm în plin vântul în piept care mătura tot în cale.

— Cât de departe vom merge ?

Încercam să nu par îngrijorat, dar aveam o senzație neplăcută de parcă aș fi fost izolat de orice așezare umană, închis în cavoul înghețat al acestui vagon de tren, cu oglinda lui jerpelită și cu pereții de lemn închis. Domnul Daily își scoase ceasul.

— Douăsprezece mile, ne îndreptăm spre tunelul Gapemouth. Dealul pe care-l străbate este ultima ridicătură de pământ pe o suprafață de

câteva mile întregi. Vom ieși apoi la șes, domnule Kipps.

— Desigur, am venit aici atras și de numele curioase ale locurilor. În dimineața asta am auzit de Digul celor Nouă Vieți și de Eel Marsh, în seara asta, de tunelul Gapemouth.

— E capătul lumii. N-avem prea mulți vizitatori.

— Presupun că nici nu sunt prea multe de văzut.

— Depinde ce înțelegi prin asta. Sunt câteva biserici scufundate și sate înecate, chicoti ei. Mai ales acelea sunt mare lucru de văzut. Și avem ruinele superbe ale unei mănăstiri cu un cimitir grozav — nu poți să ajungi acolo decât la reflux. Tot ce poate fi mai minunat.

— Mă faceți nerăbdător să mă întorc la ceața londoneză.

A urmat un șuierat de locomotivă.

— Acum urmează.

Și trenul venind de la Crythin Gifford la Homerby intră în tunelul Gapemouth și pe lângă noi se rostogoli un șir de vagoane goale care dispăru în întuneric, apoi din nou ne-am așternut la drum.

— Dar vei găsi destulă ospitalitate la Crythin, cu toate că e o localitate mică. Noi ne aplecăm în bătaia vântului și ne vedem de treburi. Dacă nu te deranjează să vii cu mine, te pot duce până la Gifford Arms — pesemne că mașina mea mă așteaptă și oricum e în drumul meu.

Părea foarte grijuliu să mă liniștească și se străduia să nu exagereze efectul întunericului și a ciudățeniei locului, iar eu mulțumindu-i am acceptat oferta lui, după care ne-am așternut din nou pe lectură amândoi pentru ultimele mile ale acestei călătorii chinuitoare.

INMORMĂNTAREA DOAMNEI DRABLOW

Prima impresie pe care mi-am făcut-o despre micul târgușor, Crythin Gifford — bineînțeles că abia dacă era mai mare decât un cătun — era evident favorabilă. Am ajuns în acea noapte și mașina domnului Samuel Daily, strălucitoare, încăpătoare, tapițată în plus, ne-a dus iute pe distanță de o milă între gara micuță și centrul comercial unde ne-am oprit în față la Gifford Arms.

Pe când mă pregăteam să cobor, el mi-a întins cartea de vizită.

— În caz că ai nevoie de cineva...

I-am mulțumit deși am subliniat că era puțin probabil, întrucât ajutorul de care aș fi avut nevoie pentru înmormântarea doamnei Drablow îl puteam avea de la agentul local și oricum nu aveam de gând să stau în localitate mai mult de o zi, două. Domnul Daily s-a uitat destul de ciudat la mine și n-a spus nimic, astfel ca să nu par moșic am luat cartea de vizită și am îndesat-o cu grijă în buzunarul de la haină. Abia după aceea i-a poruncit șoferului să plece mai departe.

— Vei găsi destulă ospitalitate la Crythin — spusese el mai devreme și s-a dovedit că așa era. Am aruncat o privire și am văzut un foc zdravăn arzând și un fotoliu încăpător lângă el în salonul hanului, iar în dormitorul frumos mobilat de la ultimul etaj mă aștepta un alt foc să mă încălzească

și să mă binedispună. Am început să mă simt mai degrabă un turist în vacanță decât cineva venit să asiste la o înmormântare, dar, neavând încotro, trebuia să mă ocup de problemele legate de moartea unui client.

Vântul se potolise sau nu se mai auzea prin grosimea pereților, iar disconfortul și conversația din timpul călătoriei dispăruseră ca un vis urât.

Hangiul îmi recomandă un pahar de vin aromat pe care l-am băut în fața focului ascultând vocile de partea cealaltă a ușii ce veneau din barul public. Soția lui mă făcea să-mi lase gura apă în așteptarea cinei pe care mi-o propunea — supă de casă, pulpă de vițel, tarte cu mere, struguri și frișcă și brânză de Stilton. În timp ce așteptam i-am scris o scrisorică de dragoste lui Stella pe care aveam s-o expediez a doua zi, apoi, pe când înfulecam de zor, mă gândeam la căsuța pe care aș fi putut să mi-o permit după ce aveam să mă căsătoresc, dacă domnul Bentley avea să-mi dea în continuare tot atât de multe responsabilități în firmă, astfel ca eu să mă simt îndreptățit să cer o mărire de salariu.

Una peste alta, cu ajutorul unei jumătăți de ghiurghiuliu care a acompaniat cina, eu m-am declarat gata să mă duc la culcare în bună dispoziție și împăcare.

— Veți asista la o licitație pe cinste, îmi spuse hangiul care aștepta în ușă să-mi ureze noapte bună.

— Licitație ?

El mă privi mirat.

— A, credeam că pentru asta ați venit. Se face o licitație mare pentru câteva ferme mai la sud de aici, mâine, că tot e zi de târg.

— Unde se ține licitația ?

— Cum unde ? Aici, domnule Kipps, în barul public, la ora unsprezece.

Aici se țin licitațiile de când există Gifford Arms, dar n-a mai fost una așa de mare de mulți ani. După asta, urmează o masă. Ne așteptăm să servim masa la patruzeci de oameni în ziua de târg, dar mâine vor fi ceva mai mulți.

— Atunci îmi pare rău că am să lipsesc cu toate că sper să pot trage o raită prin târg.

— N-am avut intenția să te ispitesc, domnule. Am fost convins că ai venit la licitație.

— E-n regulă — mi se pare normal. Dar mâine, la unsprezece, mă tem că am de îndeplinit o îndatorire tristă. Sunt aici ca să particip la o înmormântare — Doamna Drablow de la Eal Marsh House. Poate ați auzit de ea ?

El făcu fețe-fețe... Ce ? Era un semnal de alarmă ? Suspiciune ? N-aș putea spune, dar numele îi stârnise o emoție vie pe care, după toate aparențele, încerca să o înăbușe.

— O cunoaștem, spuse el indiferent.

— Reprezintă firma de avocați care se ocupă de afacerile ei. Eu n-am întâlnit-o niciodată. Presupun că era destul de retrasă în general ?

— Cu greu ar fi putut să fie altfel locuind aici. Se întoarse brusc și o luă în direcția barului. Vă doresc noapte bună, domnule. Puteți servi micul dejun la orice oră doriți. Și plecă lăsându-mă singur. Am făcut jumătate de pas ca să-l chem înapoi pentru că eram și curios și un pic iritat de purtarea lui și mă gândeam să aflu ce voise exact să spună. Dar eram obosit și am renunțat la idee, lăsând spusesele lui pe seama poveștilor locale și a prostiei care lua proporții, așa cum se întâmplă în locurile mici, izolate de lume care nu pot decât să se contemple

singure și să facă melodramă și mister din tot ce pot scoate de la viață. Pentru că trebuie să mărturisesc, în acele zile, aveam superioritatea unui londonez, pe jumătate încredințat că un țaran și în special unul care trăia la capătul lumii într-un colț îndepărtat al insulei noastre era cu mult mai superstițios, mult mai încrezător, mai încet la minte, mai simplu și primitiv decât cosmopolitanii. Fără îndoială, într-un loc ca ăsta, cu mlaștini lugubre, cu cețuri bruște, vânturi sălbatice, case singuratice, orice biată bătrână ar putea trece drept piază rea; căci la urma urmei „a fost odată ca niciodată“ făcea din ea o vrăjitoare, o legendă locală și poveștile erau încă la modă, iar acest folclor extravagant era pe jumătate crezut. Era drept că și domnul Daily și hangiul păreau oameni în toată firea, dar, când am pomenit de doamna Drablow amândoi au amuțit și s-au uitat la mine ciudat. Fără îndoială că rămăsesem convins că mai era ceva foarte semnificativ care nu fusese rostit.

În mare, în noaptea aceea fiind cu stomacul plin și ușor amețit de vinul bun, la vederea focului mocrnit și îmbietor am ridicat așternuturile patului moale și am fost tentat să las totul deoparte și să mă bucur de tot ce mă înconjoară, adăugând și un pic de culoare locală expediției mele. Într-un cuvânt, am adormit buștean.

Îmi reamintesc senzația aceea de cufundare, în brațele primitoare ale lui Morpheu, înconjurat de căldură și moliciune, fericire și siguranță, de parcă aș fi fost un copil răsfățat în camera mea. Mi-amintesc de asemenea cum m-am trezit a doua zi, am deschis ochii și am văzut razele soarelui trecând prin ferestre, jucăușe, inundând tavanul alb și am avut un sentiment plăcut de reconfortare și propețime în minte și în trup. Poate că îmi amintesc

cu atât mai bine pentru că ce-a urmat după aceea se deosebește atât de mult de acest moment. Dacă aş fi ştiut că acea noapte liniştită avea să fie ultima şi că aveau să urmeze multe altele, îngrozitoare, poate că n-aş fi sărit din aşternut cu atâta vioiciune, gata să cobor la dejun şi apoi să încep ziua.

Desigur chiar şi acum, mult mai târziu, cu toate că sunt cât se poate de fericit în casa mea de la Monk's Piece, împreună cu scumpa mea Esmé — şi așa cum speră toți să fie — chiar şi acum eu îi mulțumesc lui Dumnezeu în fiecare noapte că totul s-a terminat de mult şi că nu vreau să se mai întâmple odată, cu toate că nu cred să mai fi dormit vreodată atât de bine ca în noaptea aceea în hanul de la Crythin Gifford. Pentru că îmi dau seama că eram încă inocent şi inocența aceea am pierdut-o pentru totdeauna.

Soarele care strălucea şi care mi-a umplut odaia îndată ce am tras perdelele nu era decât un vizitator matinal în trecere. Dar în contrast cu ceața Londrei, cu vântul şi ploaia din noaptea trecută, din timpul călătoriei, vremea se schimbase chiar foarte mult, așa cum prevăzuse domnul Daily increzător.

Cu toate că nu era decât începutul lui noiembrie, prin părțile astea ale Angliei vremea era rece. Am ieşit din Gifford Arms după ce m-am bucurat de un mic dejun copios. Şi am văzut că aerul era proaspăt, tăios, iar cerul-albastru de cleştar. Târgul destul de auster era construit în cea mai mare parte din piatră şi din ardezie cenuşie, cu clădiri joase, înghesuindu-se una în alta. Am hoinărit destul ca să mă familiarizez cu locul. O serie de străzi drepte şi înguste sau de drumuri dădeau în unghi drept

în piața compactă a târgului, unde se afla hanul, și unde erau acum tot felul de țarcuri, cuști, telegi, căruțe și camioane în așteptarea târgului. Răzbăteau din toate părțile vocile bărbaților strigându-se unul pe altul, în timp ce făceau țarcuri temporare, acopereau staulele, împingeau căruțele peste pavaj. Era o priveliște veselă și plină de sensuri de care mă bucuram și am pornit la drum cu chef de treabă. Dar când am întors spatele pieței și am intrat pe un drum lateral, toate zgomotele muriseră deja, tot ce mai puteam auzi erau pașii mei în fața caselor tăcute. Nu se mai auzea nici țipenie. Crythin Gifford era destul de pitulat și ajungând brusc la marginea lui, la capătul unei străzi înguste, m-am trezit în câmp deschis, unde nu mai puteam vedea altceva decât ogor lângă ogor până la linia orizontului. Mi-am dat seama atunci ce voise să spună domnul Daily despre orașul care se apleacă cu spatele în bătaia vântului. De aici puteam vedea spatele caselor și magazinelor și al principalelor clădiri din piață.

Soarele toamnei era cald și cei câțiva copaci pe care îi vedeam erau ușor îndoșiți din cauza vântului, dar încă mai aveau frunze aurii agățate de crengi. Îmi imaginam ce sinistru, cenușiu și pustiu trebuia să fie locul în timpul ploilor și ceții. Cum băteau rafalele de vânt zile întregi fără sfârșit, cum măturau acest ținut plat, deschis, și cum era complet rupt de lume în timpul vifornițelor. M-am uitat din nou pe hartă la Crythin Gifford în dimineața aceea. La nord, la sud, la vest, pe multe mile nu era nici un sat — la douăsprezece mile se afla Homerby, iar următorul oraș se afla la treizeci de mile la sud și pe alte mile nici un alt oraș. La est erau doar mlaștini, estuarul și apoi marea. Pentru nimic în lume n-aș fi stat mai mult de o zi, două pe

aici, cu siguranță locul nu era pentru mine, dar în timp ce mă întorceam în oraș m-am simțit cu mult mai împăcat cu gândul, mult mai acasă, improspătat de strălucirea zilei și fascinat de tot ce văzusem.

Când am ajuns la hotel din nou, am găsit un bilet lăsat pentru mine de domnul Jerome, agentul care se ocupase de proprietatea și pământul doamnei Drablow cât trăise și care avea să mă conducă la funeralii. Cu stilul lui politicos îmi spunea că avea să se întoarcă la unsprezece fără douăzeci ca să mă conducă la biserică. Așa că, în timpul ce mai rămăsese, eu m-am așezat în fața ferestrei salonului de la Gifford Arms, citind ziarul și privind pregătirile din piață. În hotel de asemenea activitatea era în toi, lucru pe care eu îl puneam pe seama evenimentului legat de licitație. Dinspre bucătărie, când se deschideau ușile, venea un miros îmbătător de mâncare și fripturi și pâine coaptă, plăcinte și aluaturi, prăjituri și alte bunătăți, dinspre sufragerie însă răzbătea zornăit de farfurii. Începând de pe la zece și un sfert curtea de afară a început să se umple de oameni voinici, fermieri prosperi, îmbrăcați în costum de stofă ce-și împărțeau binețe, își strângeau mâinile și discutau aprins.

Îmi pare rău că trebuia să renunț la toate astea. Eram îmbrăcat deja în costumul de doliu cu cravată și bandă neagră la mânecă și cu pălăria neagră în mână și pardesiul pe mine. Când a sosit domnul Jerome, l-am recunoscut imediat căci era la fel de sobru îmbrăcat. Ne-am strâns mâinile și-am ieșit în stradă. O clipă, stând acolo și privind scena plină de viață și de culoare care mi se desfășura în fața ochilor, m-am simțit ca un strigoi în preajma unui festin plin de veselie. Păream o pereche de corbi printre oamenii îmbrăcați în haine de lucru sau în haine de la țară. Și, evident, acesta era și

efectul pe care îl vedeam la toți cei care ne priveau. În timp ce treceam prin piață, deși eram țin-ta privirilor îmi dădeam seama că nimeni nu se bucura să ne vadă. Oamenii se trăgeau înapoi, tăceau, încremeneau în mijlocul conversației lor, așa că am început să mă simt prost, de parcă aș fi fost un paria. M-am îndepărtat bucuros, lăsându-mă condus de domnul Jerome pe una din străzile liniștite, acolo unde îmi arătă el că se afla biserica.

Era un om mărunțel, dar cu un cap extraordinar înconjurat de jur împrejur și mai ales la spate de smocurile de păr fistichiu de parcă ar fi fost niște franjuri în jurul unui lampadar. Putea să aibă orice vârstă între treizeci și cinci și cincizeci și șapte de ani, iar prin manierele lui formale și firea închisă nu dădea la iveală nimic din caracterul sau gândurile sale. Era curtenitor, activ, comunicativ, dar nu intra în intimități. Mă întrebă cum am călătorit, dacă mă simt bine la Gifford Arms, despre domnul Bentley, despre vremea de la Londra, îmi spuse numele preotului care avea să officieze slujba, îmi pomeni numărul proprietăților — cam o jumătate de duzină — pe care le stăpânise doamna Drablow în oraș și în împrejurimi. Și cu toate astea nu-mi spuse nimic, dar absolut nimic personal, nimic revelator, nimic foarte interesant.

— Și înțeleg că va fi înmormântată în curtea bisericii ? am întrebat.

Domnul Jerome mă privi dintr-o parte și am observat că avea niște ochi foarte mari, ușor bulbucăți, deschiși la culoare, undeva între albastru și cenușiu, ceea ce îmi amintea de ouăle de pescăruși.

— Așa este, da.

— E cimitirul familiei ?

Rămase tăcut o clipă și apoi mă privi iar de aproape ca și cum ar fi încercat să descopere dacă era vreun înțeles dincolo de simplitatea întrebării. Apoi răspunse :

— Nu. Cel puțin... nu aici, nu în curtea acestei biserici.

— Dar unde în altă parte ?

— Undeva... dar e părăsit, spuse el după ce se gândi. Zona aceea nu mai este convenabilă.

— Mă tem că nu înțeleg.

Dar în clipa aceea mi-am dat seama că am ajuns la biserica ce se afla la capătul unei alei lungi și drepte, așa că am intrat prin poarta de fier forjat străjuită de cei doi arbori de tisa. Pe partea dreaptă a aleii și înaintea noastră se aflau pietre de mormânt, dar pe partea stângă se aflau niște clădiri, despre care de la început mi-am dat seamă că era biserica și lângă ea, imediat, școala, deoarece avea fixat sus în perete clopoțelul, iar dinăuntru răzbăteau vocile copiilor.

A trebuit să renunț la cercetările mele privind familia Drablow și cimitirul lor pentru a afișa ca și domnul Jerome expresia aceea profesională, de doliu, în timp ce pășeam spre intrarea în biserică. Aici am așteptat câteva minute care mi s-au părut o veșnicie până când carul funerar a ajuns la poartă, iar din interiorul bisericii a apărut lângă noi, ieșind parcă din pământ, preotul acelei parohii. Toți trei ne uitam la procesiune, la oamenii care cărau sicriul doamnei Drablow și care se apropiau cât puteau de încet.

Era de bună seamă un pelerinaj trist, deși redus ca dimensiuni și doar câțiva oameni asistau la slujba din biserica răcoroasă. M-a luat din nou cu frig când mi-a trecut prin minte cât de cumplit era acest sfârșit al unei vieți umane, cum de la

naștere, din copilărie și până la maturitate și bătrânețe nu era nimeni să însemne o legătură de sânge sau de suflet cu această ființă. Nimeni în afară de doi bărbați care nu reprezentau decât legături de afaceri, iar unul dintre ei nici nu o văzuse vreodată în viața lui exceptând acel moment și asta în virtutea profesiei sale.

Totuși, spre sfârșit, auzind un foșnet ușor în spatele meu, m-am întors pe jumătate, discret și am tras cu coada ochiului la alt îndoliat, o femeie, care se strecurase în biserică după ce noi, cei care luam parte la înmormântare ne luasem locurile în primire și care stătea liniștită, fără să aibă o carte de rugăciuni în mână. Era îmbrăcată complet în negru, în ținută de mare doliu, destul de demodată, consideram eu, în afara cercurilor regale la cele mai înalte ocazii. Evident, era clar că scotocise prin cele mai vechi dulapuri de haine, căci negrul ei era un pic prăfuit. Pe cap avea o pălărie în formă de bonetă, iar fața îi era acoperită. Și cu toate că nu mi-am aruncat decât o privire fugară mi-am dat seama că suferea de o boală îngrozitoare căci nu numai că era grozav de palidă în contrast cu negrul hainelor, dar pielea ei subțire se întindea de-a dreptul pe oase și avea o culoare ciudată alb-albăstrie, iar ochii cufundați în orbite îi păreau și mai negri. Măinile sprijinite pe strană arătau la fel și, în mare, avea aspectul unei persoane care era victima înfometării. Deși nu auzisem părerea nici unui doctor despre condițiile care pot duce la o asemenea suferință, știam că pierderea asta de greutate era, în general, ca o boală incurabilă și părea să o fi afectat foarte mult pe femeia aceea, care probabil nu mai avea mult de trăit. Cu toate astea, se târâse să asiste la înmormântarea alteia. Dar nu arăta bătrână. Efectul bolii ei făcea greu de

ghicit vârsta Tot ce era posibil ca să fi avut ceva mai mult de treizeci de ani. Înainte de a mă fi întors la loc, m-am jurat că aveam să-i vorbesc după terminarea înmormântării, să văd dacă n-o pot ajuta, dar tocmai când ne pregăteam să-l urmăm pe preot și sicriul, afară din biserică, am auzit din nou un foșnet de haine și mi-am dat seama că necunoscuta se și strecurase afară și plecase să aștepte la mormântul deschis, ori poate că se dusese la câțiva metri mai în spate, aplecându-se ușor peste altă piatră de mormânt peste care crescuse mușchiul. Apariția ei, chiar în lumina clară a zilei, stârnea atâta compătimire încât probabil era o lipsă de politețe s-o privești. În comparație cu căldura, cu strălucirea de afară, ea părea atât de distrusă de boală, atât de palidă și atât de firavă încât putea trece drept o umbră a propriei sale persoane, amintind vag despre o frumusețe care, la vremea ei, nu putea fi trecută cu vederea. Din cauza asta pesemne că era mai afectată decât dacă ar fi fost victima unui vărsat sau dacă ar fi fost desfigurată de o arsură îngrozitoare.

Ei bine, cel puțin era cineva acolo care să știe dacă era ceva adevărat în cuvintele pe care le auzeam rostite în biserică. Cineva căruia să-i pese că bunătatea și curajul și căldura și scopurile nobile nu treceau niciodată nerăsplătite și neobservate.

Și atunci mi-am luat privirea de la femeia aceea și mi-am îndreptat-o spre sicriul care era coborât în pământ și mi-am aplecat capul și m-am rugat cu o preocupare subită pentru sufletul acelei bătrâne singure și pentru binecuvântarea grupului nostru de ciocli.

Când am ridicat din nou capul am văzut un mierloi într-un tufiș la câțiva pași mai departe care deschise gura și revărsă asupra lumii trilurile

unui cântec sub soarele de noiembrie. Și cu asta gata. Ne-am îndepărtat de mormânt, eu pășeam în urma domnului Jerome, întrucât intenționam să o aștept pe femeia suferindă să-i ofer brațul, s-o însoțesc. Dar ea era de nevăzut.

Trebuie să fi plecat la fel de discretă cum venise, în timp ce eu îmi rosteam rugăciunile și preotul își spunea ultimile cuvinte, nevrând probabil să ne tulbure sau să ne atragă atenția în vreun fel.

Ne-am oprit câteva clipe la poarta cimitirului să schimbăm câteva vorbe, să ne strângem mâinile, iar eu am mai avut odată ocazia să mă uit în jur și să observ că strălucirea și limpezimea acelei zile îți dădea posibilitatea să vezi până hăt departe, dincolo de biserică și curtea cimitirului, unde se întindeau mlaștinile, iar apa din estuar sclipea argintie și strălucea chiar și mai tare la linia orizontului, unde cerul era aproape alb și li-cărea palid.

Am întors apoi privirea în cealaltă parte a bisericii și ceva mi-a atras privirea. De-a lungul gardului din drugi de fier care înconjurau micuța curte asfaltată a școlii erau în jur de douăzeci de copii, câte unul la fiecare interval dintre drugi. Erau ca un șir de figuri solemne cu ochi mari și rotunzi care cine stie câte înmormântări priviseră și care stăteau acolo ținând strâns drugiul din fier și cu toții erau tăcuți, neclintiți. Era o priveliște neobșnuită și emoționantă. Nu arătau ca niște copii neastâmpărați și lipsiți de griji. M-am uitat la unul anume și i-am zâmbit. Dar el nu mi-a întors zâmbetul.

L-am văzut pe domnul Jerome că mă așteaptă pe cărare și l-am urmat repede.

— Spune-mi, femeia cealaltă... am început eu îndată ce am ajuns în dreptul lui. Sper că și-a găsit drumul înapoi spre casă... Arăta îngrozitor. Cine-i ?

El se încruntă.

— Tânăra cu figura răvășită, l-am îndemnat eu. Era în spate, în biserică și apoi în cimitir, la câțiva pași de noi.

Domnul Jerome se opri încrămențit. Se holbă la mine.

— Tânăra ?

— Da. Da, numai piele și os, abia m-am putut uita la ea... era înaltă și purta o bonetă în genul celor... Presupun că încerca să-și ascundă pe cât putea fața, biata de ea.

Timp de câteva secunde pe cărarea aceea goală, sub lumina soarelui, era liniște ca în biserică, așa că îmi puteam auzi bătăile inimii răsunându-mi în urechi. Domnul Jerome părea stană de piatră, era palid, iar mărul lui Adam i se zbătea chinându-se să scoată un sunet.

— S-a întâmplat ceva ? l-am întrebat repede. Nu arătați bine.

În cele din urmă reuși să scuture din cap, așa spune că aproape s-a scuturat cu totul, atât de mult i-a trebuit să-și revină în urma șocului, deși culoarea în obraji tot nu i-a revenit și colțurile gurii încă îi erau vineți.

— Eu n-am văzut tânăra, reuși el să îngaimă în cele din urmă.

— Dar, cu siguranță...

Și mi-am aruncat privirea înapoi peste umăr și ea era acolo din nou. I-am văzut o clipă rochia neagră și bonetă. Așadar, nu plecase de tot, doar

se retrăsese în spatele tufişurilor și a pietrelor de mormânt sau chiar în dosul bisericii, așteptând plecarea noastră, ca să facă ceea ce făcea acum, să se așeze cu privirea coborâtă pe marginea pietrei de mormânt unde tocmai fusese coborât pentru odihna veșnică trupul doamnei Drablow. M-am întrebat din nou ce legătură putea să fie între ea și dispărută, ce poveste stranie putea să se ascundă dincolo de vizita ei clandestină și ce sentimente triste putea să încerce stând acolo singură.

— Uite, i-am spus. I-acolo din nou... n-ar trebui să...

M-am oprit, întrucât domnul Jerome m-a înșfăcat de cot într-un gest disperat și uitându-mă la fața lui eram sigur că avea să leșine, să se prăbușească sau ceva de genul acesta. M-am uitat disperat în jur, pe cărarea pustie, întrebându-mă ce puteam face, încotro s-apuc ori pe cine să strig pentru ajutor. Dricarii plecaseră. În urma mea nu erau decât copiii de la școală și femeia bolnavă de moarte purtând povara grea a sentimentelor, iar alături de mine un bărbat gata să-și dea duhul. Singura persoană la rațiunea căreia puteam să apelez era preotul, retras undeva în biserică lui și ca să mă duc după el trebuia să-l las singur pe domnul Jerome.

— Domnule Jerome, luați-mă de braț... V-aș fi îndatorat dacă m-ați strânge mai puțin... dacă ați putea face câțiva pași, înapoi la biserică... pe cărare... Am văzut o bancă pe aici... la mică distanță de poartă, vă puteți odihni, să vă reveniți până ce mă duc eu să găsesc pe cineva să ne ajute... o mașină...

— Nu ! aproape că țipă el.

— Dar, dragul meu domn !

— Nu. Îmi cer scuze. Începu să inspire adânc și încet îi reveni culoarea în obraji. Îmi pare rău. Nu-i nimic... o slăbiciune trecătoare. Va fi foarte bine dacă mergeți înapoi cu mine în biroul meu de pe Penn Street, dincolo de piață.

Părea agitat, grăbit să se îndepărteze de biserică și împrejurimile ei.

— Dacă sunteți sigur...

— Foarte sigur. Haideți... și începu să meargă repede în fața mea, atât de repede că m-a luat prin surprindere și a trebuit să fug câțiva pași ca să-l ajung din urmă. Ne-au trebuit numai câteva minute să ajungem din nou în piață, unde târgul se desfășura din plin, să ne trezim în mijlocul strigătelor vânzătorilor, cumpărătorilor și grădinarilor, amestecate cu mugetele, zbieretele, boncăluiele și cotcodăcelile zecilor de turme de animale. În contact cu acestea, l-am văzut pe domnul Jerome că arată mai bine, iar când am ajuns la Gifford Arms, părea chiar întors la viață, ușurat de-a binelea.

— Presupun că ai să mă duci la Eel Mars House mai târziu, i-am spus eu după ce l-am invitat să ia masa cu mine, iar el m-a refuzat.

S-a posomorât la față din nou.

— Nu, mi-a răspuns el. N-am să te duc acolo. Poți să treci oricând după ora unu. Keckwick va veni să te ia. El face mereu naveta într-acolo. Presupun că ai o cheie?

Am dat din cap.

— Va trebui să mă uit prin hârtiile doamnei Drablow, să le pun în ordine și presupun că va trebui să mă duc și mâine și poate și poimâine, acolo. Poate că domnul Keckwick ar putea trece

să mă ia dimineața devreme și să mă lase acolo toată ziua.

— V-a trebui să-ți potrivești treburile după flux. O să-ți spună Keckwick.

— Pe de altă parte, i-am spus eu, dacă îmi va lua mai mult timp decât m-am gândit, poate că ar trebui să rămân în casă, pur și simplu. Ar avea cineva ceva împotriva? Mi se pare ridicol să-l aștept pe acest om să tot vină după mine.

— Cred că îți va fi mult mai bine să stai aici, spuse domnul Jerome cu precauție.

— Sigur, m-au primit bine și mâncarea este foarte bună. Poate că aveți dreptate.

— Așa cred.

— Câtă vreme nu deranjează pe nimeni.

— Vei vedea că domnului Keckwick îi va face plăcere.

— Bine.

— Cu toate că nu e prea comunicativ.

— O! am zâmbit eu. M-am obișnuit cu asta. Și după ce am dat mâna cu domnul Jerome m-am dus să iau masa cu încă patru duzini de fermieri.

Era un eveniment comun și foarte zgomotos. Toată lumea stătea la cele trei mese din capre, peste care era așezată o singură față de masă albă și toți strigau unul la altul despre mersul târgului. O jumătate de duzină de fete treceau purtând farfurii cu fripură de vacă și porc, castroane cu supă, castroane cu legume, câni cu sos, oale cu bere, câte douăsprezece odată pe tăvile mari. Cu toate că nu cred să fi cunoscut pe cineva din odaie și cu toate că mă simțeam străin, mai ales din cauza hainelor de doliu, printre straiele acelea comune de postav, totuși m-am distrat bine, asta fiind din cauza contrastului dintre veselia acelui loc și evenimentul trist care avusese loc, mai de-

vreme, dimineața. Cea mai mare parte a discuției se desfășura desigur într-o limbă străină, pentru că tot ce înțelegeam se referea la greutate, preț, livrări și prăsilă, dar știu că în ciuda acestui fapt m-am bucurat de un prânz excelent și eram fericit să ascult toate acele lucruri, mereu aceleași, iar când vecinul din stânga mi-a dat un calup uriaș de brânză Cheshire, indicându-mi să mă servesc, l-am întrebat despre licitația care avusese loc mai devreme în Han. El făcu o grimasă.

— N-a mers cum ne-am așteptat, domnule. Să înțeleg că vă interesa pământul, domnule ?

— Nu, nu. Doar atât că am aflat de la hangiu aseară despre licitație. Presupun că era o vânzare importantă.

— Moșia se întinde pe o arie foarte mare. Jumătate din ținutul Homerby, parte din Crythin și câteva mile la est și la vest.

— Și pământul este valoros, aici ?

— În parte da, domnule. Acesta era. Într-o zonă, este aproape impracticabilă din cauza mlaștinii și a sărăturilor ce nu pot fi drenate și nu pot folosi, la cultură, dar pentru orice bun fermier pământul este valoros, fiecare palmă de pământ. Au cam rămas câțiva oameni dezamăgiți pe aici, azi dimineață.

— Să înțeleg că și dumneata ești unul dintre ei ?

— Eu ? Nu. Mă împac cu ce am și dacă n-aș fi, n-aș face caz de asta, pentru că nu am bani să iau mai mult. Și pe lângă asta am destulă minte să nu mă pun cu unul ca el.

— Te referi la cumpărătorul care a avut succes ?

— Da.

I-am urmat privirea până la masa cealaltă.

— A ! Domnul Darly, am exclamat eu. Căci la celălalt capăt al mesei l-am recunoscut pe partenerul meu de călătorie din noaptea trecută, care ținea o șa în mână și savura romul cu o expresie de satisfacție pe chip.

— Îl cunoști ?

— Nu. L-am întâlnit întâmplător. E un moșier de pe aici ?

— Da.

— Și din cauza asta nu-ți place de el ?

Vecinul meu strânse din umerii mari, dar nu răspunse.

— Ei, am spus eu. Dacă va cumpăra jumătate din țară presupun că voi face afaceri cu el încă înainte de sfârșitul anului. Sunt avocatul care se ocupă de afacerile răposatei doamne Alice Drablow de la Eel Marsh House. E posibil ca și proprietatea ei să fie scoasă la vânzare cât de curând.

Pentru moment, tovarășul meu nu spuse nimic, doar își unse o felie groasă de pâine cu unt și așeză deasupra cu grijă bucata de brânză. M-am uitat la ceasul de pe peretele de vizavi și am văzut că era ora unu și jumătate și tocmai mă gândeam să-mi schimb hainele înainte de a veni domnul Keckwick, așa că mi-am cerut scuze pregătindu-mă să plec tocmai când vecinul meu a început să vorbească.

— Mă îndoiesc, a spus el cu ton măsurat. Nici măcar Samuel Daily n-ar merge așa departe.

— Nu cred că vă înțeleg. N-am văzut încă întreaga suprafață a pământului doamnei Drablow... Presupun că e o fermă ce se întinde la câteva mile de oraș...

— Sărături ! spuse el pe un ton de dispreț. Cincizeci de acri și jumătate din ei sub apă cea

mai bună parte din an. Sărăturile nu înseamnă nimic și sunt sub demnitatea lui.

— Dar mai este Eel Mars House și tot ținutul înconjurător care poate fi bun de agricultură.

— Nu, domnule.

— Mă rog, poate că domnul Daily vrea pur și simplu să mai adauge ceva la imperiul său de dragul de a spune că a fost în stare s-o facă. Presupune că este genul ăsta de om.

— Poate, spuse el ștergându-și gura cu șervetul. Dar dă-mi voie să-ți spun că n-ai să găsești pe nimeni, nici măcar pe domnul Daily dispus să aibă vreo legătură cu asta.

— Și pot să întreb de ce ?

Am vorbit destul de tăios pentru că eram deja destul de neliniștit de aluziile pe jumătate și mormăielile pe care le scoteau oameni în toată firea ori de câte ori venea vorba despre proprietatea doamnei Drablow. Am avut dreptate, era exact genul de așezare unde superstiția și flecăreala erau la ele acasă și erau ținute chiar la mare cinste, mai ceva ca bunul simț. Acum mă așteptam ca țăranul din stânga mea, altfel un om voinic, să-mi șoptească la ureche că poate ar fi făcut-o și apoi din nou, că poate n-ar fi făcut-o și cum ar fi putut el să spună o poveste, dacă ar fi ales... Dar în loc să-mi răspundă la întrebare, el se întoarse și se angajă într-o discuție complicată despre recolte, cu vecinul lui din partea cealaltă. Înfurat de misterul ăsta, de-acum familiar, m-am ridicat brusc și am părăsit camera. După zece minute îmi schimbam costumul de înmormântare și îmbrăcasem niște haine mai lejere și mai puțin formale și stăteam pe terasă așteptând sosirea mașinii condusă de cel care se numea Keckwick.

DINCOLO DE DIG

Nu se vedea nici o mașină. În schimb, se auzea de departe un zgomot de copite. Nu era chiar neobișnuit în piața târgului — văzusem o mulțime de astfel de vehicule în dimineața aceea și presupuneam că și acela aparținea unui fermier sau crescător de vite și, fără să iau în seamă, mă uitam mai departe după un motor. Atunci m-am auzit strigat pe nume.

Poneiul micuț, o creatură păroasă purtând ochelari și birjarul cu scufia mare, trasă până pe ceafă, îmbrăcat cu o haină mițoasă, cafenie, ne-deosebindu-se cu mult de el, formau întregul echipaj. Am fost încântat de vederea lor, gata de călătorie și m-am urcat nerăbdător. Keckwick abia dacă s-a uitat la mine și apoi considerând că m-am instalat, îndemnă poneiul să-și urmeze drumul afară din piața aglomerată a orașului luând-o pe cărarea ce ducea la biserică. Când am trecut pe lângă ea, am încercat să arunc o privire înspre mormântul doamnei Drablow, dar îmi era ascuns privirii de câteva tufișuri. Mi-am amintit de femeia suferindă și de reacția domnului Jerome, când am adus vorba despre ea. În câteva clipe însă am fost adus la realitate și tendința mea e a specula mai departe pe seama funeraliilor a fost stopată pen-

tru că am ajuns la câmp deschis. Crythin Gifford rămăsese în urmă, mic și compact, așa cum era. Acum totul în jur, deasupra și dedesubt părea să fie numai cer și doar o șuviță îngustă de pământ. Vedeam această parte de țară ca pe marile peisaje pictate de marii maestri olandezi, ori ca pe ținutul ce înconjura Norwich. În acea zi, nu erau deloc nori și puteam să-mi imaginez cât de mare, cât de întinsă era suprafața de cer care se întuneca atunci când se pornea ploaia și nării de furtună coborau peste estuar, cum arătau aici apele în februarie, când mlaștinile se transformau în cenușiu la fel ca și cerul care se oglindea în ele și cum arătau vânturile lui martie, când lumina își croia drum, alungând umbrele de peste câmpuri.

În ziua aceea totul era clar și soarele era sus, cu toate că lumina lui era palidă, iar cerul își pierduse din albastru strălucitor de dimineață și devenise mai argintiu. Cum mergeam repede peste câmpul neted, abia dacă am văzut vreun copac, iar gardurile erau negre și subțiri și joase. Pământul fusese arat și se întindea în fața ochilor în brazde drepte, cafenii. Treptat, însă, pământul lăsa loc ierbii aspre și peste tot erau ochiuri cu apă și bălți, iar când ne-am apropiat ele s-au dovedit a fi mlaștină. Apele bălteaui liniștite, strălucind sub cerul de noiembrie, cât puteam vedea în zare, fără nici o întrerupere și se pierdeau în apele estuarului la linia orizontului.

Îmi vâjâia capul în fața acelei imense frumuseți desăvârșite, atât de uimitoare și atât de deschise. Sensul spațiului, a imensității cerului de deasupra și dedesubt făceau să-mi bată inima cu putere. Parcursesem mii de mile ca să văd asta. Nu-mi imaginasem vreodată un asemenea loc.

Singurele sunete pe care le puteam auzi în aer veneau de la tropăitul potcoavelor poneiului, de la rostogolitul roților și de la scârțâitul trăsurii care, dintr-o dată, au fost acoperite de țipetele ascuțite, rău prevestitoare, ale păsărilor de aproape și de departe. Mersesem probabil trei mile și n-am trecut pe lângă nici o fermă, nici o căsuță, nici un fel de așezare, totul era gol. Apoi, dintr-o dată, gardurile s-au terminat și părea că mergeam la capătul pământului, într-adevăr. Înainte, apa strălucea ca un metal topit, iar în urmă cărarea nu se mai vedea, de parcă ar fi fost o dâră lăsată de un vapor în trecere. Pe măsură ce ne apropiam mai mult, vedeam doar apă stătută și vârste de nisip care zăceau la mică adâncime de fiecare parte a drumului. Linia aceea era de fapt cărarea îngustă care ducea drept înainte ca și cum ar fi dat în estuar. Pe măsură ce alunecam de-a lungul ei mi-am dat seama că trebuie să fie Digul celor Nouă Vieți — asta și nimic altceva — și am văzut cum începe fluxul. Imediat linia se pierdu sub apă fiind de neidentificat.

Când trăsura trasă de ponei întâlni cărarea de nisip, zgomotul ascuțit pe care îl făceau roțile ei, încetă și îi luă locul în șoaptă fâșăitul mătășos al altor sunete. Ici-colo se zăreau smocuri de trestie, ca niște oase albite și o boare de vânt stârnită brusc le făcu să sune a gol. În spatele nostru soarele se oglindea în apă.

Totul în jurul nostru părea o oglindă uriașă, iar cerul luase o tentă de roz pe de-lături și asta se reflecta în mlaștină și în apă. Era atât de strălucitor că mă dureau ochii să mă mai tot uit în jos, așa că mi-am îndreptat privirea înainte și am văzut ca ca și cum s-ar fi ridicat, din ape, o casă înaltă, severă, din piatră cenușie, cu un acoperiș

din ardezie ce arunca reflexe oțelite în lumina soarelui. Stătea acolo ca un far, ca o călăuză sau ca un turn de pază la marginea mării, supraveghind întreaga întindere a mlaștinii și a estuarului, casa cu așezarea cea mai surprinzătoare pe care am văzut-o eu vreodată sau pe care mi-am putut-o imagina. Izolată, intransigentă, dar în același timp, gândeam eu, foarte frumoasă. Pe măsură ce ne apropiam, am văzut că pământul pe care era așezată era puțin mai ridicat și se întindea de fiecare parte pe trei-patru sute de iarzi, probabil, un platou acoperit de sărătură și iarbă arsă și apoi de prundiș. Această insuliță se întindea la sud în lungul unei suprafete de lăstăriș spre câmpul ce dădea la iveală resturile unor ruine dintr-o capelă sau o biserică.

Pe măsură ce ne apropiam de pietre, locul mi se înfățișa într-o sărăcie și o asprime de nedescris. Apoi ne-am oprit.

O clipă, două am rămas pur și simplu privind în jurul meu uimit. Nu se auzea nimic decât adierea slabă a vântului de iarnă care trecea peste mlaștină, apoi răsună dintr-o dată un oac-oac al unei păsări ascunse. Aveam o senzație stranie de emoție, amestecată cu teamă... n-o puteam totuși defini. Evident, mă simțeam singur cu toate că mai erau cu mine și taciturnul Keckwick și poneiul mișos. În fața casei acelea goale și înfricoșătoare, eu mă simțeam singur. Dar nu mă temeam — la urma urmei de ce m-aș fi temut într-un loc atât de frumos și rar ? De vânt ? De cântecul păsărilor din mlaștină ? De trestii și de apa liniștită ?

M-am dat jos din brișcă și m-am dus împrejurul ei lângă omul care o conduse.

— Cât mai rămâne digul practicabil ?

— Până la cinci.

Abia dacă îmi puteam arunca o privire în jur, îmi puteam duce lucrurile înăuntru și puteam începe să cercetez hârtiile înainte ca el să vină să mă ia înapoi. Nu voiam să plec de aici atât de repede. Eram fascinat de loc și voiam ca Keckwick să plece ca să pot umbla în voie, liber, să simt totul pe îndelete cu simțurile mele.

— Ascultă, am spus eu luând o hotărâre bruscă. E ridicol să tot vii și să te duci de două ori pe zi pentru mine. Cel mai bine ar fi să-mi aduci bagajul și ceva mâncare și băutură ca să stau câteva nopți aici. În felul ăsta mi-aș putea termina treaba mult mai bine și dumneata nu te-ai mai deranja. Am să mă întorc cu dumneata mai târziu în după-amiaza asta și apoi mâine poate că ai să mă aduci înapoi mai devreme, în funcție de flux, ei ce zici ?

Așteptam și mă întrebam dacă avea să mă contrazică sau să încerce să mă convingă, să mă împiedice aducându-mi argumentul acelor vechi aluzii sumbre. El se gândi o vreme, dar pesemne recunosc soliditatea afirmației mele căci în sfârșit înclină din cap.

— Ori poate preferi să mă aștepți acum ? Cu toate că mi-ar trebui câteva ore. Dumneata știi cum e mai bine.

În loc de răspuns, el trase pur și simplu de hățurile calului și întoarse trăsura. Câteva minute mai târziu se pierdeau în lungul digului, din ce în ce mai mic în imensa întindere a mlaștinei, iar eu m-am întors și am făcut câțiva pași împrejurul fațadei de la Eel Marsh House. Cu mâna stângă pipăiam legătura de chei care se afla în buzunarul meu.

Dar n-am intrat înăuntru. Nu vroiam încă să intru. Voiam să mă îmbăt de toată tăcerea și mis-

terul acelei frumuseți fremătătoare, să inspir mirosul ciudat de sare pe care îl împrăstia vântul ușor în bătaia lui și să ascult cel mai slab murmur. Eram conștient că toate simțurile îmi erau încordate și că frumusețea extraordinară a locului mi se imprimase adânc în minte, sporindu-mi imaginația.

Mă gândeam că, mai mult ca sigur, dacă ar fi trebuit să stau aici un timp, m-aș obișnuit atât de mult cu singurătatea și liniștea încât m-aș fi făcut ornitolog chiar, pentru că erau atât de multe păsări în acest loc ; păsări de apă de toate felurile, rațe sălbatice și găște, mai ales primăvara și toamna. Cu ajutorul unor cărți și cu un binoclu bun aș fi ajuns curând să le indetific după zbor și să le recunosc. Bineînțeles că umblând așa în jurul casei am început să mă gândesc și la posibilitatea de a trăi aici permanent. Am început să romanțez un pic imaginându-mi cum ar fi să stau cu Stella, doar noi doi singuri în acest loc sălbatic și îndepărtat — deși nu-mi puneam problema cum aș putea să-mi câștig existența și ce-am putea face noi zi de zi. Toate acestea le lăsam convenient deoparte.

Apoi, tot gândindu-mă și bătând câmpii, m-am îndepărtat de casă în direcția câmpului și l-am traversat, îndreptându-mă spre ruine. Departe la vest, pe mâna dreaptă, soarele începuse deja să alunece ca o minge uriașă, auriu — roșiatică, împruscând săgeți de foc și dâre de sânge în lungul apelor. La est marea și cerul se întunecau ușor, căpătând o culoare plumburie, uniformă. Vântul care se stârni brusc dinspre estuar era rece.

Pe măsură ce mă apropiam de ruine vedeam clar că ele aparținuseră unei capele vechi, poate unei mănăstiri la origine, dar totul era acum dără-

mat, iar câteva pietre, căzute probabil recent din cauza vânturilor, zăceau prin iarbă. Terenul se înclina un pic înspre țărmul estuarului și când am trecut pe sub unul din porticurile vechi am speriat o pasăre. Aceasta se ridică deasupra capului meu cu bătaii puternice de aripi și un croncănit aspru al cărui ecou răzbătu între zidurile vechi și fu reluat apoi la distanță. Era o creatură urâtă diavolească, un soi de vultur de mare — dacă într-adevăr exista o asemenea ființă. Nu mi-am putut suprima un fior, când umbra ei trecu peste mine și am răsuflat ușurat privind-i zborul nesuferit înspre mare. Apoi am observat că pământul la picioarele mele și pietrele căzute erau într-un hal fără de hal, pline de mizerie și atunci am presupus că aceste păsări își au pesemne cuibul și se rotesc sus deasupra zidurilor.

Altfel îmi plăcea destul de mult acest loc singuratic și mă gândeam cum ar putea să fie într-o noapte călduroasă în mijlocul verii când briza ar fi adiat îmbătătoare dinspre mare de-a lungul paștei cu arbă înaltă, cu flori sălbatice albe, galbene și roz ce se cocoțau și înfloreau printre stâncile sparte, când umbrele se alungeau blând, iar păsările de iunie își revărsau trilarile îngânându-se cu zgomotul slab al undelor la distanță.

Și cum eram atât de încântat, m-am îndreptat înspre cimitirul mic, împrejmuț de rămășițele unui zid. M-am oprit surprins de priveliște. Erau acolo probabil vreo cincizeci de pietre de mormânt, multe dintre ele înclinate sau complet căzute, acoperite cu pete de licheni galben-verzui și cu mușchi dar care erau albite de soare și de vânt și de stat atâția ani în bătaia ploii. Monumentele erau acoperite de iarbă și bălării sau pur și simplu dispăruseră, scufundându-se treptat. Nici un nume

sau vreo dată nu mai era descifrabil și întreg locul avea un aer de decădere și abandon.

În față, unde zidurile se sfârșeau într-o movilă de praf și pietriș, se întindeau apele cenușii ale estuarului. Și cum stăteam eu așa, minunându-mă, soarele își revărsa ultimele raze de lumină, iar vântul creștea în intensitate și înfiora iarba. Deasupra capului meu pasărea aceea nesuferită, cu gâtul lung, venea lin înapoi spre ruine și am văzut că ținea în cioc un pește care se zbătea neputincios. Priveam creatura în picaș și în acest timp câteva pietre s-au deranjat de la locul lor și au început să cadă pe undeva.

Dintr-o dată conștient de răceala, pustietatea extremă și ciudățenia locului, sporită și de amurgul după-amiezii de noiembrie, tocmai eram pe punctul de a pleca, de a mă întoarce repede la casă unde intenționam să aprind toate luminile, chiar și un foc mic dacă era posibil, înainte de a începe să lucrez la actele doamnei Drablow. Nu voiam să-mi las spiritul împovărat de tot felul de închipiri morbide. Dar în timp ce mă întorceam am mai aruncat o privire în jurul cimitirului și atunci am văzut-o din nou pe femeia cu figura veștejită pe care o văzusem și la înmormântarea doamnei Drablow. Era la capătul celălalt al parcelei aproape de una dintre puținele pietre rămase în picioare și purta aceleași haine și bonetă, care părea căzută un pic pe spate, astfel că-i puteam vedea fața ceva mai bine.

În lumina cenușie a amurgului nu se mai evidenția strălucirea palidă a cărnii, ci doar a oaselor. Mai devreme, când mă uitasem la ea, recunosc doar ce mi-am aruncat privirea de fiecare dată, n-am observat nici o expresie anume a figurii ei răvășite. Îmi făcusem impresia în mare, că arăta

îngrozitor e bolnavă. Acum, în timp ce mă holbam la ea de mă dureau și ochii în orbite, vedeam că fața ei are totuși o expresie. Ceva ce numai eu puteam descrie — cuvintele părănd incapabile să redea ceea ce vedeam — un soi de disperare, de dorință malefică ; de parcă era în căutarea unui lucru pe care îl voia, avea neapărată nevoie de el — trebuia să-l aibă mai mult decât viața însăși care îi fusese luată. În această direcție își îndreptase ea cel mai pur sentiment de ură și ura din toate puterile. Fața cu extrema ei paloare, ochii înfundați, dar nefiresc de strălucitori, ardeau din cauza emoției pasionale care se concentrase în ea și care răzbătea la suprafață. Dacă această ură malefică era îndreptată sau nu împotriva mea, nu pot spune. N-am nici un motiv să presupun acest lucru, dar pe moment n-am fost în stare să mă bazez nici pe rațiunea nici pe judecata mea. Combinația aceea de impresii sporită de izolarea locului și apariția bruscă a femeii, precum și expresia ei îngrozitoare mă umplea de frică. Bineînțeles că n-am fost niciodată în viața mea atât de copleșit, nu știu să-mi fi tremurat vreodată genunchii așa de rău, să mi se fi încrețit vreodată carnea pe mine și apoi să mă răcesc ca gheața. Niciodată nu mi-a sărit inima de parcă ar fi fost gata să-mi iasă din piept, bătând ca un ciocan pe nicovală. Niciodată nu m-am simțit cuprins de atâta teamă, oroare și groază, ca de Lucrul cel rău. Parcă eram paralizat. Nu suportam să mai stau acolo, de frică, dar nici n-aveam puterea să mă întorc și s-o iau la goană și eram cât se poate de sigur că în orice clipă puteam să cad mort pe bucățica aceea de pământ blestemat.

Și femeia a fost cea care s-a mișcat prima. S-a strecurat dincolo de mormânt, ținându-se aproape

de umbra zidului și a ieșit printr-o spărtură pierzându-se din vedere.

Imediat ce a plecat ea, mi-am revenit la viață. Mi s-a limpezit mintea și totodată mi s-a făcut foame. Da foame. Cu toată emoția pe care mi-o provocase, cu toată frica pe care o încercasem. Furia, însă, lăsa loc imediat frustrării; trebuia să o fi oprit, să-i pun câteva întrebări, să primesc răspunsuri adevărate și să dau de capătul lucrurilor.

Am alergat repede și ușor peste iarba scurtă și aspră dintre morminte până la spărtura din zid și m-am trezit aproape de marginea estuarului. La picioarele mele iarba lăsa pe o lățime de un metru sau doi loc nisipului, apoi începea apa. În jurul meu nu erau decât mlaștinile și dunele teșite de sărătură ce se întindeau până hăt departe, fiind înghițite de flux. Priveliștea se întindea pe mile întregi. Nici vorbă de femeia în negru și nici vreun loc în care s-ar fi putut ascunde.

Cine era — sau ce era — și cum de dispăruse; erau întrebări pe care nu mi le puneam, încercam să nu mă gândesc deloc la acest lucru și cu ultimul strop de energie pe care-l simțeam părăsindu-mă iute, m-am întors și am luat-o la fugă, dorind să mă îndepărtez de cimitir, de mine, de femeie, sporind astfel distanța dintre ele și mine atât cât puteam. Mi-am concentrat toată voința asupra fugii, auzind numai zgomotul surd pe care-l făcea corpul meu în iarbă și răsuflarea grăbită. Nici vorbă să mă uit în urmă.

Când am ajuns din nou la casă eram lac de sudoare și la capătul puterilor din cauza emoției. Am scotocit cu mâna tremurândă după chei, implectindu-mă pe scări înainte de a reuși să deschid ușa din față. Odată intrat am trântit-o cu zgomot

în urma mea. Zgomotul bubui în toată casa, dar când, în cele din urmă, ultima reverberație se stinse locul părea să-și recapete din nou marea, înnebunitoarea, tăcere. Multă vreme nu m-am mișcat din holul întunecat, furniruit. Aș fi vrut să fie cineva cu mine, dar nu era. Nici măcar lumină, căldură și o băutură tare care să mă remonteze. Mai mult însă decât orice aveam nevoie de o *explicație*. E de necrezut cât de puternică este forța simplă a curiozității, nu mi-am dat seama de asta mai înainte. În ciuda spaimii și șocului eram consumat de dorința de a afla cine era cea pe care o văzusem eu. Căci știam că n-aveam să-mi aflu odihna până când n-avea să rezolv lucrurile, pentru că plecând de-acolo n-aveam să pot sta fără să fac investigații.

Eu nu credeam în fantome. Sau cel puțin nu credeam până în această zi și dacă aș fi auzit despre ele, ca orice tânăr sensibil și cu judecată, le-aș fi pus mai mult pe seama poveștilor. Eram conștient că anumiți oameni pretindeau că au o intuiție mai puternică decât cea normală pentru astfel de lucruri și că locurile vechi erau bântuite după cum se spunea, dar nu puteam să admit că era posibil să fie ceva adevărat în ele, nici dacă aș fi avut o dovadă palpabilă. Iar eu n-am avut niciodată o dovadă. Ceea ce era remarcabil, eu întotdeauna mă gândisem că apariția fantomelor și a altor ciudățenii părea să fie mereu experimentată la a doua mână, de către cineva care cunoscuse pe cineva care auzise despre asta de la cineva pe care îl cunoșteau eu.

Dar chiar acum în mijlocul mlaștinilor, în mijlocul cimitirului acela dezolant scăldat de lumina apusului, eu am văzut femeia a cărei formă era

materială și cu toate acestea, dintr-un anumit punct de vedere, n-aveam nici o îndoială că era fantomă. Era palidă ca o fantomă, avea o expresie îngrozitoare și purta haine care nu aveau nimic comun cu moda actuală ; se ținuse la distanță de mine și nu îmi vorbise. Prezența ei liniștită, însă, emana ceva, de fiecare dată în legătură cu cimitirul și reușise să-mi comunice atât de puternic mesajul ei încât nu simțeam nici teamă, nici repulsie. Și apoi apăruse și dispăruse într-un fel care, desigur, nu era real și pe care o ființă vie în carne și oase n-ar fi reușit să-l facă. Și cu toate astea... ea nu arăta în nici un fel ca o fantomă — cel puțin așa cum îmi imaginam eu că putea să fie fantoma — transparentă ori vaporeasă, ea era reală, fusese acolo și o văzusem clar. Fusesem convins că puteam să alerg după ea, să-i vorbesc, să o ating.

Eu nu credeam în fantome.

Dar ce altă explicație putea să fie ?

De undeva, din cotloanele întunecate ale casei, bătaia unui ceas mă scoase din reverie. Scuturându-mă mi-am îndreptat gândurile intenționat de la femeia din cimitir la casa în care stăteam acum.

Pe hol, înaintea mea, se desfășura o scară mare de stejar și o trecere într-o parte ceea ce am presupus că dădea în bucătărie și în oficiu. Erau o mulțime de alte uși, dar toate erau închise. Am aprins lumina în hol, becul era foarte slab și m-am gândit că cel mai bun lucru era să mă duc prin fiecare cameră cât îmi mai îngăduia lumina zilei, înainte de a mă apuca să cercetez documentele.

După toate cât auzisem de la domnul Bentley și de la alți oameni imediat după sosire, despre răposata doamnă Drablow îmi făcusem tot felul de

impresii grozave despre statutul casei ei. Mă așteptam probabil să fie o raclă cu amintirile trecutului, sau a tinereții ei, sau cu amintirile soțului pe care l-a avut atât de puțin timp, ca și cum ar fi fost casa bieteii domnișoare Havisham. Sau să fie pur și simplu plină de pânze de păianjen, ziare vechi, covoare și gunoaie adunate prin colțuri, rămășițele unui claustrat la un loc cu vreo pisică sau vreun câine mort de foame.

Dar când am început să umblu din odaie în odaie, din salon în sufragerie, apoi în camera de zi și în bibliotecă, n-am găsit nimic atât de dramatic sau de neplăcut, cu toate că ce-i, drept persista peste tot o duhoare dulce--acrișoară de umezeală ce se aduna în orice casă când era închisă pentru mai multă vreme și mai ales în una cum era aceea, înconjurată din toate părțile de mlaștină și estuar, ceea ce permitea să se adune umezeala.

Mobila era demodată, dar bună și solidă, întunecată la culoare, dar cu siguranță ar fi arătat bine dacă ar fi fost curățată, cu toate că multe dintre camere în mod clar nu fuseseră folosite multă vreme, iar în unele din ee probabil nici nu se intrase de ani de zile. Doar un mic salonaș din capătul coridorului părea să fi fost mai locuit — probabil că aici își petrecuse cea mai mare parte a timpului doamna Drablow. În fiecare cameră erau dulapuri cu cărți acoperite de sticlă și alături de cărți se aflau tablouri în contururi groase, portrete întunecate și uleiuri reprezentând peisaje vechi. Căutând în maldărul de chei pe care mi-l dăduse domnul Bentley mi-a sărit inima când am găsit-o pe cea care descuia diferite birouri, sertare și mese de scris, în care se aflau adunate cutiile cu documente, scrisori și recipise legate cu panglică sau cu elastic și îngălbenite

de timp. Părea că doamna Drablow nu aruncase niciodată în viața ei nici o bucățică de hârtie sau scrisoare și era clar că sarcina sortării acestor hârtii, chiar și într-o fugă preliminară, avea să fie mai grea decât mă așteptasem. Mare parte din ele aveau să se dovedească fără nici o valoare și bune de aruncat, dar cu toate acestea trebuiau examinate înainte de a fi împachetate și trimise la Londra pentru a fi reprezentate domnului Bentley și deci cu atât mai revelatoare în ce privește situația proprietății. Era evident că trebuia să fac o mică pauză acum, era prea târziu și eram prea impresionat de întâmplarea din cimitir. În schimb, puteam umbla prin casă și inspecta fiecare cameră fără să găsesc nimic interesant sau elegant. Bineînțeles, totul era curios de impersonal, de la mobilă până la decorațiuni și ornamente și îmi amintea de cineva cu puțină personalitate sau gust. O casă destul de stearsă, de posomorâtă și neprimitoare. Nu era remarcabilă și extraordinară decât dintr-un punct de vedere — așezarea ei. De la fiecare fereastră — și fiecare cameră avea ferestre înalte și mari — se vedea un aspect sau altul al mlaștinilor și al estuarului, precum și imensitatea cerului, toată culoarea fiindu-le refuzată acum, căci soarele apăsese, lumina era puțină și nu era nici o mișcare, nici o unduire a apei care să fi putut delimita măcar un pic pământul de apă și de cer. Totul era cenușiu. Am reușit să ridic jaluzelele și să deschid una sau două ferestre. Vântul se potolise și el, așa că nici un sunet nu tulbura retragerea cea mai ușoară a apei pe măsură ce se instala refluxul. Nu-mi puteam imagina cum de putuse bătrâna îndura zi de zi, noapte de noapte, izolarea casei sale și să stea singură atâția ani. Cu siguranță, eu aș fi

înebunit. Aveam de gând să muncesc fără întrerupere, fără nici o pauză și să termin mai repede hârtiile. Cu toate acestea eram fascinat de priveliștea ciudată a întinderii sălbatice a mlaștinilor, de frumusețea lor stranie chiar și acum în amurgul cenușiu. Nu mai era nimic altceva de văzut până hăt departe, cu toate acestea eu nu-mi puteam lua ochii de la ele. Pentru acea zi făcusem suficient. Destul cu singurătatea, cu liniștea apei, cu geamăntul vântului, cu melancolia strigătelor păsărilor, destul cu tristețea acestei case vechi. Și cum se părea că nu mai rămăsese decât o oră înainte ca Keckwick să se întoarcă în caleașca trasă de ponei, m-am hotărât să plec singur, să las locul în urmă. O plimbare scurtă n-avea decât să mă trezească și să mă binedispună sporindu-mi apetitul. Dacă aveam să merg destul de repede, puteam să-l prind chiar pe Keckwick la Crythin Gifford scutindu-i drumul la întoarcere, iar dacă nu, aveam să-l întâlnesc pe drum. Digul era încă vizibil, drumul la înapoiere, drept, așa că nu puteam să mă rătăcesc.

Gândind astfel, am închis ferestrele, am tras jaluzelele și am lăsat Eel Marsh House singură în lumina de apus a lui noiembrie.

ZGOMOTUL TRĂSURII TRASĂ DE PONEI

Afară era liniște, nu se auzea decât zgomotul pașilor mei când am început să merg repede pe prundiș, dar chiar și acest sunet s-a estompat în momentul în care am ajuns pe iarbă îndreptându-mă spre dig. Pe cer, ultimii pescăruși veneau în zbor spre casă. Mi-am aruncat privirea peste umăr, odată, de două ori, așteptându-mă să surprind silueta neagră a femeii urmându-mă. Aproape că eram convins că trebuia să fie pe undeva vreo gaură în pământ de partea cealaltă a cimitirului, ori poate dincolo de el, unde o ființă singuratică să se ascundă de vedere, pentru că la urma urmei schimbările de lumină din aceste locuri îți puteau face tot felul de feste, iar eu pur și simplu nu mă dusesem acolo să cercetez ascunzișurile, ci doar am aruncat o privire în jur și n-am văzut nimic. Ei bine, reușisem să uit reacția bruscă a domnului Jerome atunci când am auzit vorba despre femeia aceea în doliu. Pe cărarea digului, urmele pașilor rămâneau încă uscate, dar în stânga mea vedeam că apele încep să crească mai aproape, liniștite și tăcute. Mă întrebam cât de mult avea să cufunde cărarea sub apă când fluxul avea să crească la maxim. Dar într-o noapte liniștită ca asta aveam timp suficient să traversez,

chiar dacă distanța ar fi fost mai mare. Traversam acum cu piciorul ceea ce mi se păruse capătul digului ce se pierdea în depărtare atunci când venisem cu trăsura trasă de poneiul lui Heckwick. Nicio dată nu am fost atât de sigur și nu m-am simțit atât de mic și insignifiant în vastul peisaj ce se întindea în fața ochilor mei. Mă încerca un sentiment neplăcut, lovit fiind de indiferența absolută a apei și cerului în prezența mea.

Câteva minute mai târziu, n-aș putea să spun câte, mi-am revenit din visare, pentru a-mi da seama că n-aveam să mai văd mult timp digul în fața mea, iar când m-am întors, am constatat cu stupeoare că Eel Marsh House era invizibilă, de asemenea, nu atât din cauza întunericului serii ce se lăsa, cât din cauza ceții groase ce se rostogolea dinspre mare peste mlaștini și învăluia totul; pe mine, casa din spatele meu, capătul cărării pe dig, ținutul din față. Era o ceață ca un abur, atârânănd ca o pânză de păianjen fină și totuși impenetrabilă. Mirosea și chiar avea alt gust decât ceața groasă, galbenă a Londrei; aceea era înăbușitoare, groasă și persistentă, asta era sărată, ușoară, solidă și se mișca în fața ochilor mei tot timpul. Mă simțeam confuz sub mângâierea ei ca și cum milioane de degete vii s-ar fi repezit la mine, m-ar fi înhățat ridicându-mă deasupra după care m-ar fi aruncat deoparte. Părul, fața și mânecile hainei îmi erau deja îmbibate de umezeală. La urma urmei, erau atât de dezorientat și impresionat de acea schimbare bruscă.

Pentru puțin timp am încetinit pasul, hotărât să-mi caut cărarea până când aveam să ajung în siguranță pe drumul de țară. Dar începu să mă apese îndoiala, că tot așa de bine aș putea să mă

rătăcesc imediat, că aş fi putut să mă abat de la drumul drept al digului, să rătăcesc toată noaptea până la epuizare. Cel mai bun lucru, evident, ar fi fost să mă întorc câteva sute de metri înapoi şi să aştept până trecea ceaţa ori până venea Keckewick să mă ia.

Drumul acela înapoi, însă, a fost un coşmar. A trebuit să fac pas după pas de teamă să nu nimeresc în mlaştină şi apoi în apele care creşteau. Dacă priveam în sus sau în jurul meu eram imediat dezorientat de mişcarea ceţii nestatornice şi tot aşa petrecându-mă mă rugam să ajung la casa care mi se părea şi mai îndepărtată acum, decât îmi închipuisem. Când deodată, undeva departe, în întuneric şi în ceaţa neostoită am auzit sunetul care a făcut să-mi tresalte inima, îndepărtatul şi inconfundabilul clip-clop al potcoavelor poneiului şi zgomotul trăsurii. Aşadar, lui Heckwick nu-i păsa de ceaţă, era obişnuit să traverseze drumurile şi digul pe întuneric, aşa că m-am oprit să văd felinarul — căci cu siguranţă purta unul şi chiar mă întrebam dacă n-ar fi trebuit să strig, să-mi anunţ prezenţa, ca nu cumva să vină brusc peste mine şi să mă trântască în baltă.

Atunci, însă, mi-am dat seama că ceaţa juca feste auzului ca şi vederii, căci nu numai zgomotul trăsurii rămăsese departe de mine, mai mult decât m-aş fi aşteptat, dar părea că nici nu venea din spatele meu de pe cărarea digului, ci de undeva din dreapta, de pe mlaştină. Am încercat să fixeze direcţia vântului, dar nu era nici una. M-am întors şi atunci sunetul a început să răzbată iar din depărtare. Zăpăcit, stăteam incremenit şi ascultam zgomotul ce răzbătea prin ceaţă. Ceea ce am auzit apoi mi-a îngheţat sângele în vine, cu

toate că nici nu puteam înțelege și nici nu știam ce poate fi. Zgomotul trăsurii trasă de ponei se auzea din ce în ce mai slab și apoi s-a oprit brusc. Departe în mlaștină s-a auzit un zgomot ciudat, ca de sorb, deodată cu nechezatul calului în panică și apoi am auzit un alt strigăt ; un țipăt, un suspin înfricoșat — era greu să-l descifrezi — dar mi-am dat seama cu teroare că venea de la un copil mic. Am rămas absolut neajutorat în mijlocul ceței care mă înconjură din toate părțile, acoperindu-mi privirea, aproape plângând de frică căci știam, fără nici o îndoială, că ceva ce auzisem erau ultimele zgomote ale unei trăsurii trase de ponei și care ducea un copil în ea, după cum tot atât de bine adultul — probabil Keckwick care mânase trăsura — se lupta acum din greu cu valurile. Pe semne că pierduse într-un fel cărarea digului și căzuse în mlaștină fiind tras de nisipul mișcător și de fluxul care creștea. Am început să zbier până când am simțit că mi se rup plămânii și apoi să alerg, dar m-am oprit, pentru că nu vedeam nimic și la ce-mi mai folosea ? Nu puteam să ajung în mlaștină și chiar dacă aș fi ajuns acolo n-aveam nici o șansă să găsesc trăsura trasă de ponei și să-i aduc la suprafață pe ocupanții ei. N-ar fi fost decât un gest gratuit riscând eu însumi să fiu sorbit de mlaștină. Tot ce aveam de făcut era să mă întorc înapoi la Eel Marsh House, să aprind toate luminile și să încerc într-un fel să le dau un semnal prin ferestrele luminate, sperând, în cuda aparențelor, că acesta avea să fie recepționat de cineva, undeva în ținutul din jur.

Cutremurându-mă din cauza gândurilor îngrozitoare care îmi treceau prin minte, nu puteam să

nu-mi imaginez bieteale făpturi înghițite cu încetul și înceate în mâl și apă. Am uitat de propriile-mi temeri și închipuiri pe care mi le făcusem câteva minute mai devreme și m-am concentrat să ajung înapoi acasă cât mai nepede și mai în siguranță. Apa vălurea acum foarte aproape de marginile cărării, cu toate că nu puteam decât să o aud. Ceața era groasă și mă împiedica să văd, iar întunericul se instalase pe deplin, așa că n-am putut decât să răsufli ușurat când am simțit turba sub picioare și apoi prundișul și orbecăind mi-am căutat drumul spre ușa casei.

În urma mea, mlaștinile erau încă tăcute și liniștite și în afară de mișcarea apei, zgomotul trăsurii trasă de ponei parcă nici n-ar fi existat vreodată.

Când am intrat din nou în casă am reușit să ajung până la fotoliul din holul întunecat și m-am așezat cu picioarele strânse sub mine, luându-mi capul în mâini și izbucnind într-un hohot de plâns neajutorat. Abia acum realizez ce mi se întâmplase.

Nu știu cât am stat acolo, la limita furiei și a disperării. Dar după câțva timp am fost în stare să mă reculeg suficient ca să umblu prin casă și să aprind toate luminile care funcționau. Nici una însă nu era foarte puternică și în inima mea știam că erau slabe speranțe ca un abajur, care nu dădea mai multă lumină decât o lampă de mână, să poată fi văzut la distanță prin ceață, chiar dacă ar fi fost vreun trecător în stare să-l observe. Dar trebuia să fac ceva — tot ce puteam bineînțeles — și în parte m-am simțit mai bine datorită acestui fapt. După aceea am început să caut prin dulapuri și noptiere și în bucătărie până când în cele din urmă am găsit în sufragerie o sticlă de brandy —

vechi de treizeci de ani și încă sigilat. Am deschis-o, am găsit un pahar și mi-am turnat o porție considerabilă atât cât mă gândeam că poate consuma un bărbat în stare de șoc la câteva ore după ce mân-case.

Era clar că sufrageria nu fusese folosită de doamna Drablow de mulți ani. Mobila se decolorase de la sarea din aer, iar lumânările și sfeșnicile își pierduseră luciul. Husele de pânză erau împăturite și acoperite cu o pânză galbenă. Peste tot, pahare și porțelanuri sparte.

M-am întors înapoi într-una din camerele casei ce avea oarecare pretenții de confort, pentru că peste tot era frig și miros de igrasie. M-am instalat în salonașul mic și mi-am sorbit coniacul încercând să fiu cât se poate de calm ca să pot hotărâ ce aveam de făcut.

Pe măsură, însă, ce băutura își făcea efectul, agitația mea dispărea și îmi simțeam mințea din ce în ce mai învălmășită. Eram chiar furios că în independența mea prostească, ignorând toate avertismentele pe care le primisem în legătură cu locul, mă aruncasem cu capul înainte și nu-mi do-ream acum decât să mă întorc în siguranță la Londra printre prieteni — printre oameni, desigur — și să fiu cu Stella.

Nu puteam sta locului din cauza claustrofobiei. În ciuda senzației proaste pe care mi-o dădea bă-trâna casă, umblam din cameră în cameră, ridicam din când în când câte un obiect și îl așezam la loc neajutorat. Am urcat scările și am luat-o din nou prin dormitoare, până la mansarda plină de vechituri, fără covoare și fără perdele sau jaluzele la ferestrele înalte și înguste.

Fiecare uşă era deschisă. Fiecare cameră era răvăşită, plină de praf, rece şi umedă şi într-un fel sufocantă. O singură uşă era încuiată, cea de la capătul pasajului ce ducea la cele trei dormitoare de la etajul al doilea. N-avea încuietoare cu cheia şi nici zăvor.

Dintr-un motiv ascuns, mi-am îndreptat mânia asupra acelei uşi. Am lovit-o cu picioarele şi i-am forţat mânerul cu brutalitate înainte de a renunţa brusc şi de a mă întoarce la parter, ascultându-mi ecoul propriilor mei paşi pe când înaintam.

După câteva minute m-am dus la altă fereastră şi am frecat sticla, încercând să mă uit afară, dar cu toate că frecam pelicula subţire de murdărie, suficient ca să rămână un spaţiu liber, nu puteam să împrăştii şi perdeaua de ceaţă de afară, aşa că ea acoperea în continuare sticla de afară. Mă holbam cât puteam, dar ea rămânea constantă ca şi norii. Nu se împrăştia, nu dispărea.

În cele din urmă, m-am aruncat pe canapeaua acoperită cu pluş din sufrageria cu tavan înalt şi mi-am întors faţa de la fereastră. M-am dat bătut odată cu ultimele înghiţituri din cel de al doilea pahar de coniac cu gust de pepene galben. Nu-mi mai era frig, nu-mi mai era frică, nu mai eram neliniştit şi mă simţeam protejat împotriva oricărui eveniment îngrozitor ce se întâmplase în mlaştină. Mi-am îngăduit să renunţ, să alunec în toropeală — care era însă la fel de incompletă ca şi ceaţa de afară — să mă odihnesc, lăfăindu-mă şi găsind, dacă nu pace, cel puţin o anume uşurare alungând emoţiile puternice.

Îmi suna tot timpul un clopot în urechi şi în cap, iar dangătul lui, la început foarte aproape, era

curios de îndepărtat. Părea că se balansează și eu mă balansam deodată cu el. Încercam să mă lupt cu întunericul care nu era fix, mai degrabă mișcător, iar pământul părea să se clatine sub picioarele mele, așa că eram îngrozit să nu alunec și să cad jos, tot mai jos, să nu fiu absorbit de ecoul oribil al măelstromului. Clopotul continua să sune. M-am trezit uimit să văd luna ca un bostan uriaș, dincolo de ferestrele înalte pe cerul întunecat și limpede.

Capul îmi era greu, gura era uscată, buzele arse. Adormisem poate câteva minute, poate câteva ore, pierdusem noțiunea timpului. Tocmai mă străduiam să mă trezesc și atunci mi-am dat seama că sunetul clopotului nu era parte din coșmarul meu, ci era real. Sunetul clopotului răsuna în toată casa. Era cineva la ușa din față.

M-am deplasat, jumătate pășind, jumătate căzând din cauza amorțelii din picioare, pentru că zăcusem pe sofa într-o poziție incomodă. Am ieșit din cameră și am intrat în hol. Începusem să-mi aduc aminte ce s-a întâmplat, dar simțeam cum crește din nou sentimentul acela de groază în mine, pe măsură ce îmi revenea memoria — întâmplarea cu trăsura trasă de ponei când auzisem țipătul copilului răsunând peste Eel Marsh. Toate luminile pe care le lăsasem aprinse străluceau încă și pesemne că fuseseră văzute, mă gândeam eu, în timp ce deschideam ușa din față. Speram, în ciuda tuturor piedicilor, să văd un grup de cercetași, de ajutoare, bărbați puternici, oameni în grija cărora să mă las și care să știe ce să facă, dar mai mult decât atât, să mă ia de acolo.

Pe peronul prunduit, așa cum se vedea în lumina holului și în bătaia lunii, stătea un singur

bărbat — Keckwick. Iar în spatele lui era trăsura și poneiul. Totul părea real, normal și complet inofensiv. Aerul era clar și rece, cerul plin de stele. Mlaștinile zăceau liniștite și tăcute, strălucind argintii sub lună. Nu era nici urmă de ceață sau nor, nimic decât o ușoară umezeală în atmosferă. Totul era schimbat, atât de schimbat de parcă m-aș fi trezit pe altă lume, iar restul nu era decât un vis îngrozitor.

— Trebuia să vă așteptați că o urgie ca asta să se risipească. Nu trece mult timp și gata-i urgia, spuse Keckwick printre altele. Din fericire pentru dumneavoastră, așa s-a și întâmplat.

Limba mi se lipise de cerul gurii, iar picioarele mi se frângeau de la genunchi.

— Iată ce înseamnă să depinzi de flux, se uită el în jur. Îngrozitor loc. Ai să afli și dumneata asta destul de curând.

Abia atunci am reușit să mă uit la ceas și am văzut că era aproape două dimineața. Tocmai începea refluxul și Digul celor Nouă Vieți ieșea la iveală. Dormisem în jur de șapte ore, aproape cât o noapte normală, dar mai erau câteva ore până în zori și mă simțeam la fel de întors pe dos ca cineva care ar fi stat ore întregi lungit fără să închidă ochii.

— Nu m-așteptam să vii după mine la ora asta, am reușit eu să îndrug. Drăguț din partea dumitale...

Keckwick trase puțin capul înapoi ca să-și scarpine fruntea și am observat că nasul și mare parte din obraz îi erau acoperite cu julituri, umflături și cucuie, iar pielea îi era plină de vânătăi.

— N-am vrut să te las aici peste noapte, spuse el în sfârșit. Nu ți-aș fi făcut una ca asta.

Simțeam că mă ia ușor cu ameteală, căci părea că alunecăm spre o conversație formală, practică. Bineînțeles că mă bucuram să-l văd, niciodată nu am întâmpinat mai bucuros pe cineva, mai ales când i-am văzut și poneiul mic, solid, care stătea tăcut și răbdător alături.

Dar în secunda următoare m-am răsucit și am izbucnit :

— Dar ce s-a întâmplat ? Cum ai reușit să ajungi aici ? Cum ai făcut ? Atunci mi-a sărit inima căci mi-am dat seama că n-a fost Keckwick și poneiul lui, cei care dispăruseră înghițiți de nisip, ci altcineva, cineva cu un copil, iar acum erau morți cu toții, înghițiți de mlaștină și acoperiți de apă și nimic din drama lor nu răzbătea până la suprafața apei ca să-i tulbure luciul. Dar cine ? Cine fusese acela care ieșise în noaptea de noiembrie pe ceață și în timpul fluxului, să se încumete să vină în acel loc blestemat împreună cu un copil ? Și de ce ? Și unde se duceau sau de unde veneau ? Asta era singura casă pe multe mile distanță, doar dacă nu cumva avusesem dreptate în privința femeii în negru și culcușul ei ascuns.

Keckwick se uita drept la mine și mi-am dat seama că trebuie să fi fost foarte răvășit, că nu mai semănăm deloc cu avocatul tânăr și încrezător pe care îl lăsase în casă după-amieza. Îmi arată trăsura trasă de ponei și îmi spuse :

— Mai bine urcați !

— Da, desigur...

El se întoarse brusc și se cocoță pe locul birjarului. Odată instalat, privi înainte, se înfășură în haina lui mare, își învârti fularul în jurul gâtului și peste bărbie și așteptă. Era pe deplin conștient

de starea mea, știa că se întâmplase ceva și evident nu era surprins, asta era clar, comportamentul lui îmi spunea fără greș că nu voia să afle ce fusese, nici să pună întrebări, nici să discute în vreun fel. El nu făcea decât serviciul de căraș și asta în siguranță și la orice oră, dar nu mai mult.

M-am întors în casă tăcut și am stins repede lumânările, apoi m-am suit în trăsură, lăsându-l pe Keckwick și poneiul său să mă ducă de acolo, peste mlaștina de o frumusețe tulburătoare de dincolo de care se ridica luna. Am căzut într-un fel de transă, pe jumătate adormit, pe jumătate treaz, legănat de mișcarea trăsurii. Începuse să mă doară rău inima, iar stomacul mi se strângea dureros din cauza greții. Dar nu mă preocupam de mine, cu toate că, uneori, mai aruncam priviri înspre cazonul uriaș al cerului înnoptat și contempnam acolo constelația desfășurată. Imaginea cerului avea darul să mă consoleze și să mă calmeze. Corpurile cerești mereu par să fie la locul lor, neschimbate. Dar nu același lucru puteam spune despre mine sau despre împrejurări. Știam acum că intrasem într-o situație inimaginabilă — de necrezut bineînțeles — care se înscrisese în teritoriul conștiinței. Venind în acest loc, deja mă schimbasem și nu mai era cale de întors. De exemplu, văzusem lucruri la care nu m-am gândit niciodată că le voi vedea și auzisem lucruri pe care, de asemenea, nu mă gândisem că le voi auzi. Anume că femeia de la cimitir fusese o fantomă, iar eu acum — nu credeam, nu — știam însă în adâncul ființei mele, îmi dădusem seama de asta poate în timpul aceluia somn fără odihnă, chinuit, că această convingere era fixă și inamovibilă. Începeam să cred că trăsură trasă de ponei, pe care o auzisem peste mlaș-

tină atunci când țipase copilul atât de îngrozitor și care fusese înghițită de nisipul mișcător în timp ce estuarul și mlaștina și pământul și marea erau cufundate brusc în ceață, iar eu mă rătăcisem în ea — nu fusese cu adevărat acolo. Fusese tot o fantomă. Ceea ce am auzit, am auzit la fel de clar ca și acum, rostogolitul unor roți de trăsură și zgomotul potcoavelor poneiului. Și ceea ce am văzut, femeia cu fața ofilită de la mormântul doamnei Drablow și apoi din cimitirul vechi — am văzut.

Aș putea să jur pe oricare testament. Cu toate că erau într-un anume fel, nici eu nu înțeleg, ire-ale fantome ale morților.

Mergând atât de departe cu accepțiunea, m-am calmat dintr-o dată și am lăsat mlaștinile și estuarul în urma noastră, legănându-ne pe cărare în mijlocul acelei nopți liniștite. Presupuneam că hangiul de la Gifford Arms putea fi trezit și convins să mă lase să intru. Aveam de gând să mă duc înapoi în patul acela confortabil, să dorm în continuare și să încerc să închid toate acele lucruri în mintea și în inima mea. Să nu mă mai gândesc la ele. A doua zi, pe lumină, aveam să mă reculeg și aveam să-mi fac planul despre ce aveam de făcut. În clipa aceea, știam mai bine decât oricine că trebuia să mă întorc al Eel Marsh House, să încerc să aflu cât mai multe despre afacerile doamnei Drablow. Cel puțin dacă trebuia să mă scuz în fața domnului Bentley sau dacă aveam să-mi iau sarcina să-i spun adevărul, să nu fiu ridiculizat că nici măcar n-am încercat să aflu mai multe și nici n-am fost hotărât.

Doar ce m-am dus la culcare — hangiul s-a dovedit înțelegător și grijuliu — că am și început

să mă gândesc la generozitatea extraordinară a lui Keckwick, de a veni după mine îndată ce ceața i-a îngăduit s-o facă. Puteai să te fi așteptat de la el să strângă din umeri și să vină după mine a doua zi. Dar pesemne că a așteptat cu calul înhămat, grija lui fiind să nu petrec noaptea singur în acea casă. I-am fost profund recunoscător și mi-am notat să fie bine răsplătit pentru truda lui.

Trecuse de ora trei când m-am urcat în pat, iar întunericul avea să mai dureze încă cinci ore. Hagiul îmi spuse că pot să dorm cât vreau, nu mă va deranja nimeni și dejunul îmi putea fi adus la orice oră. Și el, în felul lui, părea să se preocupe de confortul meu ca și Keckwick, deși la amândoi exista aceeași barieră a unei rezerve extreme în fața întrebărilor mele prin care eu încercam să aflu răspuns. Cine îmi putea spune dacă nu cumva ei înșiși văzuseră sau auziseră atâtea câte știau despre trecut și tot felul de evenimente ? Ca să nu mai vorbim de zvonuri și zicale și superstiții legate de acele întâmplări. Și oricât de puțină experiență aveam, era mai mult decât suficientă ca să ezit a face cercetări pentru a-mi oferi noi explicații.

Așa gândeam în seara aceea pe când stăteam cu capul pe perna moale și aproape îngânându-mă cu somnul — un somn chinuit, plin de vise, în care veneau și plecau tot felul de figuri, tulburându-mă.

M-am trezit pe jumătate, o dată sau de două ori, și am țipat sau am spus câteva vorbe incoerente. Transpiram și mă răsuceam pe toate părțile, încercând să mă eliberez de coșmar, să scap de teama din subconștient. Aproape tot timpul cât am dormit, a răzbătut la suprafața visului meu neche-

zatul înfiorător al calului și strigătul, chemarea
acelui copil. Iarăși și iară. Și în timp ce eu stă-
team neajutorat în ceață, picioarele mele fugeau,
iar corpul se trăgea înapoi și, în același timp, cu
toate că n-o puteam vedea, simțeam prezența în-
tunecată a femeii planând în urma mea.

DOMNUL JEROME SE TEME

Când m-am trezit, m-a întâmpinat din nou atmosfera plăcută a dormitorului invadat de soarele iernii. Dar de data asta persista un aer de plictiseală și amărăciune, care contrasta cu starea mea de spirit din dimineața trecută, când dormisem atât de bine și m-am trezit atât de odihnit. Atunci am sărit din pat nerăbător să-mi încep ziua. Dar oare asta s-a întâmplat nu mai departe decât ieri? Acum mă simțeam de parcă aș fi fost undeva la distanță cel puțin cu gândul dacă nu cu trupul. Am învățat atât de multe, încât aveam impresia că sunt total separat în sinea mea de platitudinea de până atunci și de automulțumirea mea, de parcă trecuseră cine știe câți ani... Mă simțeam greoi, mă ducea capul, eram obosit, dezarticulat, cu nervii la limită.

După o vreme, m-am străduit să mă ridic căci nu m-aș fi simțit mai rău decât dacă aș fi stat culcat în patul pe care acum îl simțeam ca pe un sac de cartofi. Imediat am tras draperiile la loc peste cerul albastru și limpede. Am făcut o baie fierbinte, după care am făcut duș cu apă rece pe cap și pe gât. Am început să nu mă mai simt atât de greoi și deprimat. Revenindu-mi mult eram în

stare să gândesc coerent despre ce se întâmplase cu o zi în urmă. După dejunul pentru care am avut o poftă de mâncare chiar mai mare decât mă gândeam, mi-am propus câteva alternative. Noaptea trecută am fost intransigent și n-am acceptat nici o opoziție. Nu mai vroiam să am nimic de-a face cu Eel Marsh și cu afacerile Drablow, așa că aveam să-i telegrafiez domnului Bentley să lase chestiunea în mâinile domnului Jerome, eu urmând să iau primul tren spre Londra.

Pe scurt, asta se numea fugă. Da. Dar iată cum vedeam acum lucrurile la lumina zilei. Nu-mi făceam nici un reproș la decizia mea. Fusesem cât se poate de îngrozit. Nu mă gândisem că aş putea să fiu primul care fuge de un risc fizic și de pericole, deși nu aveam nici un motiv să cred că sunt mai brav decât altcineva. Numai că aceste „alte“ probleme erau mult mai groaznice, pentru că erau intangibile și inexplicabile, fără dovezi și totuși cu impact atât de mare. Am început să-mi dau seama că cel mai mult mă temeam de mine — și așa cum reieșea din investigarea sentimentelor mele din dimineața aceea lucrul de care continuam să mă tem, nu era ceea ce văzusem. Nu. Nu era nimic groaznic sau antipatic la femeia aceea cu figura ofilită. Era adevărat că sunetele fantomatice pe care le-am auzit în ceață m-au afectat mult, însă cel mai rău se dovedea a fi ceea ce răzbătea din aceste lucruri înconjurătoare și care mă înspăimânta; un fel de nu știu cum să-i spun exact — atmosferă, forță a răului, a necurățăniei, a groazei și suferinței sau a duhului rău și a furiei amare. Nu mă simțeam deloc în stare să fac față unor asemenea lucruri.

— Astăzi, Crythin este mai liniștit, spuse han-

giul, când veni să-mi ia farfuria și să-mi umple din nou ceașca cu cafea. Târgul aduce oameni de la multe mile depărtare. În dimineața asta nu se va întâmpla mai nimic.

Rămase o clipă și se uită la mine de aproape, așa că am simțit nevoia să-mi cer scuze din nou pentru că l-am trezit noaptea și l-am obligat să vină să-mi dea drumul înăuntru.

— O, spuse el dârd din cap. Am petrecut eu nopți și mai agitate ca asta.

— Cred că am și avut o noapte tulburată de coșmar. Am visat rău. În general, nu m-am odihnit, bine.

Hangiul nu spusé nimic.

— Cred că tot ce am nevoie în dimineața asta este să mă plimb în aer liber. Poate că am să mă duc pe câmp, la o milă, două de aici, să mă uit la fermele oamenilor care au fost la târg alaltăieri.

Ceea ce însemna că plănuisem să întorc spatele mlaștinii și mă îndrept rapid în direcție opusă.

— Ei bine, veți găsi plăcută plimbarea, pe la noi terenul e lat ca-n palmă peste tot. Bineînțeles, n-ar fi rău să vă faceți rost și de un cal.

— Dumnezeuule, n-am călărit în viața mea și mărturisesc că nu mă simt în stare să încep de azi.

— Ori, altceva ! spuse el zâmbind deodată. Vă pot închiria o bicicletă bună.

O bicicletă ! Cum mi se schimbase expresia. Mersesem mult cu bicicleta ca băiat și bineînțeles eu și Stella încă mai luam trenul către unul din locurile de recreere și pedalam de-a lungul Tamisei, cu mâncarea pentru picnic în coș.

— O găsești în curtea din spate. Ia-o singur dacă îți surâde ideea, spuse el și părăsi sufrageria.

Ideea de a pedala o oră, două, de a-mi clăti sufletul de ceața și duhoarea nopții trecute, de a mă îmborsă era deosebit de atrăgătoare și știam că îmi revenise buna dispoziție. Și mai mult decât atât, nu mai aveam impresia că fug de ceva.

M-am hotărât să mă duc la domnul Jerome. Îmi pusesem în cap să-l rog să mă ajute să sortez hârtiile doamnei Drablow, — poate avea vreun băiat disponibil, pentru că eram sigur acum că la lumina zilei și cu însoțitor aveam să mă simt destul de puternic să înfrunt Eel Marshy House. Aveam să mă întorc în oraș înainte de căderea întunericului și aveam să lucrez cât se poate de metodic. Și n-aveam să mă mai plimb deloc în zona cimitirului.

Era grozav cât de mult se îmbunătățise starea mea de spirit. Când am ieșit în piață mi-am simțit din nou veselia obișnuită inundându-mi sufletul și țâșnind la fiecare anticipare a călătoriei cu bicicleta.

După colțul unui magazin, pe o stradă îngustă ce ieșea din piață, am găsit biroul lui Horatio Jerome, Agent imobiliar și funciar — două cămăruțe cu tavanul jos, în care mă așteptam să găsesc un asistent sau un funcționar, căruia să mă adresez, dar nu era nimeni. Locul era tăcut, camera de așteptare - pustie. Așa că după ce am ezitat câteva momente, m-am dus la cealaltă ușă închisă și am bătut. A urmat o pauză, un scârțâit de scaun și câțiva pași iuți. Domnul Jerome deschise ușa.

De la bun început era clar că nu-i făcea plăcere să mă vadă. Se posomorî la față și păli ca în ziua precedentă, ezitând înainte de a mă invita să intru în biroul lui și aruncându-mi o privire ciudată, înainte de a se uita repede în altă parte,

undeva peste umărul meu. Eu am tăcut așteptând. Credeam că o să mă întrebe cum mă descurcasem la Eel Marsh House. Dar el nu spunea nimic, așa că n-am avut încotro și am început să îi fac propunerea.

— Vedeți, habar n-am avut — nu-mi dau seama dacă dumneavoastră știți — de volumul mare de documente ce aparțin doamnei Drablow. Mormane întregi și multe dintre ele mă îndoiesc c-ar însemna altceva decât pierdere de timp, dar va trebui să trec prin toate, bucată cu bucată. E clar că în afară de faptul că trebuie să-mi stabilesc reședința la Crytnin Gifford, pentru viitorul apropiat voi avea nevoie și de un ajutor.

Domnul Jerome avea o expresie de panică. Își trase scaunul în spate, cât mai departe de mine și așa cum stătea în spatele biroului său șubred, mă gândeam că dacă ar fi putut-o zbughi prin pereți, afară, în stradă, ar fi făcut-o cu plăcere.

— Mă tem că nu vă pot ajuta, domnule Kipps. A, nu!

— Nu m-am gândit să faceți dumneavoastră personal ceva, i-am răspuns eu pe un ton liniștitor. Poate aveți un asistent tânăr.

— N-am nici unul. Sunt singur. Nu vă pot ajuta deloc.

— Ei bine, ajutați-mă atunci să găsesc pe cineva — cu siguranță trebuie să existe în oraș un tânăr, cu un drăm de inteligență și dornic să câștige câteva lire, pe care să-l angajez.

Am observat că mâinile lui sprijinite pe brațele scaunului, n-aveau astâmpăr; frecau, se mișcau neîncetat, apucând și desfăcând, agitate.

— Îmi pare rău. Asta este o localitate mică — tinerii pleacă. N-au nici o șansă aici.

— Dar eu ofer o șansă, cel puțin temporar.

— N-o să găsiți pe nimeni potrivit, aproape că strigă el la mine.

Atunci i-am răspuns foarte calm și foarte încet.

— Domnule Jerome, ceea ce vreți să spuneți nu este că nu voi găsi pe cineva potrivit — tânăr sau bătrân — în oraș sau în împrejurimi capabil și liber să facă treabă, nu-i așa ? Dacă s-ar face o cercetare amănunțită, sunt sigur că n-ar fi multe cereri, dar am putea găsi unul-doi candidați potriviți pentru slujbă. Dar dumneavoastră dați înapoi și refuzați să spuneți adevărul în această problemă și anume acela că n-aș găsi nici un suflet amator să petreacă oricât de puțin timp la Eel Marsh House, de teamă ca poveștile despre acel loc să nu se dovedească a fi adevărate — de teama de a nu se întâlni cu ceea ce eu deja m-am întâlnit.

Urmă o tăcere absolută. Măinile domnului Jerome continuau să râcăie ca niște gheare ale unei ființe frământate. Fruntea lui palidă era plină de broboane de sudoare. Apoi, se ridică, aproape împiedicându-se de scaun și se duse la fereastra îngustă, ca să se uite prin sticla murdară la casa de vizavi și apoi în jos la cărarea liniștită.

— Keckwick s-a întors după dumneavoastră, spuse el în cele din urmă cu spatele la mine.

— Da. Nu pot spune cât îi sunt de recunoscător.

— Keckwick nu are nici un secret în legătură cu Eel Marsh House.

— Să înțeleg că a dus-o uneori și pe doamna Drablow ?

— Ea nu primea pe nimeni. Nu, dădu el din cap și vocea i se stinse.

— Nici un suflet, am mai adăugat eu.

Atunci, el vorbi din nou și vocea îi era aspră și obosită.

— Sunt tot felul de povești, spuse el, basme fără nici o noimă.

— Cred. Asemenea loc poate da naștere monstrilor, creaturi ale adâncurilor.

— Poți să nu le iei în seamă.

— Bineînțeles, dar nu pe toate.

— Ai văzut-o pe femeia aceea din curtea bisericii ?

— Da. Am văzut-o din nou. M-am dus să mă plimb în jurul terenului de la Eel Marsh House, după ce m-a lăsat acolo Keckwick, ieri după-amiază. Era în cimitirul vechi. Ce sunt ruinele acelea, o capelă sau o biserică ?

— Odată a fost o mănăstire pe insula aceea, cu mult înainte de a fi construită casa. O mică comunitate ce s-a rupt de restul lumii. Au rămas înscrisuri despre istoria lor. Apoi, cu secole în urmă, a fost abandonată, lăsată în părașină.

— Și cimitirul ?

— A fost... al celor ce au venit mai târziu. Câteva morminte.

— Familia Drablow ?

El se întoarse brusc spre mine. Avea o paloare cenușie - bolnăvicioasă și mi-am dat seama cât de mult fusese afectat de conversația noastră și cât de mult ar fi vrut să n-o mai continue. Totuși, eu trebuia să-mi rezolv treburile, așa că am hotărât în acel moment să renunț la încercarea de a lucra cu domnul Jerome și să telefonez în schimb direct la Londra, domnului Bentley. Pentru asta, însă, trebuia să mă întorc la han.

— Bine, am spus eu, n-am de gând să mă las împiedicat de o fantomă sau de câteva fantome, domnule Jerome. N-a fost plăcut și vă mărturisesc că voi fi fericit când voi găsi o companie pentru a

împărți munca mea în acea casă. Dar va trebui s-o fac. Și mă îndoiesc că femeia în negru poate avea ceva împotriva mea. Mă întreb însă cine a fost ea ? Sau cine este ?

Am izbucnit în răs, cu toate că răsul suna fals în acea încăpere.

— Nici nu știu cum să mă refer la ea ! încercam eu să fac lumină într-o chestiune, care știam amândoi că era serioasă. Încercam să minimalizez și poate să trec cu vederea ceva ce ne afectase atât de mult ca oricare altă experiență pe care o suferisem în timpul vieții, pentru că asta ne purtase la granița orizontului, pe linia despărțitoare dintre viață și moarte.

— Trebuie să fac față, domnule Jerome, asemenea lucruri trebuie înfruntate.

Și chiar așa cum spuneam, simțeam o nouă hotărâre care creștea înlăuntrul meu.

— Așa am spus și eu, se uită compătimitor la mine domnul Jerome, așa am spus... odată.

Dar frica lui nu făcea decât să-i întărească hotărârea. Fusese înfrânt. De ce ? De femeie ? De câteva zgomote ? Ori mai era și altceva ce trebuia să descopăr ? Știam că dacă l-aș fi întrebat, ar fi refuzat să-mi răspundă și-n orice caz eram convins că voiam să mă las copleșit de aceste temeri și basme din trecutul nervosului domn Jerome și de experiențele lui la Eel Marsh House. Am hotărât că dacă vroia să aflu adevărul trebuia să mă bazez numai pe simțurile mele, nimic mai mult. Poate că la urma urmei era mai bine să nu-mi iau un asistent.

Mi-am luat rămas bun de la domnul Jerome, făcând aceeași remarcă **ca** la venire, că după toate probabilitățile n-aveam să mai văd femeia și nici

alți vizitatori speciali la casa răposatei doamne Drablow.

— Mă rog pentru dumneavoastră să fie așa, spuse domnul Jerome și îmi strânse mâna brusc în timp ce mi-o scutura. Mă rog să fie așa.

— Nu vă temeți, i-am spus eu încercând să par vesel și lipsit de griji și-am alergat ușor pe scări în jos, lăsându-l pe domnul Jerome cu agitația lui.

M-am întors la Gifford Arms și în loc să-i telefoniez domnului Bentley i-am scris o scrisoare. I-am descris în ea casa și noianul de hârtii și i-am explicat că trebuia să stau mai mult decât anticipasem și că voiam să știu dacă domnul Bentley îmi cerea să mă întorc imediat la Londra, să mă ocup de alte aranjamente. Am făcut, de asemenea, o ușoară aluzie la proasta reputație de care se bucura Eel Marsh pe plan local și i-am spus că din cauza asta — dar și din alte motive mult mai lumești — s-ar putea să-mi fie greu să-mi găsesc vreun ajutor, deși eram nerăbdător să încerc. Cu toate acestea, afacerea trebuia să fie rezolvată într-o săptămână și eu aveam să aranjez să fie expediate la Londra atâtea documente câte puteau să fie importante.

Apoi punând scrisoarea pe masa din hol, ca să fie expediată la prânz, m-am dus și am găsit bicicleta hangului în curtea din spate. Era în stare bună, deși demodată, cu un coș mare în față, aproape la fel cum aveau și băieții de la măcelăriile din Londra. Am încălecat și-am ieșit în piață, apoi am luat-o pe una din străzile laterale, înspre câmp. Era o zi perfectă pentru bicicletă, destul de rece ca vântul să-mi ardă obrajii, strălucitoare și des-

tul de senină ca să văd la mare distanță în toate direcțiile peisajului deschis, plat.

Intenționam să mă duc până-n satul vecin unde speram să găsesc alt han, în care să servesc o bucată de brânză cu pâine și o bere la dejun. Când am ajuns însă la ultima casă, n-am putut rezista îndemnului atât de puternic de a mă opri și a privi, nu spre vest, unde puteam vedea ferma și câmpuri și acoperișurile unui sat îndepărtat, ci spre est. Acolo unde se întindeau acele mlaștini sclipitoare, unduitoare, argintii, cu cerul palid la orizont și care se întâlneau cu apa estuarului. O briză ușoară le înfiora, răspândind în aer mirosul de sare. Chiar și de la distanța asta puteam asculta misterioasa tăcere și încă o dată strania frumusețe găsii un răspuns în adâncul ființei mele. Nu puteam fugi de acel loc, trebuia să mă întorc înapoi la el, nu acum, ci în curând. Căzusem sub un fel de vrajă în genul celei pe care o emană anumite locuri și toată imaginația, dorința, curiozitatea, tot spiritul meu se îndrepta acum spre ea.

Multă vreme am privit fără încetare și într-un târziu mi-am dat seama ce se întâmpla: emoțiile mele deveniseră atât de volatile, răspunsurile nervoase atât de superficiale și rapide, încât trăiam într-o altă dimensiune. Inima părea să-mi bată mai repede, pașii îmi erau mai iuți, tot ce vedeam era mai strălucitor acum, contururile mai ascuțite, mai precise. Și toate astea doar de ieri. Mă întrebam dacă eu arătam altfel și în ce fel m-aș fi putut schimba dacă eventual, întorcându-mă acasă, prietenii și familia aveau să observe schimbarea. Mă simțeam mai bătrân, ca un bărbat care ar fi fost pus la încercare — jumătate temător, jumătate curios, emoționat și complet înrobbit.

Dar acum reușind să elimin această stare emoțională, în scopul de a mă ajuta să revin la normal, trebuia să exersez puțin. Așa că am întors bicicleta, am încălecat și am pedalat înainte pe drumul de țară, întorcând spatele cu fermitate mlaștinilor.

SPIDER (PĂIANJENUL)

După patru ore și treizeci și două de mile parcurse, m-am întors într-o dispoziție foarte bună. Am pedalat hotărât de-a lungul câmpurilor și am văzut ultimele urme ale toamnei aurii trecându-se în începutul de iarnă. Am simțit aerul rece și aspru în obraji alungându-mi orice teamă și orice închipuire bolnavă din cauza unei activități psihice intense. Am găsit hanul de țară pe care îl căutam și am mâncat brânză și pâine și după aceea chiar mi-am luat libertatea de a trage un pui de somn de o oră, în hambarul fermei.

Întorcându-mă la Crythin Gifford mă simțeam alt om, mulțumit și gata de a se confrunta cu ce era mai rău în casa doamnei Drablow și cu ceea ce-mi rezervaseră sinistrele mlaștini înconjurătoare. Pe scurt, eram sfidător și vesel și tocmai când dădeam colțul spre piață era să mă izbesc de motorul unei mașini care venea din sens opus. În timp ce am descălecat, mi-am luat bicicleta și m-am dat deoparte, am văzu că mașina aparținea tovarășului meu de călătorie, omul care^{le} cumpărase fermele la licitația de ieri, domnul Samuel Daily. Acum, îl îndemnă pe șofer să încetinească și aplecându-se peste fereastră mă întrebă ce mai fac.

— Tocmai am tras o raită prin împrejurimi

ca să-mi merit mâncarea la cină, i-am răspuns vesel.

— Și treburile ? ridică domnul Daily din sprâncene.

— Vă referiți la proprietatea doamnei Drablow ? A, voi pune curând în ordine totul, cu toate că, mărturisesc, va fi de lucru mai mult decât m-am așteptat.

— Ați fost la casa aceea ?

— Bineînțeles.

— Ah.

Ne-am uitat câteva clipe unul la altul, aparent niciunul nu dorea să ducă discuția mai departe. Apoi, pregătindu-mă să încălesc pe bicicletă și să-mi văd de drum, i-am spus jovial :

— Ca să vă spun sincer, îmi place. Găsesc toată, afacerea asta destul de provocatoare.

Domnul Daily a continuat să mă privească fix până când am cedat și mi-am îndreptat privirea în altă parte, simțindu-mă ca un școlar prins cu lăudăroșenia.

— Domnule Kipps, mi-a spus el, cam fluieri în biserică. Lasă-mă să te invit la o cină, care sunt sigur că o să te bucure. Să zicem la șapte. Hanziul o să te îndrepte exact către casa mea. Pe urmă îi făcu semn șoferului, se lăsă pe spate și nu-mi mai aruncă nici o privire.

Îndată ce m-am întors la hotel, am început să mă pregătesc serios pentru ziua următoare și pentru celelalte, deși era un grăunte de adevăr în cele spuse de domnul Daily. Cu toate acestea, eram hotărât și mai mult decât pregătit să continui treburile la Eel Mars House. Pentru asta am cerut un coș de nuiele în care să-mi pun proviziile pentru drum și, în completare m-am dus eu însumi

în oraș și am mai cumpărat câte ceva — pachetele de ceai, cafea și zahăr, două pâini, o cutie de biscuiți, tutun proaspăt pentru pipă, chibrituri și altele. Mi-am achiziționat, de asemenea, o lanternă mare și o pereche de cizme de cauciuc. Undeva în subconștient mă urmărea amintirea plimbării mele peste mlaștină, în ceață, pe timpul fluxului. Dacă avea să se întâmple din nou — cu toate că mă rugam fierbinte să nu se întâmple — eram foarte hotărât să fiu pregătit cel puțin fizic, pe cât era posibil.

Când i-am spus hangiului despre planul meu — că intenționez să petrec noaptea la hanul lui, dar că apoi următoarele două aveam să le petrec la Eel Marsh House — el n-a spus nimic, dar știam bine că ceea ce-i trecea prin cap atunci era soseala mea în zorii zilei când am bătut sălbatec în ușă, cu obrazul încrâncenat din cauza experienței pe care o făcusem. Când i-am cerut din nou să-mi împrumute bicicleta, el doar a dat din cap. I-am spus că doream să-mi păstreze camera și depindea cât de repede aveam să lucrez la documentele doamnei Drablow, astfel ca să pot pleca către sfârșitul săptămânii.

M-am întrebat adesea de atunci dacă omul se gândea într-adevăr la mine și la treaba mea cu oarecare îngăduință, căci era clar că știa la fel de bine ca oricine că poveștile și zvonurile care umblau pe seama proprietății de la Eel Marsh House nu erau lipsite de adevăr. Îl suspectam că mai degrabă ar fi preferat să mă știe plecat, dar nu intra în obișnuința lui nici să dea sfaturi, nici să-și spună părerile cu voce tare. Iar purtarea mea din acea zi posemne că îi arăta clar că nu aveam să admit nici o împotrivire, să nu iau în seamă nici un sfat, nici dacă ar fi izvorât din conștiința mea. Eram

de-acum aproape îndărătnic, pornit să-mi urmez cursul.

Atâta a vrut domnul Daily să mă convingă din primele clipe ale sosirii mele în casa lui, că toată seara doar s-a uitat la mine și m-a lăsat să trăn-cănesc. Și n-a scos nici o vorbă în cea mai mare parte a timpului cât a durat masa.

Am nimerit fără mare greutate și am fost prost impresionat îndată ce am ajuns. Locuia într-un parc destul de impunător, deși auster, care-mi amintea într-un fel de atmosfera romanelor lui Jane Austin, cu peroane lungi străjuite de copaci ce duceau până la intrarea din față, păzită de lei din piatră și urne cocoțate pe coloane de fiecare parte a scărilor întortocheate cu balustradă. Intrarea casei dădea spre pajiștile bine îngrijite, destul de monotone, înconjurată de garduri vii. Efectul în mare era grandios, dar destul de descurajant și într-un fel străin de firea domnului Daly. Era clar că el cumpăraseră locul doar pentru că făcuse destui bani să-și permită acest lucru și pentru că era cea mai mare casă de prin împrejurimi, dar cumpărând-o nu se simțea tocmai la îndemână în ea și mă întrebam câte camere rămăseseră goale și nefolosite și pentru câtă vreme, căci în afară de cei câțiva angajați și soția lui cu care locuia aici el nu mai avea decât un singur fiu, despre care îmi spusese că era însurat și avea și un copil.

Doamna Daily era o femeie micuță, tăcută și sfioasă, pudrată și care se simțea și mai stingheră în mediul ei decât el. Ea vorbea puțin, zâmbea nervos și croșeta ceva complicat dintr-un bumbac foarte fin.

Cu toate acestea, amândoi mi-au făcut o primire călduroasă, iar masa a fost excelentă; fazan

fript și o tartă imensă cu dulceață, lucruri care m-au făcut să mă simt ca la mine acasă.

Înainte și în timpul cinei, apoi la cafeaua, pe care doamna Daily mi-a turnat-o în salon, am ascultat povestea lui Samuel Daily și a norocului său. El nu era chiar așa de lăudăros, pe cât era de bucuros de afacerea și de norocul lui. Mi-a înșirat o serie de pământuri și de proprietăți pe care le stăpânea, numărul angajaților și a chiriașilor săi, mi-a vorbit despre planurile lui de viitor care, după cum mi-am dat seama, urmăreau să ajungă pur și simplu cel mai mare moșier din țară. De asemenea, mi-a vorbit despre fiul și despre nepotul lui, căci pentru amândoi își construia el acest imperiu. Putea să fie invidiat și detestat, mă gândeam eu, mai ales de cei care se aflau în competiție cu el la cumpărarea pământului și a proprietăților. Dar cu siguranță nu-ți putea fi anti-patic, era atât de simplu, de direct și nu se rușina deloc cu ambițiile lui. Părea ager și cu toate acestea lipsit de subtilități, un cumpărător pasionat și totuși cinstit. Pe măsură ce cădea seara, m-am trezit că aveam din ce în ce mai multă încredere în el și am început să-i vorbesc despre ambițiile mele mărunte, măcar că erau lipsite de succes, în cazul în care domnul Bentley mi-ar fi acordat o șansă, și despre Stella și despre planurile noastre de viitor.

Nu s-a făcut nici o aluzie la motivul care mă făcea să mă aflu în acea zonă, până când timida doamnă Daily nu s-a retras, lăsându-ne în bibliotecă cu un pahar de porto și un altul de whisky pe măsuta dintre noi.

Domnul Daily mi-a turnat un pahar mare cu porto și în timp ce mi-l întindea mi-a spus :

— Ești nebun dacă continui.

Am luat o gură sau două de vin, calm, fără să răspund, cu toate că brutalitatea spuselor lui a făcut să incolțească spaima în mine, dar eu am înăbușit-o pe loc.

— Dacă vă inchipuiți că am să renunț la treaba pentru care am fost trimis aici și am să-mi pun coada pe spinare și s-o iau la fugă...

— Ascultă-mă, Arthur. Începuse să-mi spună pe numele de botez într-un fel familiar, fără să mă invite să fac și eu același lucru. N-am să-ți împui capul cu tot felul de povești muieresti... Poți să le afli și singur dacă întrebi despre locul respectiv. Poate că le-ai și aflat deja.

— Nu, am răspuns eu. Doar aluzii — și domnul Jerome care a pălit puțin când a venit vorba despre asta.

— Dar te-ai dus acolo.

— M-am dus, am făcut o experiență și nu mă deranjează să o fac din nou, cu toate că, mărturisesc, nu pot explica acest lucru.

Apoi, i-am povestit toată istoria cu femeia cu figura ofilită de la înmormântare și din cimitirul părăsit, despre traversarea mea prin ceață peste mlaștină și despre îngrozitoarele sunete pe care le-am auzit acolo. El stătea impasibil, cu paharul în mână și m-a ascultat până la capăt, fără să mă întrerupă.

— Mi se pare, domnule Daily, că am văzut fantoma care bântuie la Eel Marsh și în cimitirul acela, am spus eu. O femeie îmbrăcată în negru și cu fața ofilită. Pentru că n-am nici o îndoială că ea este, ceea ce oameni numesc fantomă, că nu este o ființă adevărată în viață. Ei bine, cu toate acestea, nu mi-a făcut nici un rău. Nici măcar nu mi-a vorbit și nici nu s-a apropiat de mine. Nu-mi place cum arată și îmi place chiar și mai puțin...

puterea ce pare că emană din ea către mine, dar sunt convins că această putere nu poate face mai mult decât să mă sperie. Dacă mă duc acolo și o văd din nou, sunt pregătit.

— Și trăsura cu ponei ?

N-am putut răspunde pentru că, ei bine, da, asta fusese și mai rău, mult mai îngrozitor, întrucât nu numai că n-am putut vedea copilul care țipa, dar eram convins că strigătul aceluia copil n-avea să mă mai părăsească toată viața. Eram sigur de asta.

— Nu pot să fug, am scuturat eu din cap.

Cum stăteam acolo lângă focul lui Samuel Daily, mă simțeam puternic, hotărât și curajos — lucru pe care îl vedea și el — și mă simțeam mândru să fiu așa. Așa trebuia să pară, mă gândeam eu, un bărbat care pleacă la luptă și acelea erau armele cu care el s-ar fi luptat cu giganții.

— N-ar trebui să te duci acolo.

— Mă tem c-am să mă duc.

— N-ar trebui să te duci acolo singur.

— N-am găsit pe nimeni să meargă cu mine.

— Nu și nici n-ai să găsești, spuse el.

— Dumnezeule Mare, doamna Drablow a trăit singură acolo — cât ? — șaizeci de ani — până a îmbătrânit. Trebuie să se fi împăcat cu toate fantomele locului acela.

— Mda, spuse el și se ridică. Poate că exact asta a făcut. Vino, o să te ducă Bunce acasă.

— Nu, aș prefera să merg pe jos. Simt nevoia de aer proaspăt.

Venisem cu bicicleta, dar confruntându-mă cu grandoarea casei Daily am ascuns-o într-un șanț din spatele porților de la intrare, simțind că nu se cuvenea să urc cu **bicicleta** pe acel peron destinat trăsurilor.

Mi-am îmbrăcat haina în timp ce îi mulțumeam pentru ospitalitatea din seara aceea și el părea să clocească ceva, iar în ultimul moment mi-a spus brusc :

— Tot mai ești hotărât ?

— Sunt.

— Atunci ia câinele.

— Dar n-am nici un câine, am răs eu.

— Am eu. Și mi-o luă înainte, ieși din casă, cobori scările și se pierdu în întuneric în partea în care se aflau probabil acareturile. Am rămas așteptând, amuzat și destul de impresionat de grija lui pentru mine, gândindu-mă prosteste la ce putea folosi un câine în prezența unui spectru, dar neîmpotrivindu-mă la oferta domnului Daily. Îmi plăceau destul de mult câinii și astfel aveam să mă bucur de prezența unei ființe cu sânge cald, care să respire aerul rece din acea casă goală.

După câteva momente, se auzi un zgomot urmat de pasul măsurat al domnului Daily.

— Ia-o, și ad-o înapoi când ești gata, îmi spusese el.

— Dar vrea să meargă cu mine ?

— Merge dacă îi spun eu.

M-am uitat în jos. La picioarele mele se afla terierul mic, acoperit cu o hăinuță târcată și cu ochi strălucitori. Dădea din coadă repede, făcând cunoștință cu mine, dar altfel era destul de liniștită, ținându-se aproape de picioarele domnului Daily.

— Cum o cheamă ?

— Spider.

Coadă câinelui se mișcă din nou.

— În regulă. O să-mi facă plăcere compania ei, vă spun sincer. Mulțumesc.

M-am întors și am început să înaintez de-a lungul peronului. După câțiva metri, m-am întors și am strigat :

— Spider, aici. Hai, fetiço. Spider.

Câinele nu se mișcă și eu m-am simțit prost. Atunci, Samuel Daily a chicotit, a pocnit din degete și i-a spus ceva. Imediat, Spider s-a repezit după mine și s-a culcat ascultătoare la picioarele mele.

M-am dus după bicicletă, când eram sigur că nu mai puteam fi văzut din casă și am pornit la drum cu câinele alergând vesel după mine în lungul câmpiei liniștite, scaldată de lumina lunii. Ne îndreptam spre târg. Buna dispoziție îmi revenise. Intr-un fel ciudat, abia așteptam să vină a doua zi.

CAMERA COPILULUI

Vremea frumoasă se menținea, era încă soare și cerul albastru când am tras perdelele. Am avut un somn agitat, tulburat de tot felul de vise fără nici o legătură între ele. Poate că am mâncat și am băut prea mult cu domnul Daily. Dar buna dispoziție îmi era neschimbată. Cât timp m-am îmbrăcat și am luat dejunul am fost hotărât și optimist. Apoi am început să mă pregătesc pentru șederea la Eel Marsh House. Cățelușa Spider, spre surprinderea mea, dormise nemișcată la picioarele pașului meu. Am luat-o, deși știam atât de puține despre câini. Era vioaie, jucăușă și cu toate acestea foarte supusă. Ochii ei strălucitori, acoperiți puțin de miștele de păr, îi dădeau un aspect comic și cu atât mai inteligent. Mă gândeam că o să mă bucur foarte mult de prezența ei.

Imediat după ora nouă, hangiul mă strigă la telefon. Era domnul Bentley, acru și formal, pentru că nu-i plăcea deloc să folosească acest instrument. El primise scrisoarea mea și era de acord că trebuia să stau cel puțin până când aveam să sortez documentele, să hotărâsc ce era de văzut, ce era necesar din toată mulțimea aceea de fleacuri învechite. Trebuia să împachetez și să expediez tot

ce consideram că era important, să las casa în grija cuiva și apoi să mă întorc la Londra.

— Este un loc foarte ciudat, am spus eu.

— Ea însăși a fost un gen ciudat de femeie.

Și cu acestea, domnul Bentley închise telefonul, punând receptorul cu un zgomot ce-mi asurzi urechile.

Pe la nouă și jumătate aveam bicicleta pregătită cu coșul și pachetele gata și am așezat-o pe Spider în spatele meu. Nu mai puteam întârzia, căci fluxul ar fi crescut și ar fi acoperit digul, iar eu ar fi trebuit să merg orbește pe întinderea mare a mlaștinii și întrucât mă fripsesem o dată știam că dacă lăsam ceva important în urmă nu mă mai puteam întoarce în câteva ore să iau acel lucru.

Soarele era sus pe cer, apele străluceau, peste tot era lumină, lumină și spațiu și strălucire, iar aerul părea într-un fel purificat și mult mai îmbătător. Păsările de apă se ridicau în înalțuri și apoi se cufundau, gri, argintii și albe, iar înainte la capătul cărării lungi și drepte, Eel Marsh House mă întâmpina de bun venit.

O jumătate de oră și mai bine de la sosirea mea, am muncit cu spor ca să mă instalez acolo și să mă acomodez. Am găsit vasele și tacâmurile în bucătăria întunecată din spatele casei, le-am spălat, le-am uscat și le-am pus la îndemână ca să mă folosesc de ele mai târziu și, de asemenea, mi-am aranjat un colț unde să-mi depozitez proviziile. Apoi, după ce am scotocit prin dulapurile și șifonierele de la etaj, am găsit lenierie curată și pături și le-am pus să se aerisească în fața focului pe care l-am aprins în salon. Am făcut focul și în alte camere, în salonașul mic, în sufragerie și am reușit chiar după câteva încercări și erori să

aprend focul și la cazanul mare, negru, astfel că pentru seara aceea speram să am și apă caldă pentru baie.

După aceea, am ridicat jaluzelele și am deschis câteva ferestre, stabilindu-mi biroul într-una din camerele cu vedere la răsărit, care consideram eu că-mi oferă cea mai frumoasă priveliște a cerului, a mlaștinilor și a estuarului. Am adus lângă mine două cutii de documente. Apoi, cu o cană de ceai în mână dreaptă și cu Spider pe genunchi, m-am apucat de treabă. Era destul de anevoios, dar eu perseveram destul de răbdător, examinând în treacăt pachet după pachet de documente vechi fără valoare, înainte de a le înghesui pe toate într-o cutie goală pe care o așezasem lângă mine pentru acest scop. Erau aici date vechi de gospodărie, chitanțe de cumpărături, recipise de treizeci-patruzeci de ani în urmă ; declarații bancare, rețete medicale, evaluări de la tâmplari, decoratori, sticlari ; mai erau o mulțime de scrisori de la persoane necunoscute — cărți poștale de Crăciun și de aniversare, cu toate acestea nimic purtând o dată din ultimii ani. Mai erau niște calcule de la magazine universale din Londra și fițuici cu liste de cumpărături și măsuri.

Doar scrisorile le-am lăsat pentru o evaluare mai târzie. Restul tot era expirat. Din când în când, ca să evit plictiseala, mă uitam afară pe ferestrele mari la mlaștina încă neumbrită, liniștită și de o frumusețe calmă în bătaia soarelui de iarnă. Mi-am pregătit singur prânzul din șuncă și pâine și bere și apoi, la scurt timp după ora două, am chemat-o pe Spider și am ieșit afară. Eram foarte calm și vesel, un pic plictisit, dar în nici un caz nervos. Bineînțeles, toate ororile și vedeniile de la prima mea vizită în casă și în mlaștini se evaporaseră

odată cu ceața care mă înghițise pentru o mică perioadă de timp. Aerul era înțepător și proaspăt și cum mergeam în jurul terenului pe care era situată Eel Marsh House aruncam din când în când un băț pe care câinele îl prindea fericit și îl aducea înapoi, suflând în aerul rece și curat pe deplin relaxat. M-am aventurat chiar mai departe, până la ruinele din cimitir și Spider s-a repezit amușinând după șobolani închipuiți, săpând din când în când înnebunită, cu labele din față și apoi sărind într-o parte nerăbdătoare. N-am văzut pe nimeni. Nici o umbră n-a traversat iarba.

O vreme m-am plimbat printre pietrele vechi de morminte, încercând să descifrez câteva nume, dar fără succes, până când am ajuns în colțul unde am văzut-o stând ultima oară pe femeia în negru. Acolo, pe piatra de mormânt peste care se aplecase ea — eram ferm convins că-mi aduceam bine aminte — credeam că am să pot descoperi numele de Drablow : literele erau acoperite de sarea, presupuneam, adusă din estuar timp de ani îndelungați de vremea urâtă a iernilor.

În L... gMem...
...net Drablow
... 190...
... nd of He...
... iel ... low
Bor...

Mi-aduc aminte că domnul Jerome făcuse aluzie la câteva morminte ale familiei Drablow, nemai folosite demult, într-un loc sau altul din curtea bisericii și era de presupus că acesta era locul de odihnă al strămoșilor cu mulți ani în urmă. Dar era aproape sigur că nu mai era nimic acolo decât poate ici și colo câteva oase vechi. Mă

simțeam chiar liniștit, nefiindu-mi teamă deloc să stau acolo, să contemp lu scena și locul care mai înainte mă șocase, părându-mi-se lugubru, sinistru și rău, dar pe care acum îl priveam cu oarecare melancolie, pentru că era atât de dărăpănat și de părăsit. Era genul de loc unde cu sute de ani în urmă mințile romantice ale poeților ar fi visat aici inspirându-se în compoziția unor versuri triste.

M-am întors la casă împreună cu câinele, întrucât aerul se răcise mult, iar cerul își pierduse lumina pe măsură ce soarele apunea.

Ajuns înăuntru mi-am mai făcut un ceai, am mai pus un lemn pe foc, înainte de a mă așeza din nou la hârtiile acelea săcâitoare, răsfirate printre dulapuri în salon și mi-am ales ceva de citit pentru în seara aceea mai târziu, un roman de Sir Walter Scott și un volum din poeziile lui John Clare. Am luat cărțile sus și le-am așezat pe sipețul din dormitorul pe care mi-l alesesem, una pentru că era în fața casei și a doua că nu era chiar așa de mare și rece cum erau celelalte. Și mă gândeam că probabil era și cel mai drăguț. De la fereastră, puteam vedea o parte din mlaștină și din estuar și dacă întindeam gâtul zăream și linia Digului Celor Nouă Vieți.

Pe când lucram, se lăsă seara și se făcu întuneric, așa că am aprins toate lămpile pe care le-am găsit, am tras perdelele și am pus pe foc și mai mult cărbune și lemne din buncărul de afară, pe care îl localizasem lângă ușa oficiului.

Teancul de documente expirate creștea în cutie în contrast cu câteva pachete pe care credeam că ar fi trebuit examinate îndeaproape și pe care le pusesem în alte cutii și sertare prin casă. Ajuns în stadiul acesta ar fi trebuit să termin treaba după încă o zi sau cel mult o zi și jumătate. Mi-am pus un

pahar de sherry și mi-am pregătit o cină destul de sumară, dar gustoasă pe care am împărțit-o cu Spider, iar după aceea fiind obosit de lucru am mai făcut o plimbare pe afară, înainte ca să mă închid în casă.

Totul era liniștit, nu sufla nici cea mai ușoară briză. Abia dacă puteam să aud clipocitul apei. Toate păsările se ascunseseră de mult în culcuș pentru noapte. Mlaștinile erau negre și tăcute întinzându-se până hăt departe pe mile întregi.

Am trecut în revistă întâmplările — sau mai degrabă neîntâmplările — acelei zile la Eel Marsh House, până în cel mai mic detaliu, așa cum îmi puteam aminti, în scopul de a mă convinge că eram calm și în deplinătatea facultăților mintale. Și că acele întâmplări ciudate care mă îngroziseră și mă înfricoșaseră erau de mult uitate. Dacă mă mai gândeam la ele n-o făceam decât în virtutea obișnuinței și nu avea alt efect decât stânsul din umeri. Nu mi se mai întâmplase nimic altceva, nici o neplăcere nu mai căzuse pe capul meu. Trecerea acelei zile ca și a serii, de altfel, fusese obișnuită și neinteresantă.

Spider era o tovarășă excelentă și îmi făcea plăcere să-i ascult respirația blândă, scărpinăturile din când în când sau scuturăturile în acea casă mare și goală. Dar principala senzație era aceea de plictiseală și un soi de letargie, combinată cu dorința de a termina treaba și de a mă întoarce la Londra să fiu cu draga mea Stella. Mi-aminteam că am vrut să-i spun că ar fi trebuit să ne luăm un câine mic, pe cât posibil ca Spider, îndată ce vom avea propria noastră casă. Bineînțeles, m-am hotărât să-l întreb pe domnul Samuel Daily dacă nu exista posibilitatea ca Spider să aibă căței și dacă n-ar fi putut să-mi oprească și mie unul.

Am lucrat susținut, concentrându-mă și am ieșit să iau aer și să fac exerciții. Timp de o jumătate de oră și mai bine, după ce m-am retras la culcare, am citit „Inima lui Midlothian“, iar câinele s-a așezat pe covoraș la picioarele patului meu. Presupun că am adormit la câteva minute după ce am stins lampa și am dormit profund, pentru că atunci m-am trezit — sau am fost trezit foarte brusc, eram împietrit, nesigur și timp de o secundă sau două n-am știut nici unde sunt și de ce. Am văzut doar că era întuneric, dar imediat ochii mei s-au acomodat și am văzut lumina lunii intrând pe fereastră, căci lăsasem perdelele groase netrase și fereastră ușor deschisă. Luna cădea pe cuvertura brodată, pe lemnul înnegrit al șifonierului și pe oglindă, cu o lumină rece, dar frumoasă și m-am gândit că ar fi trebuit să ies din pat să mă uit de la fereastră la mlaștină și la estuar.

La început, totul părea foarte liniștit, foarte calm și mă întrebam de ce mă trezisem. Apoi, cu inima cât un purice, mi-am dat seama că Spider se sculase și stătea la ușă. Avea părul sculat și urechile ascuțite, cu coada în sus și foarte încordat, de parcă ar fi fost primăvară. Și scotea un scheunat moale în fundul gâtului. M-am ridicat din pat paralizat, înghețat, conștient numai de câine și de faptul că mi se încrețise pielea pe mine din cauza a ceea ce părea dintr-o dată să fie o altfel de liniște atotcuprinzătoare și înfricoșătoare. Și atunci, de undeva de prin cotloanele ascunse ale casei — dar nu prea departe de camera în care eram — am auzit un zgomot. Era un zgomot slab, dar clar în urechile mele, cu toate că nu puteam face distincție exact ce putea fi. Era un zgomot ca de izbitură constantă și, totuși, intermitentă, ori

ca de bocănitură. Nimic altceva nu se întâmpla. Nu tu pași, nu tu scârțâit de podea, aerul era absolut liniștit, vântul nu gemea prin tocurele ușilor. Doar că zgomotul înăbușit continua, câinele rămânea pe poziție, amușind ușa, ba stând cu nasul pe prag și mirosind, ba făcând un pas îndărăt, clătinând capul ca și mine, ascultând, ascultând. Și, din când în când, mârâia din nou.

În cele din urmă, am presupus că, întrucât nu se întâmpla nimic altceva, ar fi trebuit să iau câinele cu mine. Am reușit să mă dau jos din pat cu toate că tremuram și îmi bătea inima săcâitor de repede, mi-a trebuit ceva timp ca să-mi găsesc curajul și să deschid ușa dormitorului ca să ies în coridorul întunecat. În clipa în care am făcut asta, Spider s-a repezit înainte și am auzit-o adulmecând și lovind intenționat fiecare ușă închisă, mârâind și schelălăind din gâtlej.

După o vreme, am auzit zgomotul acela ciudat din nou. Părea să vină din pasajul de la stânga mea, aflat în celălalt capăt al casei. Dar era destul de greu de identificat. Foarte precaut, ascultând atent și ținându-mi respirația m-am aventurat câțiva pași în direcția aceea. Spider a venit înaintea mea. Pasajul ducea la cele trei dormitoare. Mergând într-acolo și căpătându-mi curajul pe măsură ce mă deplasam le-am deschis pe toate și m-am uitat înăuntru la fiecare. Nimic. În camerele din spatele casei nu se afla decât mobilă veche, greoaie și pături goale, nefăcute, și lumina lunii. Jos sub mine, la parter liniște și întunericul gros, aproape palpabil.

Apoi, am ajuns la ușa cea mai îndepărtată de la capătul pasajului. Spider era acolo înaintea mea și pe măsură ce mirosea corpul ei se încorda și începu să mârâie. I-am pus mâna pe gât și i-am mân-

gâiat părul aspru și scurt nu numai ca s-o liniștesc pe ea, ci și pe mine. Simțeam încordarea din membrele ei și mă întrebam dacă nu eu eram cel încordat.

Era ușa care nu avea încuietoare cu cheie și pe care nu fusesem în stare s-o deschid la prima mea vizită la Eel Marsh House. Habar n-aveam ce putea să fie în spatele ei. În afară de sunet. De-acolo venea. Dinspre cealaltă parte a singurei despărțituri de lemn, din camera aceea și nu foarte tare, dar perceptibil. Era sunetul unei izbituri blânde pe podea într-un ritm sacadat, un sunet cunoscut și totuși unul pe care nu-l puteam localiza exact, un sunet ce părea să aparțină trecutului meu, amintirilor pe jumătate uitate și asocierilor din subconștient, un sunet care în oricare alt loc nu m-ar fi înspăimântat, ci m-ar fi făcut, cred eu, să mă confrunt cu el curios, într-un mod prietenesc.

La picioarele mele, Spider începu să scheaune, să scâncească încetișor înfricoșată și să se dea înapoi de la ușă, lipindu-se de picioarele mele. Simțeam că mi se strâmtează gâtul, că mi-e gura uscată și am început să tremur. În camera aceea era ceva și nu puteam ajunge acolo, nici măcar n-aș fi îndrăznit dacă aș fi fost în stare. Mi-am spus că era un șoarece sau o pasăre captivă care căzuse pe horn în vatră, nemaifiind în stare să iasă. Dar sunetul nu venea de la o făptură mică intrată în panică. Bum, bum. Pauză. Bum, bum. Pauză. Bum, bum. Bum, bum. Bum, bum.

Cred că aș fi putut să stau toată noaptea acolo îngrozit și înfricoșat sau mi-aș fi putut lua călcăiele la spinare cu câinele după mine și să fug afară, dacă n-aș fi auzit un alt sunet slab. Venea de undeva din spatele meu, nu dintr-o direcție anume, ci de undeva din fața casei. M-am întors de

la ușa încuiată tremurând, poticnindu-mă pe lângă perete până la dormitorul meu, călăuzit de raza lunii ce ajungea până în întunericul coridorului. Câinele era la jumătate de pas înaintea mea.

În cameră nu era nimic. Patul era așa cum l-am lăsat și alte nereguli nu se vedeau ; atunci mi-am dat seama că sunetele nu veniseră din cameră, ci din afara ei, de dincolo de fereastră. Am tras fereastra atât cât îmi îngăduia giurgiueaua și m-am uitat afară. Mlaștinile se întindeau gri-cenușii și goale, apa din estuar băltea ca o oglindă în care luna plină se scălda. Și în rest, nimic. Nimic. Poate doar un clipocit îndepărtat, prea îndepărtat, încât mă întrebam dacă nu cumva îmi amintea de un plâns, un plâns de copil. Dar nu. Briza ușoară încrețea suprafața apei vălurind-o și, trecând sec printre trestii, se îndepărta. Nimic mai mult.

Am simțit ceva cald lângă gleznă și m-am uitat în jos. Atunci am văzut că Spider era foarte aproape de mine și mă lingea tandru pe piele. Când am atins-o mi-am dat seama că era calmă, cu corpul relaxat și urechile în jos. Am tras cu urechea. Nu se mai auzea nici un sunet în toată casa. După un timp, m-am întors în hol la ușa încuiată. Spider era chiar veselă și stătea ascultătoare acolo, așteptând poate și ea să se deschidă ușa. Mi-am lipit capul de scândură. Nimic. Liniște absolută. Am pus mâna pe mâner, am ezitat căci mi-am simțit inima din nou luând-o la goană, dar am tras de câteva ori aer în piept și am încercat ușa. Nu s-a deschis, iar încercarea mea avea ecou în camera de dincolo ca și cum n-ar fi fost nici un covor pe podea. Am mai încercat o dată și am împins ușor cu umărul. N-a cedat.

În cele din urmă, m-am întors înapoi în pat. Am mai citit câteva capitole din romanul lui Scott

fără să dau prea mare atenție sensului lor și apoi am stins lampa. Spider s-a așezat din nou pe covor. Trecuse puțin de ora două.

Dar a trecut mult timp până să adorm.

Primul lucru pe care l-am observat în dimineața următoare a fost schimbarea de vreme. Imediat ce m-am sculat puțin înainte de șapte, am simțit că aerul era umed și că era destul de rece, iar când m-am uitat pe fereastră abia dacă puteam vedea diferența dintre pământ și apă. Apă și cer, totul era gri-cenușiu, nori gri, atârânănd până jos deasupra mlaștinilor. Burnița. Ziua n-avea darul să mă înveselească, iar eu deja eram posomorât și nervos după noaptea trecută. Spider însă alerga pe scări destul de vioaie și veselă. Am aprins focurile din nou, am înfierbântat boilerul, am făcut o baie, am luat micul dejun și pe urmă am început și eu să mă simt mai în apele mele. M-am întors chiar înapoi la etaj și m-am dus de-a lungul coridorului până la ușa camerei încuiate. Nu se mai auzea nici un zgomot ciudat și nici vreun alt sunet nu mai răzbătea de-acolo.

La ora nouă, am ieșit, am luat bicicleta și am pedalat vârtos luând viteză de-a lungul digului, pe drumul de țară înapoi spre Crythin. Spider alerga în urma mea și se repezea din când în când să scurme scurt într-un șanț, ori se arunca după vreo ființă care zbura deasupra câmpului.

Nevasta hangiului mi-a umplut din nou coșul cu o mulțime de bucate și am mai cumpărat și altele de la băcănie. După ce am făcut asta, m-am întâlnit cu domnul Jerome, în stradă, cu care am vorbit scurt, chiar am glumit puțin, dar n-am amintit nimic despre întâmplările de la Eel Marsh

House. Lumina zilei, chiar așa cețoasă cum era, avea darul să-mi refacă dispoziția și să alunge umbrele nopții.

Mai mult decât atât, am primit și o scrisoare drăgăstoasă de la Stella plină de tot felul de laude, dar și de regrete pentru absența mea și din care răzbătea mândria ei pentru noua mea răspundere. Toate acestea îmi încălzeau buzunarul, în timp ce pedalam înapoi peste mlaștină fluierând în timpul mersului.

Cu toate că nu era încă ora prânzului a trebuit să aprind cele mai multe lumini din casă, pentru că ziua aproape se întunecase și lumina era atât de săracă încât nu puteam lucra nici măcar dacă aș fi stat în fața ferestrei. Uitându-mă afară am văzut că norul și burnița se îndesiseră și că abia mai puteam zări iarba care creștea jos spre marginile apei. Cu cât înainta după-amiaza și ceața se îndesea. Întrucât nervii începeau să-mi joace o mică festă m-am hotărât să împachetez și să mă întorc la confortul orașului. M-am dus la ușa din față și am pășit afară. Dintr-o dată, umezeala mi s-a lipit de față și de haine ca o pânză de păianjen fină. Acum bătea vântul tare, dinspre estuar, șfichiindu-mă și tăindu-mă la oase cu răceala lui. Spider a alergat un metru, doi înaintea mea și apoi s-a oprit, uitându-se la mine, nefiind nesigură dacă să meargă mai departe pe vremea aceea îngrozitoare. Dar nici nu se temea. Nu puteam vedea nici măcar ruinele sau zidurile cimitirului vechi din câmp, norul jos și ceața le înfășuraseră cu totul. Nu mai puteam vedea nici cărarea digului, dar nu pentru că le-ar fi acoperit fluxul complet. Așa stând lucrurile, putea să mai dureze până târziu în noapte ca să se limpezească

din nou. Așadar, nu mă puteam retrage la Crythin Gifford.

Am fluierat după câine, care s-a întors imediat gudurându-se și m-am întors la documentele doamnei Drablow. De departe n-am găsit decât un singur pachet subțire de documente și scrisori demn de luat în seamă. Așa că m-am hotărât să fac tot ce era posibil să le citesc în timpul serii și după cină. Până atunci, am mai triat câteva teancuri de hârtii fără importanță, încântându-mă priveliștea celor câteva cutii și sertare de acum goale, posomorându-mă însă grămada celor rămase încă pline și neexaminată.

În primul pachet, erau scrisori legate cu o panglică îngustă, purpurie. Toate erau scrise de aceeași mână, cam în urmă cu șase ani, în perioada dintre februarie și vara următorului an. Ele erau trimise la început pe adresa unui conac de țară, pe care îmi amintesc că l-am văzut pe hartă la douăzeci de mile distanță de Crythin Gifford, mai târziu la căsuța paznicului dintr-un sat scoțian de dincolo de Edinburgh. Toate erau adresate cu „Draga mea“ sau „Scumpă Alice“ și semnate în cea mai mare parte „J“ iar uneori „Jennet“. Erau scrisori scurte, scrise direct într-o manieră destul de naivă și poveștile lor erau destul de sensibile, dar nu deosebit de familiare. Scriitoarea, o femeie tânără și aparent o rudă a doamnei Drablow, era necăsătorită și avea un copil. La început, ea încă locuia acasă cu părinții ei ; mai târziu, a fost trimisă departe. Abia dacă face vreo mențiune despre cine a fost tatăl copilului, excepție făcând câteva referiri la „P“. „P n-o să se mai întoarcă aici.“ Și : „Cred că P a fost trimis departe.“ Fiind în Scoția, a dat naștere unui fiu și ea scria despre el cu o afecțiune

sufocantă, aproape disperată. Timp de câteva luni, scrisorile au încetat, dar când au început din nou, nota lor era de protest și de ultragiu, iar mai târziu, de resemnare liniștită și amărăciune. Se exercitase presiuni asupra ei să-și dea copilul de suferet. Ea a refuzat, repetând într-una că „n-aveau să-i despartă niciodată.“

„E al meu. De ce n-aș avea ceea ce-mi aparține? N-o să plece prin străini; mai bine amândoi, decât să-l las să plece.“

Apoi, tonul s-a schimbat.

„Ce puteam face? Sunt atât de neajutorată. Dacă e să-l crești tu și cu M, mă simt mai împăcată.“

Apoi :

„Presupun că așa trebuia să fie.“

Dar la sfârșitul ultimei scrisori, erau scrise câteva cuvinte foarte mărunț, cu mâna tremurândă : Iubește-l, ai grijă de el ca și cum ar fi al tău. Dar este al meu, al meu, nu poate fi *niciodată* al tău. Oh, iartă-mă. Cred că mi se rupe inima. J.“

În același pachet mai era și un document simplu, întocmit de un avocat, în care se declara că Nathaniel Pierston, copilul lui Jannet Humfrye, devenise prin adopție copilul lui Morgan Thomas Drablow de la Eel Marsh House, Crythin Gifford și al soției sale Alice. La acesta se mai adăugau alte trei documente. Primul era o referință de la Lady M din Hyde Park Gate — pentru o doică numită Rose Judd.

Le-am citit și le-am pus deoparte și tocmai eram gata să deschid următorul document, o singură foaie de hârtie împăturită, când ridicând privirea brusc am fost readus la prezent de un zgomot.

Spider era la ușă mârâind în același fel cu scheunățuri joase ca și în noaptea trecută. M-am uitat la ea și am văzut că avea coama ridicată. Pentru o clipă, am împietrit locului, prea înfricoșat să mă mișc. Pe urmă, mi-am amintit de hotărârea mea de a ignora fantomele de la Eel Marsh House și de a le înfrunța, pentru că eram sigur — of fusesem sigur la lumina zilei — cu cât voi fugi de asemenea lucruri cu atât ele se vor ține de mine ca scaiul și cu atât mai mare va fi puterea lor asupra mea. Așa că, am lăsat documentele jos, m-am ridicat în picioare și m-am dus liniștit să deschid ușa salonului mic în care stătusem.

Imediat Spider s-a năpustit din cameră ca și cum ar fi alergat după un iepure, apoi se îndreptă spre scări lătrând în continuare. Am auzit-o fugind în lungul holului de deasupra și apoi s-a oprit. Se dusesse la ușa încuiată și chiar dacă eram dedesubt am putut să aud din nou zgomotul acela ciudat, slab și ritmic : Bum, bum. Pauză : Bum, bum. Pauză : Bum, bum. Pauză : Bum, bum.

Hotărât să pătrund înăuntru prin orice mijloc și să identific zgomotul și orice l-ar fi făcut, m-am dus în bucătărie și în oficiu să caut un ciocan puternic, sau o daltă, sau orice altă sculă. Dar n-am găsit nimic și amintindu-mi că am văzut un topor afară lângă lada de lemne am deschis ușa din spate, am luat o torță cu mine și am ieșit afară.

Era încă ceață și burniță deși nu mai era atât de deasă cum fusese în noaptea când traversasem eu cărarea digului. Dar era o noapte ca de smoală: nici tu lună plină, nici stele vizibile, așa că am orbecăit căutându-mi drumul până la stiva cu lemne cu toată lumina de la torța mea. Când am găsit toporul și tocmai mă întorceam înapoi spre casă, am auzit din nou zgomotul. Și l-am auzit atât

atât de aproape, încât am crezut că nu era decât la câțiva metri de casă. Atunci m-am întors, în loc să merg înainte și am pășit repede în jurul casei până la ușa din față, așteptându-mă să-l întâmpin pe vizitator.

Și cum călcam pe pietriș îmi luminam cu torța drumul în întuneric înspre direcția cărării de pe dig. Dinspre acolo venea acel zgomot de copite și scârțâieturi de caleașcă. Dar nu puteam vedea nimic. Dintr-o dată, am avut o revelație groaznică. Da, știam. Nu era vorba de nici un vizitator — cel puțin nu de unul real, uman. Nu era Keckwick. Zgomotul începea să se audă acum din altă direcție, ea și cum poneiul și trăsura ar fi părăsit digul și ar fi galopat în lungul mlaștinei deschise.

Stăteam îngrozit, împietrit în burniță și umezeală, cu urechea la pândă, încercând să disting diferențele între sunetul acesta și cel al vehicolului adevărat. Dar nu era nici unul. Dacă aș fi putut să fug de-acolo, să văd drumul, cu siguranță aș fi fost în stare să ajung până la caleașcă, să mă urc în ea și să-l îndemn pe birjar. Dar așa nu puteam face nimic decât să stau ca o stană de piatră încremenit de frică și cu toate astea în sinea mea chinuit de neliniște, de vedenii și responsabilități.

Atunci mi-am dat seama că Spider venise lângă mine și se culcase pe prundiș cu corpul absolut liniștit, cu urechile ciulite, atentă la mlaștină și la sursa zgomotului. Trăsura și poneiul se îndepărtau acum, zgomotul roților se estompa, apoi s-a auzit plescăitul apei și clipocitul mълului și zgomotul trăsuriî plonjând în teroare. Ceea ce s-a întâmplat, totul a fost înghițit de risipurile mișcătoare și tras la fund. A urmat un moment teribil când apele s-au închis într-un sorb, crescând înalte, peste poneiul ce se zbătea și necheza, acoperind strigătul

copilului și scâncetul de groază ce însoțea înecul lor lent. În cele din urmă s-a așternut liniștea.

Pe urmă nimic. Doar valul și bulboanele apei în depărtare. Tremuram din tot trupul, îmi era gura uscată, iar palmele mă dureau, întrucât îmi înfipsesem unghiile în ele pe când stăteam neajutorat să ascult aceeași secvență îngrozitoare ce se repeta iarăși și care avea să se repete în capul meu de nenumărate ori după aceea.

Cu toate că poneiul și trăsura și țipătul copilului nu erau reale, n-aveam nici cea mai mică îndoială că plimbarea lor peste mlaștină și dispariția în acele nisipuri mișcătoare, înșelătoare, se întâmplase aievea la câteva sute de metri depărtare de mine în întuneric și de asta eram sigur acum. Dar eram la fel de convins că cine știe cu cât timp în urmă, într-o zi anume, acest lucru îngrozitor chiar avusese loc aici la Eel Marsh. O trăsură trasă de ponei cu cine știe ce birjar și cu un copil alături se scufundaseră și se înecaseră în câteva clipe. Gândindu-mă mai bine, făcând abstracție de această repetiție groaznică a întregului eveniment eram chiar mai afectat decât puteam suporta. Tremuram de frig din cauza ceții și a vântului de noapte și din cauza transpirației care se răcea rapid pe trupul meu.

Și atunci, cu părul ridicat privind fix, Spider a făcut câțiva pași înapoi ridicându-se ușor de laelele din față, a început să urle, tare, prelung, agonizant de-ți oprea inima în loc.

În cele din urmă, a trebuit s-o ridic și s-o duc în casă — nu se mișca și nu răspundea la nici o chemare. Corpul ei era încă rigid în mâinile mele și se vedea clar că era foarte tulburată, căci atunci când am așezat-o pe dușumeaua din hol ea s-a ghemuit la picioarele mele.

Într-un mod curios, teama ei m-a determinat să-mi țin firea ca și cum aș fi fost o mamă obligată să fac față cu bravură întâmplării ca să-mi calmez copilul înfricoșat. Spider nu era decât un câine, dar cu toate astea eram obligat să o mângâi și să o liniștesc și făcând asta mă puteam calma și eu și-mi puteam ține firea. Dar, după câteva clipe în care s-a lăsat mângâiată și ostoită sub mâinile mele, câinele a zbughit-o din nou, alarmată și lătrând pe scări. Am urmat-o repede, aprinzând fiecare lumină pe care o găseam în cale. Așa cum mă așteptam s-a îndreptat spre holul cu ușa încuiată din capătul lui unde deja se auzeau zgomotele înnebunitoare cu care mă familiarizasem de-acum, deși mă chinuiau căci încă nu le puteam identifica.

Aveam respirația iute, în timp ce mă îndreptam spre acel colț, iar inima îmi bătea nebunește părând că vrea să-mi iasă din piept. Dar dacă mă temeam de ce avea să se întâmple în acea casă, când am ajuns la capătul coridorului scurt și am văzut ceea ce văd acum, frica mea a căpătat o nouă dimensiune încât pe moment am crezut că aș putea muri din asta, că muream chiar pentru că nu e de conceput ca un bărbat să fie în stare să îndure astfel de șocuri și să supraviețuiască rămânând și în toate mințile.

Ușa camerei de unde veneau zgomotele, ușa care fusese atât de bine încuiată încât nici nu eram în stare s-o dărâm, ușa care nu avea cheie, era acum deschisă. Larg deschisă.

Dincolo de ea, se afla camera cufundată în întuneric complet, în afară de un metru, doi, din imediată apropiere a intrării de unde se strecura lumina de la un bec de afară și care strălucea cumva pe dușumeaua cafenie. Dinăuntru, auzeam atât zgo-

motul — mai tare acum pentru că ușa era deschisă, cât și sunetul scos de câine care mirosea și amușina nerăbdător pe măsură ce înainta.

Nu știu cât am stat acolo înfricoșat și cutremurat de spaimă. Pierdusem sensul timpului și al realității obișnuite. În capul meu era o confuzie totală de jumătăți de gânduri și emoții, viziuni și spectre, prezențe reale, gândul unei crime și al violenței și toată acea teamă ciudată, diformă. Tot timpul ușa a rămas larg deschisă și zgomotul a continuat. Oscilant. Da. Mi-am dat seama de asta pentru că am realizat în cele din urmă că zgomotul din cameră era — ori cel puțin așa părea — unul pe care îl purtam adânc întipărit în mintea mea. Era zgomotul pe care îl făceau tălpile din lemn a leagănului meu pe care doica mea îl balansa în fiecare seară când se așeza lângă mine înainte de a mă adormi. Câteodată, când eram bolnav și aveam febră, ori când mă trezeam în mijlocul unui vis urât, ea sau mama veneau la mine și mă lua din pat așezându-mă în același leagăn în care mă balansau până când mă potoleam și dormeam din nou. Zgomotul pe care îl auzeam era cel pe care mi-l amnteam de demult, de pe vremea când nu-mi mai puteam aminti nimic altceva clar. Era zgomotul care însemna liniște și siguranță, un zgomot regulat, ritmic la sfârșitul fiecărei zile ce mă legăna și mă adormea aducându-mi visele, sunetul care însemna că una din cele două ființe de care eram mai strâns legat pe lumea asta și pe care le iubeam cel mai mult, era în preajmă. Și așa cum stăteam acolo în holul întunecat ascultând sunetul a început să aibă același efect asupra mea hipnotizându-mă, aducându-mă într-o stare de toropeală și odihnă, alungându-mi teama și încordarea pe care mi le provocase. Respiram încet și mult mai

profund, iar căldura mi se împrăștia în mădulare. Simțeam că nimic n-avea să mă mai tulbure sau să mă sperie, întrucât aveam un protector, un paznic aproape, la îndemână. Și bineînțeles pesemne că îl aveam, pesemne că era adevărat tot ce am aflat și am ajuns să cred, în camera copilului, despre spiritele nevăzute care ne înconjoară și ne țin în paza lor ; ori poate că nu erau atât de puternice și binefăcătoare, încât au împrăștiat răul și teama și tulburarea.

Orice ar fi putut să fie știam acum că aveam destul curaj să intru în cameră, să mă confrunt cu ceea ce putea să fie acolo, înainte ca să-mi piară curajul și să mă cuprindă teama din nou. Am pășit înăuntru cât am putut eu, mai hotărât și mai curajos. În timp ce am intrat, am dus mâna să aprind lumina în locul de pe perete unde știam că era întrerupătorul, dar când am apăsat nu s-a aprins nimic. Îndreptând lanterna spre tavan am văzut că fasungul nu avea nici un bec. Dar lumina de la lanterna mea era destul de puternică și strălucitoare ca să-mi permită să luminez tot ce-mi propusesem și pe măsură ce intram în cameră, Spider a scheunat dintr-un colț, dar n-a venit după mine. Foarte încet și preicaut, m-am uitat în juru camerei.

Era aproape aceeași cameră de care îmi aminteam, camera căreia îi aparțineau zgomotele pe care le identificasem. Era camera copilului. Într-un colț, se afla patul, același gen de pat îngust și jos în care dormisem și eu altădată, iar alături, în fața căminului, un leagăn din lemn, același sau unul foarte asemănător, îngust, înalt, cu treaptă la spate, făcut dintr-un lemn întunecat — din ulm probabil și cu tălpi mari, arcuite și tocite. În timp ce priveam la el, holbându-mă până când n-am mai pu-

tut, leagănul se balansa ușor din ce în ce mai rar, așa cum continuă să se legene orice balansoar pentru o vreme în urma cuiva care doar ce-a plecat.

Dar nu fusese nimeni acolo. Camera era goală. Oricine ar fi putut pleca ar fi trebuit să se întâlnească cu mine, iar eu ar fi trebuit să mă dau într-o parte ca să-l las să treacă.

Am luminat pereții repede cu lanterna. Nu se afla acolo decât vatra căminului, fereastra închisă și asigurată cu doi drugi de lemn, așa cum sunt toate camerele copiilor, trebuind să-i protejeze pe copii de cădere ; nu mai era nici o altă ușă.

Treptat, leagănul se balansă din ce în ce mai puțin până când mișcările lui ajunseră atât de slabe încât abia dacă le mai puteam vedea sau auzi. Când s-a oprit, tăcerea a fost absolută.

Camera copilului avea mobilierul complet și era echipată cu toate cele trebuincioase și în ordine de parcă ocupantul ei n-ar fi lipsit decât o noapte sau două, ori pur și simplu ar fi plecat la plimbare, cu toate că nu era nici țipenie în casa goală și umedă de la Eel Marsh House. Am început să explorez cu grijă și precauție, aproape ținându-mi respirația. M-am uitat la patul făcut și cu toată lenjeria completă, cu perne și păaturi și cuvertură. Alături, era măsuța și pe măsuță un căluț de lemn și un opaiț cu feștila arsă pe jumătate, încă la locul ei și cu apă în suport. În dulapuri și în șifonier, se aflau haine, lenjerie, haine de zi, haine de seară, haine de joacă, haine pentru un băiețel de șase ani, haine frumoase, bine făcute, în stilul celor pe care le purtau părinții mei când erau copii și pe care eu le cunoșteam din fotografiile de ocazie pe care încă le mai aveam acasă. O modă cu șaizeci de ani în urmă, poate și mai bine.

Pe urmă, mai erau jucării de copii. Atât de multe jucării și toate aproape neatînse, meticolos aranjate și îngrijite. Șiruri de soldați de plumb aranjați în regimente și o fermă cu hambare zugrăvite și garduri și cu căpițe de fân și cu șuri din lemn pentru cereale, pe o platformă mare de scândură. Apoi, un model de corabie cu catarg și pânze îngălbenite un pic de vreme și un bici din curele de piele ce stătea lângă un titirez lustruit. Mai erau jocuri de „ludo și halma“, șah și dame, cuburi cu scene de la țară și călușei și „Copilăria lui Raleigh“ și o cutie mică în care se afla o maimuțică făcută din piele și o pisică cu patru pisoi croșetați din lână și un ursuleț mișos și o păpușă cheală cu cap de porțelan și un costumaș de marinier. Copilul avusese creioane și radiere, călimări cu cerneală colorată și o carte cu versuri pentru copii și alta cu povestiri grecești și Biblia și o carte de rugăciuni și un set de zaruri și două pachete de cărți de joc și o trompetă în miniatură și o cutie muzicală pictată adusă din Elveția și un Negru Sambo făcut din tablă cu brațele și picioarele mobile.

Am luat lucrurile câte unul în mână, le-am lovit ușor, le-am și miroșit chiar. Se aflau aici de o jumătate de secol poate și cu toate astea parcă se jucase cineva cu ele chiar în după-amiaza asta și le lăsase deoparte pentru noapte. Nu mă mai temeam acum. Eram uimit. Mă simțeam ciudat de parcă n-aș fi fost eu însumi și mă mișcam ca și cum aș fi visat. Dar pentru moment cîl puțin nu era nimic aici care să mă sperie sau să mă tulbure, nu era decât o odaie goală, o cameră deschisă, un pat făcut și un ciudat aer de tristețe, după ceva pierdut de care îmi era dor. Cum aș putea să explic ? Nu pot. Îmi aduc aminte așa cum simțeam.

Câinele stătea liniștit acum pe covorul de lângă patul copilului și în cele din urmă pentru că examinase totul și nu-mi puteam explica nimic din toate cele ce vedeam și întrucât nu mai voiam să rămân în acea atmosferă tristă, am ieșit după ce-am mai aruncat încet o privire în jurul meu și am închis ușa după mine.

Nu era târziu, dar nu mai aveam nici un pic de putere ca să mă apuc să citesc documentele doamnei Drablow. Mă simțeam epuizat, stors de vlagă și toate emoțiile care mă cuprinseseră și mă părăsiseră apoi mă lăsaseră ca pe o ființă eșuată pe o plajă liniștită la capătul unei furtuni.

Mi-am făcut un grog cu apă fierbinte și am dat roată casei, stingând focurile și încuind ușile înainte de a mă duce în pat să-l citesc pe Sir Walter Scott.

Dar înainte de a face asta, m-am dus din nou la holul ce ducea spre camera copilului. Ușa era tot închisă așa cum o lăsasem. Am ascultat atent, dar nu mai răzbătea nici un sunet de acolo. N-am vrut să mai tulbur tăcerea sau goliciunea aceea, așa că m-am întors repede în camera mea de la față.

FLUIERĂ ȘI VOI VENI LA TINE

În timpul nopții, s-a întezit vântul. Pe măsură ce citeam, mi-am dat seama că rafale tot mai puternice se abăteau adesea în ferestre. Și când m-am trezit brusc dis-de-diminează, forța vântului crescuse foarte mult. Casa parcă era un vapor pe mare, împotriva căruia se năpusteau vânturile și uierătoare dinspre mlaștina deschisă. Ferestrele zornăiau peste tot și geamătul vântului se strecura prin hornuri în toată casa. fluierând prin toate colțurile și ungherele.

La început am fost alarmat. Pe urmă, în timp ce stăteam liniștit venindu-mi în fire, am reflectat la durata timpului de când se afla Eel Marsh House aici, dârză ca un felinar, singură și expusă, suportând vitregiile iernii și a vânturilor de iarnă și a ploilor torențiale și a lapoviței și a burniței. Era puțin probabil că avea să înceteze în acea seară. Și atunci acele amintiri din copilărie au început să învie din nou, iar eu zăboveam nostalgic asupra acelor nopți în care leneveam la căldură și în siguranță în patul copilăriei mele, la etajul de sus al casei din Sussex unde trăia familia mea. Ascultam vântul ce răgea ca un leu, năpustindu-se în jur, bătând la uși și la ferestre, neputincios să ajungă până la mine. Stăteam lungit pe spate și mă cu-

fundam într-o liniște plăcută undeva la granița dintre somn și realitate, rechemând trecutul cu toate emoțiile și impresiile sale vii, până când m-am simțit din nou un băiețel.

Și atunci, de undeva, din întunericul șuierător, a ajuns până la urechile mele un strigăt ce m-a aruncat din nou în prezent răpindu-mi toată liniștea.

Am ascultat atent. Nimic. Forța vântului, ca o bocitoare, și zornăitul sticlei în giurgiuveaua ferestrei prost fixată. Apoi, da, din nou, un strigăt, acel strigăt cunoscut de disperare și teamă, strigătul de ajutor ce venea de undeva de la un copil rătăcit în mlaștină.

Nu era nici un copil. Știam asta. Cum ar fi putut să fie? Și totuși cum puteam să stau aici și să ignor chiar și strigătul unei fantome de mult trecută în lumea morților?

„Odihnește-te în pace“, i-am spus eu în gând, dar biata făptură nu se odihnea, n-o putea face.

După câteva clipe, m-am ridicat. Trebuia să mă duc jos la bucătărie și să-mi face ceva de băut, să ațâț focul un pic și să stau lângă el încercând din răspuțeri să fac abstracție de vocea aceea care striga după ajutor și pentru care nu puteam face nimic și nimeni nu fusese în stare să facă ceva timp de... câțiva ani oare.

În timp ce am ieșit afară, iar Spider m-a urmat imediat, s-au întâmplat două lucruri dintr-o dată. Am avut impresia că cineva chiar în clipa aceea mi-a luat-o înainte, trecând pe lângă mine dinspre scări spre una din celelalte camere, în timp ce o rafală de vânt puternic lovi casa de se cutremură totul în jur, iar luminile se stinseră. Nu-mi bătusem capul să-mi iau lanterna de pe măsua de noapte

și acum stăteam în întunericul gros, nesigur pe picioarele mele o clipă.

Nesigur nici de persoana care tocmai trecuse și care era acum în casă cu mine. Nu văzusem pe nimeni, n-am simțit nimic. Nu era nici o mișcare, nici o adiere și nici o tulburare în aer. N-am auzit nici măcar zgomot de pași. Dar eram absolut convins că cineva tocmai trecuse foarte aproape pe lângă mine, deplasându-se în lungul coridorului. La capătul coridorului îngust, se afla camera copilului, cea care fusese atât de bine închisă, iar acum, inexplicabil, era deschisă.

Pentru o clipă am făcut legătura că trebuia să mai fi fost cineva în casă — o altă ființă umană, care trăia acolo, o persoană care se ascunsese în acea misterioasă cameră a copilului și care ieșea noaptea să-și ia hrană și băutura și să respire aer proaspăt. Poate că era femeia în negru? Oare doamna Drablow adăpostise aici pe vreo una din surorile ei bătrâne care se închisese sau se retrăsese, lăsând în urma sa vreun prieten înnebunit, cineva de care nimeni habar nu avea? Prin minte îmi umblau tot felul de fantezii incoerente, în timp ce încercam cu disperare să găsesc o explicație rezonabilă pentru prezentul de care eram atât de conștient. Apoi, brusc, au încetat. Nu era nici o ființă vie la Eel Marsh House în afară de mine și de câinele lui Samuel Daily. Orice ar fi fost, orice aș fi văzut și auzit, oricine ar fi trecut pe lângă mine acum, oricine ar fi deschis sau închis ușa nu era real. Nu. Dar ce era real? Și în clipa aceea am început să mă îndoiesc de propria mea realitate.

Primul lucru pe care trebuia să îl am era o lumină și am orbecăit înapoi până la patul meu unde am găsit lanterna. Luând-o în cele din urmă am făcut un pas înapoi, m-am împiedicat de câine

care se afla la picioarele mele și am scăpat-o din mână. S-a dus rostogolindu-se pe podea și s-a oprit undeva lângă fereastră, cu un zgomot slab de sticlă spartă. Am înjurat bâjbâind în mâini și în genunchi și am reușit să o găsec din nou, încercând s-o aprind. Dar n-a mai făcut nici o lumină. Lanterna era spartă.

O clipă eram gata să izbucnesc în lacrimi de disperare, teamă și încardare, exact așa cum făceam în copilărie. Dar în loc să plâng am început să dau cu pumnii în podea într-un acces de furie până când au început să mă doară.

Spider a fost cea care m-a adus la realitate, zgârâindu-mă un pic pe braț și lingându-mă pe mâna pe care am întins-o înspre ea. Stăteam amândoi pe dușumea și pe urmă am strâns-o la piept, bucuros că se afla acolo, fiindu-mi rușine de mine însumi, apoi din ce în ce mai calm, mai ușurat în timp ce vântul bubuia și mugea, iar eu auzeam neîncetat strigătul acela teribil de copil pe care mi-l aduceau rafalele în urechi.

N-aveam să mai adorm, eram sigur, dar nici nu îndrăzneam să cobor pe scări în întunericul acela gros înconjurat de zgomotul furtunii, paralizat de convingerea pe care o aveam în legătură cu prezența altcuiva în casă. Lanterna mi se spărsese. Trebuia să găsec o lumânare, o lumină, ceva slab acolo, să-mi țină tovărășie. Era pe undeva pe aproape un opaiț. Îl văzusem mai devreme pe masa de lângă pătuțul din camera copilului.

Multă vreme nu mi-am putut aduna suficient curaj ca să orbecăi în lungul holului îngust până la camera care, îmi dădeam seama, era într-un fel centrul și sursa întâmplărilor acelea ciudate din casă. Îmi pierise cu totul teama, dar eram incapabil de o hotărâre decisivă și coerentă ca să nu mai

vorbim de mișcare. Treptat, însă, am descoperit adevărul teoriei potrivit căreia un om nu poate rămâne într-o stare de șoc la infinit. Chiar și emoția ce crește la sugestia unor întâmplări din ce în ce mai înfricoșătoare și din cauza neîncrederii, el o va depăși și va fugi, iar dacă nu, va înnebuni; sau va fi din ce în ce mai puțin agitat și își va veni tot mai mult în fire.

Vântul a continuat să urle peste mlaștini și să se năpustească asupra casei, dar la urma urmei era un sunet natural, unul pe care îl puteam recunoaște și tolera, pentru că nu mă puneam în nici un pericol. Și întunericul, chiar dacă n-avea să fie luminat și avea să mai dureze câteva ore bune, nu era altceva decât un simplu întuneric și care nu putea să înfricoșeze un om mai mult decât l-ar fi înfricoșat zgomotul furtunii. Nimic altceva nu s-a întâmplat. Într-un fel sau altul, prezența altcuiva s-a stins, strigătul copilului a încetat în cele din urmă, iar din camera copilului de la capătul holului nu mai venea nici cel mai slab sunet de leagăn sau de altceva. Mă rugam cum stăteam chircit pe podea cu câinele strâns la piept, mă rugam ca orice m-ar fi tulburat în interiorul acelei case să fie îndepărtat sau cel puțin să mi se îngăduie să-mi vin în fire suficient ca să fac față și să depășesc această încercare.

Acum stăteam în picioare, nesigur și mă dureau toate încheieturile, așa de încordat ce fusesem. Dar cel puțin eram în stare să mă mișc, cu toate că eram conștient pe moment că nu putea fi nimic mai rău decât expediția mea pe întuneric în lungul coridorului spre camera copilului în căutarea unei lumânări.

Expediția pe care am făcut-o foarte încet și cu emoții crescânde a avut succes, căci mi-am găsit

drumul către pat și am luat lumânarea de pe măsuță ținând-o strâns, după care, orbecăind cu mâna în lungul pereților și pe lângă mobilier, m-am întors înapoi la ușă.

Am spus că nu s-a mai întâmplat nimic altceva ciudat sau înfricoșător în noaptea aceea, nimic altceva care să mă sperie, în afara vântului și a întunericului total și într-un fel este adevărat, căci camera copilului era goală, iar leagănul încremenit și tăcut așa cum fusese și înainte. Nu știu acum cui să atribui sentimentele care m-au cuprins din clipa în care am intrat în cameră. N-am simțit teamă sau groază, ci un soi de tristețe surprinzătoare, un sentiment de pierdere și privațiune, o suferință amestecată cu disperare. Părinții mei erau amândoi în viață, aveam un frate și o mulțime de prieteni buni și o mai aveam și pe logodnica mea Stella. Eram încă un bărbat tânăr. În afară de pierderile inevitabile ale unchilor și mătușilor mele mai în vârstă și a bunicilor, nu aveam experiența nici unei pierderi mai apropiate mie, niciodată nu fusesem cu adevărat îndoliat și niciodată nu suferisem o tristețe atât de mare. Niciodată până acum. Sentimentele care însoțesc moartea cuiva atât de apropiat inimii mele și legat de mine sufletește le-am cunoscut atunci în camera copilului de la Eel Marsh House. Mi-au rupt inima, cu toate că eram buimăcit și confuz, neștiind vreun motiv pentru care ar fi trebuit să fiu atât de disperat și să mă simt atât de rău. Cât timp m-am aflat în camera aceea a fost ca și cum eram altă persoană sau cel puțin experimentam emoțiile aparținând altcuiva.

Era atât de îngrijorător și ciudat. O apariție ca multe altele din afară, vizibilă și audiabilă, așa cum se întâmpla în ultimele zile.

Când am părăsit camera și am închis ușa după mine, aflându-mă în coridor din nou, sentimentele au dispărut de parcă ar fi fost o haină ce mi-ar fi stat pe umeri un timp foarte scurt și apoi mi-ar fi fost luată. Eram din nou eu însumi, mă regăseam cu propriile mele emoții.

M-am întors nesigur către dormitorul meu, am găsit chibriturile pe care le țineam în buzunarul hainei lângă pipă și tutun și am aprins în cele din urmă opaițul. În timp ce țineam inelul suportului de tablă, îmi tremura mâna atât de tare încât flacăra galbenă pâlpâi aproape să se stingă, reflectând ici și colo umbre halucinante pe pereți și pe ușă, pe dușumea și pe tavan, în oglindă și pe cuperură. Dar era o mângâiere și o ușurare cu toate acestea, iar în cele din urmă își capătă strălucirea și tot așa și eu deveneam din ce în ce mai puțin agitat.

M-am uitat la ceas. Era abia ora trei și speram ca opaițul să ardă cel puțin până la ivirea zorilor, care, într-o zi furtunoasă la acest sfârșit de an, putea să vină foarte târziu.

M-am suit în pat, m-am înfășurat în haină și am citit Sir Walter Scott cât am putut la lumina acelei flăcări șovăitoare. Nu știu dacă înainte de a pătrunde în cameră prima rază șovăielnică de lumină și nici nu știu dacă a avut vreo legătură cu asta, în cele din urmă am adormit. Când m-am trezit, eram ud learcă de transpirație, iar opaițul arsesse până la ultima picătură de ceață, lăsând o pată neagră la baza lui, iar cartea îmi căzuse pe covor.

Din nou mă trezisem din cauza aceluia zgomot. Spider scheuna și zgârâia la ușă, iar eu mi-am dat

seama că trecuseră câteva ore de când biata de ea nu mai fusese afară. M-am ridicat, m-am îmbrăcat iute, am coborât pe scări și i-am deschis ușa din față. Cerul era întunecat, brăzdat de nori de ploaie, totul părea cenușiu, lipsit de culoare, iar estuarul se întindea până hăt departe. Vântul însă se oprise, aerul era ușor și foarte rece.

La început, câinele a alergat de-a lungul aleii pietruite înspre iarba țeпоasă, nerăbdător să se ușureze, iar eu am rămas căscând, încercând să-mi revin și să mă înviorez, bătându-mă peste brațe și tropăind din picioare. M-am hotărât să-mi pun și cizmele și să fac o plimbare scurtă pe câmp, ca să-mi limpezesc mintea și tocmai mă întorceam să intru în casă când de departe, de peste mlaștini, am auzit fără nici un dubiu sunetul scos de cineva care fluiera ca și cum ar fi chemat un câine.

Spider s-a oprit încremenită pe cărare o fracțiune de secundă și apoi, înainte de a o putea opri, înainte de a-mi veni în fire pe deplin, a zbughit-o ca și cum ar fi alergat după un iepure, alergând departe de casă, departe de iarba sigură, înspre mlaștinile umede. Am rămas câteva clipe uimit și nu m-am putut mișca. Mă uitam fix cum forma mică a lui Spider se pierdea în imensitatea deschisă a spațiului. N-am putut vedea pe nimeni acolo. Dar fluieratul pe care l-am auzit fusese real, n-a fost o capcană a vântului. Cu toate acestea, puteam să jur că n-a venit de pe buzele nici unei ființe umane. Atunci, chiar în timp ce priveam, am văzut câinele poticnindu-se și apoi încetinind, pentru ca în cele din urmă să se oprească. Mi-am dat seama cu groază că înota în noroi, luptându-se să se țină la suprafață. Am alergat cum n-am mai făcut-o niciodată, uitând de propria mea siguran-

ță, nerăbdător să ajung la micuța creatură vioaie și curajoasă care îmi adusese atâta bucurie și mângâiere în acel loc dezolant.

La început, cărarea era tare cu tot mълul de sub picioarele mele, aveam destulă viteză. Vântul dinspre estuar îmi biciuia fața și simțeam că mă ustură ochii și îmi lăcrimează, așa că trebuia să-i șterg ca să-mi pot vedea limpede de drum. Spider urla tare acum îngrijorată, dar încă vizibilă și eu am strigat-o încercând s-o liniștesc.

Apoi, am început să-mi simt și eu pământul nesigur sub picioare și pașii din ce în ce mai grei. N-apucam să pun piciorul bine în pământ, că se și afunda în apă și abia reușeam să-l scot trăgându-l cu toată puterea, eliberându-mă. Totul în jur era apă și noroi, iar marea venind dinspre estuar era acum înaltă, revărsându-se peste mlaștiri, obligându-mă mai mult să mă bălăcesc decât să merg. Dar în cele din urmă, cu răsufierea tăiată și atârând de un fir de păr, am ajuns până la câine. Abia dacă se mai putea ține. Picioarele și jumătate din corp îi dispăruseră deja în mocirla care o absorbea ținându-și capul deasupra, în timp ce se lupta și urla tot timpul. Am încercat de două-trei ori să mă întind până la ea, dar de fiecare dată a trebuit să-i dau drumul de teamă să nu alunec și eu. Aș fi vrut să am un băț, să-l arunc înspre ea, ceva cu care să o agăț sau să o apuc de coamă. Pentru a doua oară am simțit disperarea, aflându-mă singur în mijlocul mlaștinei întinse sub cerul întunecat de furtună, cu apă în jurul meu și doar casa aceea îngrozitoare ca singurul punct de sprijin pe o suprafață de multe mile în jur.

Dar eram conștient că dacă aveam să intru în panică, aveam să mă pierd cu siguranță și atunci foarte precaut m-am lungit pe suprafața mlaștinei

ținându-mi corpul încordat pe cât puteam și îndreptându-mi trunchiul și mâinile înainte puțin câte puțin cu răsuflarea tăiată. Exact în clipa în care trupul ei fusese înghițit cu totul m-am lungit și am apucat câinele de gât smulgându-l cu toată puterea, forță de care nu visasem niciodată că aș fi fost în stare s-o am și care se născuse din groază și disperare. După un timp, îngrozitor de lung, în care amândoi ne-am luptat să ne salvăm viața, încercând să ne smulgem din nisipurile acelea înșelătoare și când simțeam strânsoarea mea pe blana alunecoasă de pe trupul ud al câinelui aproape inert, abia atunci mi-am dat seama că am câștigat.

M-am încordat cât am putut și m-am smuls, trăgându-mă înapoi pe pământ sigur. În timp ce am făcut asta, trupul câinelui s-a relaxat brusc și lupta a încetat, iar eu mi-am revenit. Amândoi eram uzi learcă, plini de noroi, pieptul mă ustura, plămâni aproape că îmi luaseră foc, brațele parcă îmi erau scoase din umeri și, bineînțeles, aproape că așa și era.

Ne-am odihnit gâfâind, extenuați și eu mă întrebam dacă aveam să mai fiu în stare să mă ridic, simțindu-mă dintr-o dată atât de slab și de pierdut în mijlocul mlaștinii. Bietul câine pufnea, frecându-și capul de mine, fiind fără îndoială îngrozită și având dureri mari pentru că aproape o gătuisem când am înhățat-o de gât. Dar trăia. La fel și eu. Și treptat, căldura din corpurile noastre ne-a readus la viață. Luând-o pe Spider în brațe, ca pe un copil, m-am întors împleticindu-mă prin mlaștini spre casă. În timp ce mergeam, când mai aveam câțiva pași până să ajung am ridicat privirea. La una din ferestrele de sus, la singura fereastră cu drugi, fereastra de la camera copilului, am văzut

umbra cuiva ce stătea în picioare. O femeie. Femeia aceea. Se uita direct la mine.

Spider scheuna în brațele mele și tușea din când în când încetișor. Amândoi tremuram îngrozitor. În ce hal ! Am ajuns la iarba din fața casei, n-am să știu niciodată cum, dar când am ajuns am auzit un sunet... Venea de departe, de pe digul care doar ce începuse să se vadă, căci marea începuse să se retragă. Era sunetul trăsorii trasă de ponei.

PACHETUL DE SCRISORI

Era o lumină strălucitoare și eu mă uitam fix la ea — sau mai degrabă simțeam că ea pătrunde în mine, prin ochi direct în creier, iar eu mă lup-tam să întorc capul într-o parte și capul părea foarte ușor, abia dacă îmi atingea umerii plutind ca un puf de pădăie.

Apoi dintr-o dată lumina s-a îndepărtat și când am deschis ochii lumea normală și lucrurile obiș-nuite mi-au apărut în vedere din nou. Stăteam întins, sprijinit în perne, în camera de zi și fața mare, roșie, preocupată a domnului Samuel Daily stătea aplecată deasupra mea. Avea în mână o lan-ternă de buzunar cu care mi-am dat seama că tre-buie să se fi uitat la ochii mei într-o încercare brutală de a mă trezi.

M-am ridicat, dar îndată au început să se cla-tine pereții în jurul meu, așa că am fost obligat să mă culc la loc, slăbit. Apoi, într-o învălmășea-lă totul se amestecă, năpustindu-se asupra mea cu forță ; fuga după câine peste mlaștinile ude, lupta ca s-o salvez pe Spider, vederea femeii în negru la fereastra camerei copilului și acele sunete care îmi stârniseră teama într-un așa hal încât îmi pierdusem controlul și căzusem în neștiință.

— Dar trăsura — poneiul și trăsura...

— Sunt la intrarea din față.

Am căscat ochii mari.

— O, încă îmi place să mai merg din când în când cu ea. Este un mijloc de călătorie plăcut când nu mă grăbesc și cu mult mai sigur decât automobilul pe drumul de pe dig.

— A, m-am simțit ușurat când mi-am dat seama de simplitatea lucrurilor, de faptul că zgomotul pe care îl auzisem venea chiar de la un ponei adevărat și de la o trăsură.

— Dar tu ce-ai crezut? se uită el la mine preocupat.

— Poneiul și trăsura...

— Da?

— Le-am mai auzit. Erau altele.

— Keckwick, poate, spuse el într-o doară.

— Nu, nu. M-am ridicat mult mai precaut, iar camera a rămas pe loc.

— Ai grija acum.

— Mă simt mai bine — e-n regulă. Era să... Mi-am șters sprâncenele. Aș bea ceva.

— Ai lângă tine.

M-am întors și am văzut o cană cu apă și un pahar. Am băut cu sete, începând să mă simt din ce în ce mai înviorat și mai calm.

Dându-și seama de asta, domnul Daily s-a îndepărtat așezându-se pe un scaun din fața mea.

— M-am tot gândit la tine, spuse el în cele din urmă. N-am fost bucuros. Începuse să mă incomodeze.

— Nu cumva asta s-a întâmplat dimineață devreme — începusem să fiu confuz...

— Destul de devreme. M-am trezit. Cum îți spun, mă gândeam la tine.

— Ce ciudat.

— Zău ? Nu mi se pare. Nu mi se pare ciudat deloc.

— Nu.

— Am făcut o treabă bună că am venit.

— Da, bineînțeles. Sunt recunoscător. Pesemne că m-ați cărat înăuntru. Nu-mi amintesc nimic.

— Te-am târât mai mult pe sus, ținându-te cu o mână de gâtul meu, nu prea mai aveai multă vlagă în oase.

— Sunt extrem de bucuros să vă văd, domnule Daily.

— Ai și motive.

— Am.

— S-au mai înecat oameni înainte de asta în mlaștina aceea.

— Da, da, acum știu asta. Simt că am fost atras și câinele odată cu mine. Apoi m-am alarmat. Spider...

— E aici. Va fi bine.

M-am uitat la locul spre care dăduse el din cap, la câinele ce se afla pe covor, jos, între noi. La strigătul numelui ei, a ridicat coada, dar în rest a rămas întinsă cu noroiul uscat pe hăinuță în coloșe și șuvițe care-i atârnavă groase spre picioare arătând la fel de epuizată și de extenuată ca și mine.

— Acum când ai să-ți revii un pic mai mult, ar fi bine să-ți iei ceea ce ai nevoie ca să putem pleca.

— Să plecăm ?

— Mda. Am venit să văd cum îți merge în fundătura asta uitată de Dumnezeu. Am văzut. Cred că ai face mai bine să te întorci acasă cu mine și să-ți revii.

Câteva momente n-am răspuns, dar cum stăteam culcat mi-au venit în minte secvențe ale întâm-

plărilor din noaptea trecută și din dimineața asta — și bineînțeles mai demult, de la prima mea vizită aici. Știam că această casă era bântuită de femeia în negru și poate și de alți ocupanți ai ei. Știam că sunetele pe care le-am auzit de peste mlaștină erau îngrozitoare și inexplicabile, socoteam că așa fi putut-o lua de la capăt din nou doar pentru că eram din ce în ce mai hotărât să aflu cine era sufletul acesta care nu-și găsea odihna. Cine voia să provoace aceste tulburări și de ce, de ce? Dacă așa fi putut descoperi adevărul poate că într-un fel așa fi renunțat definitiv. Dar ceea ce nu puteam suporta eu era atmosfera care însoțea întâmplările : ura și răutatea unui spirit rău și desigur teribila tristețe și supărare. Acestea păreau că îmi invadează sufletul, că mă domină, iar eu nu mai puteam suporta. I-am spus domnului Daily că m-aș fi bucurat și așa fi fost recunoscător să merg înapoi cu el, să mă odihnesc în casa lui, dar numai pentru un scurt timp. Căci eram îngrijorat și nu voiam să renunț la misterul inexplicabil și mai știam că în același timp cineva trebuia să termine până la un anumit punct sortarea și împachetarea hârtiilor doamnei Drablow. La asta mă refeream acum.

— Și ce-ai găsit aici, domnule Kipps? O hartă a vreo unei comori îngropată?

— Nu. O mulțime de prostii, hârtii vechi, lip-site de interes ca să nu mai vorbim de valoare. Cinstit, mă îndoiesc că ar fi ceva. Dar treaba trebuie făcută acum sau altădată. Suntem obligați s-o facem.

M-am ridicat și am început să umblu prin cameră încercându-mi încheieturile și găsindu-le mai mult sau mai puțin singure.

— Acum nu mă deranjează să vă mărturisesc, sunt chiar bucuros să le las baltă și să plec. Nu

sunt decât una-două hârtii pe care aş vrea să le parcurg din nou, pentru propria mea curiozitate. Este aici un pachet de scrisori vechi, cu câteva documente ataşate. Le-am citit noaptea trecută, târziu. Am să le iau cu mine.

Apoi, în timp ce domnul Daily începu să umble prin camerele de la parter, să tragă jaluzelele şi să controleze dacă erau stinse focurile, eu m-am dus mai întâi în camera în care lucrasem ca să iau pachetul cu scrisori şi apoi am urcat scările să-mi iau lucrurile mele. Nu mă mai temeam deloc întrucât părăseam Eel Marsh House cel puţin pentru o vreme şi mai era şi prezenţa masivă şi liniştitoare a domnului Samuel Daily. Nu ştiam când aveam să mă mai întorc aici, dar cu siguranţă dacă aveam s-o fac, n-aveam să fiu singur. Eram, aşadar, calm când am ajuns în capul scărilor şi m-am îndreptat spre dormitorul mic pe care îl folosisem, iar întâmplările din noaptea trecută păreau să fi rămas mult în urma mea, nemaiavând puterea nici să-mi facă rău, nici să mă tulbure mai mult decât un coşmar.

Mi-am împachetat lucrurile, am închis fereastra şi am tras jaluzeaua. Pe duşumea, zăceau rămăşiţele lanternei sparte pe care le-am dat într-un colţ cu marginea piciorului. Peste tot era linişte acum, vântul se potolise, cu toate că dacă aş fi închis ochii aş fi auzit din nou vuietul şi ţipătul şi zgomotul balansoarului şi tot ce răzbătea în casa veche. Dar cu toate că asta mă făcea nervos, eram în stare să separ acele întâmplări accidentale — furtuna, scârţâitul, balansul, întunericul, de întâmplările fantomice şi de atmosfera care le însoţea. Vremea putea să se schimbe, vântul să înceteze, soarele să strălucească, Eel Marsh House putea să

fie liniștită și tăcută. Putea să nu se mai întâmple nimic înfricoșător. Cine băntuia și cine producea încă aceste impresii teribile putea să tulbure și să înfricoșeze pe oricine venea în apropiere, știam asta.

Mi-am terminat de împachetat lucrurile și am părăsit camera. Când am ajuns pe culoar, n-am putut să nu-mi arunc un ochi pe jumătate în lungul coridorului îngust care ducea la camera copilului.

Ușa era întredeschisă. Am rămas locului simțind nerăbdarea care începea să crească în mine, făcându-mi inima să bată repede. Îi auzeam pașii domnului Daily dedesupt și țopăitul câinelui care îl urma peste tot. Convingându-mă de prezența lor, mi-am adunat curajul și m-am îndreptat cu toată precauția spre ușa pe jumătate deschisă. Când am atins-o am ezitat un pic. Ea fusese aici. Am văzut-o. Oricine era ea, aceasta era ținta căutărilor, interesului sau tristeții sale — nu puteam spune exact. Acesta era punctul de atracție al fantomei.

Nu se mai auzea nici un sunet acum. Leagănul era liniștit. Am împins ușa foarte încet, din ce în ce mai mult, centimetru cu centimetru și am făcut câțiva pași înainte până când am putut vedea toată suprafața camerei.

Era într-un hal de dezordine ca și cum ar fi fost călcată de hoți, răscolită de un vânt rău, pornit pe o distrugere fără sens. Patul care altădată era făcut, acum era răscolit cu acoperișurile trase în toate părțile atârând pe dușumea. Dulapurile și șifonierul erau deschise și toate hainele pe care le conțineau erau trase afară și atârnav ca niște măruntaie dintr-un trup spintecat. Soldații de plumb trântiți la podea ca niște popice, animalele de lemn din corabie împrăștiate pe etajeră, cărțile zăceau deschise, copertile erau rupte, cuburile și

jocurile toate erau alandala, într-o grămadă în mijlocul camerei. Jucăriile moi erau spintecate și dezbrăcate, Sambo era turtit de parcă fusese lovit cu un ciocan. Măsuța de lângă pat și dulăpiorul mic erau cu fundul în sus. Leagănul fusese împins în mijloc, întors cu fundul în sus și el, cu partea din spate ridicată ca și cum ar fi fost o cloșcă uriașă ce prezida toată acea harababură.

Am traversat camera îndreptându-mă spre fereastră să văd dacă nu cumva vandalii pătrunseseră pe aici. Era bine închisă și asigurată de druggii de lemn bine fixați. Nimeni nu putea intra pe aici.

Când m-am urcat destul de nesigur în trăsura trasă de ponei a domnului Daily, care aștepta gata de plecare, m-am împleticit și el a trebuit să mă apuce de mână și să mă sprijine până când mi-am putut aduna puterile. L-am văzut că îmi cerceta fața cu atenție și că și-a dat seama după paloarea ei că suferisem un alt șoc. Dar n-a spus nimic, mi-a pus doar o cuvertură groasă pe genunchi și a așezat-o pe Spider deasupra să mă încălzească și să ne ținem de urât unul altuia, apoi el întoarse calul și îl îndemnă să pornească.

Am părăsit pietrișul și am luat-o peste iarba aspră ajungând la Digul celor Nouă Vieți, pornind să-l traversăm. Marea se retrăgea ușor, cerul era gri-prelat uniform, aerul umed și rece, dar calm după furtună. Mlaștinile se întindeau liniștite, încețoșate și mohorâte în jurul nostru, iar în depărtare uscatul era lipsit de culoare, desfrunzit și fără nici o adiere. Poneiul mergea la pas drept înainte, iar domnul Daily îl îndemna liniștit. Stăteam de parcă eram în transă, prostit, fără să-mi peste de

nimic decât de mișcarea trăsurii trasă de ponei și de umezeala aerului.

Dar când am ajuns la drum și am lăsat mlaștina și estuarul în urmă, am întors capul și m-am uitat peste umăr. Eel Marsh House stătea cenușie și sinistră, ivindu-se în zare ca un stei cu ferestrele întunecate și bine închise. Nu se zărea nici o umbră, nici o formă, nici urmă de suflet viu sau mort. Eram sigur că nimeni nu ne urmărea plecarea. Pe urmă, copitele poneiului au început să tropăie scurt pe piatra drumului îngust, străjuit de șanțuri și de gardurile vii. Mi-am întors privirile de la acel loc îngrozitor și m-am rugat din toată inima să fi fost pentru ultima dată.

Din clipa în care m-am urcat în trăsură trasă de ponei, domnul Samuel Daily s-a purtat cu mine atât de blând și atât de grjuiv de parcă aș fi fost un invalid, iar eforturile lui de a mă face să mă simt bine s-au dublat îndată ce am sosit acasă la el. Fusese pregătită o cameră mare și liniștită cu un balconaș mic ce dădea înspre grădină și înspre câmpurile din spate. A fost trimis un servitor imediat la Gifford Arms să-mi aducă restul de lucruri și după ce am servit un dejun ușor, am fost lăsat singur să dorm toată dimineața. Spider a fost îmbăiată și îngrijită, apoi mi-au adus-o mie „întrucât mă obișnuisem cu ea“. Ea s-a lungit fără nici o grijă lângă scaunul meu, de parcă nu i se întâmplase nimic rău în dimineața aceea.

M-am odihnit, dar n-am putut să dorm. Mintea îmi era confuză și înfierbântată, iar nervii gata să cedeze. Eram profund recunoscător pentru pacea și liniștea pe care mi le oferea domnul Daily, dar mai presus de toate pentru convingerea că deși eram singur și netulburat, cu toate acestea în casă

și în anexele din spate se aflau oameni, mulți oameni văzându-și de treburile lor. Aveam atâta nevoie să fiu sigur că lumea normală își urma cursul ei.

M-am străduit să-mi las mintea să se obișnuiască cu ceea ce mi se întâmplase. Și i-am scris un fel de scrisoare de punere în gardă domnului Bentley și încă o scrisoare pentru Stella — deși nici unaia dintre ei nu le-am spus totul și nici nu le-am mărturisit dimensiunea tulburării mele.

După asta, am ieșit afară și am făcut de câteva ori turul pajiștei întinse, dar aerul era atât de rece și de aspru, încât m-am întors îndată în camera mea. Nici urmă de Samuel Daily. Timp de o oră și ceva înainte de amiază m-am așezat în scaun și destul de ciudat, deși trupul meu a tresărit o dată, de două ori, la scurt timp am reușit să mă relaxez și să-mi revin chiar mai mult decât m-aș fi așteptat.

La ora unu, o servitoare mi-a bătut ușor în ușă și m-a întrebat dacă doream să iau masa în cameră sau mă simțeam în stare să cobor în sufragerie.

— Spune-i doamnei Daily că voi veni acolo, mulțumesc.

M-am spălat, m-am aranjat, am strigat câinele și am coborât.

Soții Daily erau plini de atenție și bunătatea întruchipată, insistând să rămân cu ei încă o zi, două, înainte de a mă întoarce la Londra. Căci eram pe deplin hotărât să mă întorc : nimic nu m-ar fi putut convinge să mai petrec încă o oră la Eel Marsh House ; fusesem cât se poate de curajos, dar fusesem învins și nu-mi era teamă să recunosc acest lucru și nici nu mă sîțeam rușinat. Un bărbat poate fi acuzat de lașitate când fuge într-un fel de pericole fizice, dar nu când se con-

fruntă cu fenomene supranaturale, imateriale și inexplicabile. Retragera în acest caz nu este un semn de slăbiciune, ci, mai degrabă, un mod prudent de a-și pune în siguranță nu numai existența, ci și mintea și sufletul.

Cu toate acestea eram furios, nu numai pe mine, ci și pe fantoma de la Eel Marsh House. Furios pe creatura aceea tulburătoare, a cărei comportare era sălbatică și fără sens și furios că mă împiedicase să-mi fac treaba, după cum fără îndoială ar fi împiedicat pe oricine. Poate că eram furios și pe oamenii aceia — domnul Jerome, Keckwick, hangiu, Samuel Daily — care se dovediseră că au avut dreptate în legătură cu locul. Eram tânăr și m-am dovedit destul de arrogant ca să-mi merit pedeapsa. Am primit o lecție foarte aspră.

În după-amiaza aceea, am renunțat din nou la hotărârea mea. După un prânz excelent — domnul Daily plecase imediat să viziteze una din fermele lui — am luat pachetul cu documentele doamnei Drablow pe care le adusesem cu mine, căci eram încă curios să aflu povestea pe care începusem s-o pun cap la cap din citirea inițială a scrisorilor și mă gândeam că aș putea să mă lămuresc mai bine încercând să-mi completez lectura. Problema era bineînțeles că nu știam cine era tânăra J, pentru Jennet, care scrisese scrisorile. Să fi fost oare o rudă a doamnei Drablow sau a soțului ei, ori mai degrabă o prietenă? Părea mai degrabă că era o rudă de sânge care își dăduse sau fusese obligată să-și dea copilul nelegitim altei femei pentru a fi adoptat, așa cum arătau scrisorile și documentele legale.

Îmi părea rău pentru J. în timp ce-i citeam din nou scrisorile scurte și emoționale. Dragostea

ei fierbinte pentru copil și izolarea în care trăia, furia și felul în care la început se luptase cu amărăciune împotriva capcanei care i se propusese, cedând în cele din urmă din disperare, mă umplea de tristețe și simpatie. Eram convins că o fată din clasa servitorilor, trăind într-o comunitate rigidă, s-ar fi descurcat mai bine acum șaiszeci de ani în urmă decât această fată de viță nobilă atât de lovită de soartă și ale cărei sentimente fuseseră atât de nesocotite, deși știam că servitoarele în Anglia victoriană erau împinse adesea la crimă și la abandon atunci când se trezeau cu copii din flori. Cel puțin Jennet știa că fiul ei era în viață și avea să crească într-o casă bună.

Apoi am deschis celelalte documente care erau în legătură cu scrisorile. Erau trei certificate de deces. Primul era al băiețelului Nathaniel Drablow, în vârstă de șase ani. Cauza morții, înecul. Purtând aceeași dată, mai era un certificat asemănător ce consemna că Rose Judd murise de asemenea prin înec.

M-am simțit îngrozitor luându-mă cu greutate de la stomac, fiind sigur că aveam chiar să vomit. Dar nu s-a întâmplat asta, m-am ridicat doar și am început să umblu agitat și tulburat prin cameră, strângând cele două bucăți de hârtie în mână.

În cele din urmă, m-am străduit să mă uit pe ultimul document. Era, de asemenea, un certificat de deces, dar data cu doisprezece ani mai târziu decât primele două.

Era pe numele lui Jennet Eliza Humfrye, necăsătorită, în vârstă de treizeci și șase de ani. Cauza morții era notată simplu, stop cardiac.

M-am așezat greoi în scaun. Dar eram prea agitat să rămân multă vreme acolo și în cele din

urmă am strigat-o pe Spider și am ieșit în după-miaza de noiembrie care era deja pe asfințite și am început să mă plimb departe de casa domnului Daily, dincolo de hambare și grajduri și padocuri, de-a lungul șurilor. Deja mă simțeam mai bine. În jurul meu nu erau decât arăturile în brazdă cafenie și gardurile scunde și ici-colo câțiva copaci de ulm cu crengile goale, pline de cuiburi de ciori din care păsările acelea negre și urâte zburau în stoluri, rotindu-se și croncănind pe cerul plumburiu. Bătea un vânt rece peste câmpuri, mânănd din urmă stropi grei de ploaie. Spider părea încântată să fie afară.

În timp ce mă plimbam, gândurile mele se concentrău asupra documentelor pe care doar ce le citisem și asupra poveștii pe care o spuneau și care acum devenea mai clară și completă. Descoperisem mai mult sau mai puțin din întâmplare soluția — sau cea mai mare parte a ei — de a identifica femeia în negru, precum și răspunsul la o mulțime de alte întrebări. Dar cu toate că știam acum mai mult, nu eram satisfăcut de descoperire, ci doar supărat și alarmat — și desigur înfricoșat. Aflasem, cu toate că nu știam, eram tulburat și nimic nu era într-adevăr explicat. Ce era cu aceste lucruri? Stabilisem deja că n-aveam să mai cred în fantome mai mult decât o făcea oricare tânăr sănătos, cu educație solidă și cu un grad de inteligență rezonabil și cu oarecari înclinații. Dar eu văzusem fantoma. Iar evenimentul, acea întâmplare tragică și îngrozitoare ce avuseseră loc cu mulți ani în urmă, se repeta cu oarecare dimensiuni, altele decât cele normale, în prezent. O trăsură cu ponei ducând un băiețel de șase ani numit Nathaniel, fiul adoptiv al domnului și al doamnei Drablow, precum și doica lui, apucaseră cumva pe un

drum greșit pe timp de ceață, se abătuseră de la cărarea sigură a digului și intraseră în mlaștină, unde fuseseră înghițiți de nisipurile mișcătoare și trași la fund în noroiul și apele crescânde ale estuarului. Copilul și doica se înecaseră și probabil la fel și poneiul și cel care conducerea trăsura. Iar acum, pe aceleași mlaștini, același episod sau proiecția lui, amintirea lui, se întâmpla cumva iarăși și iarăși. Cât de des, n-aveam de unde să știu. Dar nu se putea vedea nimic, ci doar se auzea.

Singurele lucruri pe care le mai știam erau că mama băiețelului, Jennet Humfrye, murise de durere după fiul ei, doisprezece ani mai târziu și că amândoi erau înmormântați acum în cimitirul părăsit și ruinat de dincolo de Eel Marsh House ; camera copilului fusese păstrată, cu patul, hainele și jucăriile, toate la locul lor, ca și cum doar ce ar fi plecat, iar mama lui băntuia prin casă. Mai mult decât atât, intensitatea tristeții sale și a durerii dimpreună cu ura și dorința de răzbunare impregnaseră aerul din jur.

Asta era ceea ce mă tulburase atât de mult, forța acelor emoții, de aceea credeam eu că aveau puterea de a face rău, dar să facă rău cui ? Mai era cineva legat de această poveste tristă și depășită acum ? Căci probabil doamna Drablow era ultima dintre aceste persoane.

În cele din urmă, am început să obolesc și m-am întors, dar cu toate că nu puteam găsi nici o rezolvare problemei — poate și pentru că era atât de inexplicabilă — nu puteam să mi-o scot din minte și mi-am făcut gânduri tot drumul înapoi spre casă, frământându-mă, chiar și când am ajuns în camera mea liniștită și m-am așezat lângă fe-reastră ca să mă uit la întunericul serii de afară.

Când a sunat gongul pentru cină, eu intrasem într-o asemenea agitație că eram hotărât să-i spun toată povestea domnului Samuel Daily și să-i cer să-mi spună tot ce știa el despre această afacere.

Scena era ca și cea dinainte, biblioteca din casa domnului Daily după cină și noi doi în fotolii confortabile, cu paharele în fața noastră, pe masa dintre noi. Mă simțeam mult mai bine după încă o cină bună.

Tocmai îmi terminasem povestea. Domnul Daily a rămas ascultându-mă fără să mă întrerupă, cu fața întoarsă de la mine și spre ușurarea mea a primit cu un calm surprinzător toate întâmplările scurtei mele șederi de la Eel Marsh House, până la momentul în care m-a descoperit căzut afară în zorii acelei zile. I-am spus de asemenea și despre concluziile mele extrase din cercetarea pachetului de scrisori și a certificatelor de deces.

N-a spus nimic timp de câteva minute. Ceasul ticăia. Focul ardea blând în vatră. Cățelușa Spider stătea pe covorul din fața căminului. Povestirea fusese ca un purgativ pentru mine și acum îmi simțeam într-un mod curios capul mult mai ușor, iar trupul cuprins de acea slăbiciune care urmează de obicei febrei sau frisonului. Dar mă gândeam că din acel moment nu puteam decât să mă simt mai bine, întrucât puteam să mă îndepărtez de acele întâmplări îngrozitoare, pe măsură ce trecea timpul.

— Ei, spuse el în cele din urmă. Ai parcurs un drum lung din noaptea în care te-am întâlnit în trenul acela de seară.

— Mă simt de parcă aș fi cu o sută de ani în urmă. Mă simt alt om.

— Ai traversat câteva vâltori periculoase.

— Ei bine, acum înot în ape liniștite, după furtună și oricum sunt la capătul drumului.

M-am uitat la fața lui și am văzut că era tulburat.

— Hai, i-am spus eu cu curaj. Doar nu credeți că mai poate fi vreun pericol, nu-1 așa ? N-am de gând să mă mai întorc acolo. Nimic nu mă poate convinge.

— Nu.

— Atunci e în regulă.

N-a răspuns, ci doar s-a aplecat și și-a mai turnat un whisky mic.

— Deși mă întreb ce se va întâmpla cu acea casă, am spus eu. Sunt sigur că nici un localnic n-o să vrea vreodată să locuiască acolo și nu-mi închipui că ar putea veni altcineva din afară să stea mai mut, îndată ce va afla povestea locului, asta în situația în care n-ar fi reușit să afle dinainte. Și pe lângă asta, mai este și un loc total inconvenient. Cine să-l vrea ?

Samuel Daily scutură din cap.

După câteva momente, în care am tăcut amândoi urmărindu-ne fiecare gândurile, l-am întrebat :

— Presupuneți că biata bătrână a fost bântuită zi și noapte de fantoma sorei ei și că ea a îndurat toate zgomotele acelea îngrozitoare acolo ? Domnul Daily îmi spusese că cele două fuseseră surori.

— În cazul acesta, mă întreb, cum de-a suportat fără să-și fi ieșit din minți ?

— Poate că n-a suportat.

— Poate.

Eram din ce în ce mai conștient că ceva îmi scăpa, o explicație sau o informație despre Eel Marsh House și despre familia Drablow și întrucât îmi dădeam seama de asta, n-aveam să am li-

niște până când n-aveam să aflu tot ce era de aflat. M-am hotărât să-l forțez să-mi spună tot ce știa.

— Mai era ceva ce încă n-am văzut ? Dacă aș mai fi stat acolo, aș mai fi întâmpinat și mai multe orori ?

— Asta nu pot să-ți spun.

— Dar puteți să-mi spuneți ceva.

A oftat și s-a foit încurcat pe scaun, evitând să-mi întâlnească privirea, uitându-se la foc și apoi își întinse piciorul să scarpine burta cățelei cu vârful cizmei.

— Haideți, suntem destul de departe de acel loc și sunt destul de liniștit. Trebuie să știu. Nu-mi mai poate face nici un rău acum.

— Dumitale nu, spuse el. Nū. Poate că dumi-tăle nu-ți poate face rău.

— Pentru Dumnezeu, ce încerci să dai la spate, omule ? De ce ți-e teamă atât de mult să-mi povestești ? am insistat eu renunțând la etichetă.

— Tu, Arthur, spuse el vei fi departe de aici mâine sau în ziua următoare. Dacă ai noroc, nu vei mai auzi și nici nu vei mai afla nimic în legătură cu acest loc blestemat. Noi ceilalți trebuie să rămânem. Noi trebuie să trăim cu asta.

— Cu ce ? Cu poveștile, cu zvonurile ? Cu priveriștea acelei femei în negru din când în când ? Cu ce ?

— Cu orice va urma, cu siguranță. Odată sau altădată. Crythin Gifford a trăit asta timp de cincizeci de ani. Sunt altfel de oameni. Ei nu vorbesc despre asemenea lucruri, tu le-ai aflat² singur. Cei care au suferit cel mai rău au spus puține — Jerome, Keckwick.

Am simțit că-mi bate inima cu putere din nou, mi-am dus mâna la guler ca să-l slăbesc un pic și mi-am tras scaunul de la foc. Acum venise momen-

tul și nu știam la urma urmei dacă voiam să aud ce avea să-mi spună domnul Daily.

— Jannet Humfrye i-a dat copilul, băiatul, sorei sale, Alice Drablow și soțului acesteia, pentru că n-a avut încotro. La început, a stat departe la sute de mile și băiețelul a fost crescut ca un Drablow, întrucât se dorea ca el să nu-și cunoască mama. Dar, în cele din urmă, durerea de a-l fi rupt de dânsa în loc să scadă a crescut și mai mult și ea a venit la Crythin. Nu era bine văzută în casa părinților — tatăl copilului plecase departe pentru întotdeauna și ea își luase o cameră în oraș. Dar nu avea bani. Se ocupa cu croitoria și era damă de companie a unei doamne. Aparent, la început, Alice Drablow n-a vrut s-o lase să vadă băiatul deloc. Însă Jennet era atât de tulburată, încât a recurs la violență și în cele din urmă sora ei a cedat, dar ținând-o la distanță. Jennet putea să facă vizite foarte rar, deși n-avea voie să vadă băiatul singur și nici n-avea voie să dezvăluie cine era sau în ce relații se afla cu el. Nimeni nu observase totuși că el începuse să semene tot mai mult cu ea și nici afinitatea naturală dintre ei. Era din ce în ce mai atașat de femeia aceea, prin tot ce spunea și tot ce făcea el se adresa parcă propriei sale mame și era din ce în ce mai atașat de ea fiind din ce în ce mai rece față de Alice Drablow. După câte știu eu, Jennet plănuia să-l ia de acolo. Dar înainte să o poată face, s-a întâmplat accidentul, așa cum ai aflat și tu. Băiatul... doica, trăsura trasă de ponei și birjarul ei Keckwick...

— Da. Tatăl lui. Și, de asemenea, câinele băiețelului. Locul acela înșelător după cum ți-ai putut da seama și singur. Cețurile mării se revarsă brusc peste mlaștini și ascund smârcurile.

— Așadar, s-au înecat.

— Sub ochii lui Jennet. Era în casă și se uita de la fereastra de sus, așteptându-i să se întoarcă. Mi-am oprit răsufierea împietrit.

— Cadavrele au fost scoase din apă, dar trăsura și poneiul au rămas acolo, erau prea înțepenite în mâl. Din ziua aceea, Jennet Humfrye a început să înnebunească.

— E de mirare ?

— Nu. Nebună de durere, de furie, de dorința de a se răzbuna. O acuza pe sora ei care i-a lăsat să iasă în ziua aceea, cu toate că n-avea nici o vină, ceața a venit... pe neașteptate.

— Din senin.

— Nu știu dacă din cauza pierderii suferite și a nebuniei, s-a îmbolnăvit și apoi s-a topit pe picioare. Nu mai avea carne și oase, i-a pierit culoarea din obraji, arăta ca un schelet ambulat, un spectru viu. Când ieșea pe străzi, oamenii se dădeau într-o parte. Copiii se speriau de ea. A murit în cele din urmă. A murit plină de ură și amărăciune. Și îndată ce a murit, au început nălucirile. Și de atunci continuă.

— Cum, tot timpul ? De-atunci încoace ?

— Nu. Când și când. Mai puțin în acești ultimi ani. Dar încă mai este văzută și sunetele încă mai sunt auzite de către cei care se nimeresc să fie în mlaștină.

— Probabil că și bătrâna doamnă Drablow le auzea ?

— Cine știe ?

— Ei bine, doamna Drabow e moartă. Cu siguranță că lucrurile or să se liniștească.

Dar domnul Daily nu terminase. El ajunsese abia la punctul culminant al povestirii.

— Și ori de câte ori a fost văzută, fie în cimitir, pe mlaștini, pe străzile orașului, oricât de scurt timp și de către oricine, de fiecare dată s-a întâlnit ceva, spuse el cu voce joasă.

— Da ? am șoptit eu.

— De câteva ori, au murit câțiva copii în situații groaznice.

— Adică în accident ?

— În general, în accident. Dar odată de două ori s-a întâlnit și în timpul unei boli, care i-a răpus într-o zi sau o noapte, chiar și mai puțin.

— Te referi la vreun copil ? Un copil din oraș ?

— Da, la un copil. Copilul lui Jerome.

Am avut imediat viziunea șirului de obrăjoare mici și solemne, copiii care se țineau cu mâinile de druggii gardului care înconjură curtea școlii în ziua înmormântării doamnei Drablow.

— Dar, desigur... mai mor copii.

— Da.

— Și trebuie neapărat ca morțile lor să fie puse în seama apariției acelei femei ?

— Poate ți-e greu să crezi. Te poți îndoi de acest lucru.

— Ei bine, eu...

— Știm.

Dar după câteva minute, uitându-mă la fața lui calmă și hotărâtă, i-am spus încetșor :

— N-am nici o îndoială, domnule Daily.

Apoi mult timp nici unul dintre noi n-a mai spus nimic.

Știu că am suferit un șoc serios în dimineața aceea, după multe zile și nopți agitate, tensiunea nervoasă provocată de nălucirile de la Eel Marsh House. Dar nu mi-am dat seama cât de profund și cât de rău mă afectase experiența aceea atât mental cât și fizic.

În seara aceea, m-am dus la culcare, după cum presupuneam, pentru ultima dată sub acoperișul domnului Daily. Plănuisem să prind primul tren a doua zi, care să mă ducă înapoi la Londra. Când i-am spus domnului Daily el nu m-a contrazis.

Dar noaptea am avut somnul agitat, m-am trezit la fiecare oră tulburat de coșmaruri, leoarcă de transpirație, iar când nu dormeam stăteam treaz cu mădularele încordate, ascultând atent, amin-tindu-mi iarăși și iară totul de la început. Îmi puneam tot felul de întrebări fără răspuns, despre viață, despre moarte despre hotarul dintre ele și mă rugam din toată inima, rugăminți pline de ardore.

Am fost crescut ca toți copiii, cu credință în Dumnezeu, în sânul bisericii creștine, cu toate acestea eram însă convins că învățăturile sale erau probabil cele mai bune reguli de conduită în viață și găseam zeitatea destul de îndepărtată, iar rugăciunile mele în general nu erau altceva decât niște îndatoriri formale. Dar nu la fel se întâmpla și acum. Acum mă rugam fierbinte, cu un zel renăscut. Îmi dădeam seama că existau forțe ale binelui și forțe ale răului aflate în luptă, iar omul poate fi de partea unora sau altora dintre aceste forțe.

A durat mult până să se lumineze de ziuă, iar când s-a luminat s-a dovedit a fi încă o dimineață urâtă și umedă de noiembrie. M-am ridicat, mă durea capul, îmi ardeau ochii și picioarele îmi erau grele, dar am reușit totuși să mă îmbrac și să cobor scările la masa de dejun. Numai că nu mă puteam uita la mâncare, deși îmi era grozav de sete. Am băut mai multe cești de ceai una după alta. Domnul și doamna Daily se uitau din când în când îngrijiți la mine, în timp ce eu îmi făceam planurile. Mă gândeam că n-am să mă simt bine din

nou decât atunci când am să fiu în tren privind câmpiile întinse pierzându-se ușor în depărtare și vorbeam atât de mult, străduindu-mă în același timp să-mi exprim marea mulțumire față de amândoi căci fuseseră într-adevăr salvatorii mei. Îmi salvaseră viața și sănătatea mintală.

Când m-am ridicat de la masă, îndreptându-mă spre sufragerie, am văzut că ușa se micșorează pe măsură ce mă apropiam de ea și mi se părea că mă lupt din nou cu ceața care se închidea în jurul meu, în așa fel încât nici nu mai puteam respira și mă apăsa ca o mare greutate pe care eu trebuia s-o îndepărtez înainte de a mai face un pas.

Samuel Daily m-a prins în timp ce cădeam și eram vag conștient că pentru a doua oară, deși în cu totul altă situație, mă căra, pe jumătate trăgându-mă, de data asta în sus pe scări, către dormitorul meu. Aici m-a ajutat să mă dezbrac. Capul îmi era greu și mintea confuză. Am rămas aici timp de cinci zile și am primit vizitele dese ale unui doctor ce părea îngrijorat. După aceea, partea cea mai rea a trecut. Febra și delirul au încetat, lăsându-mă epuizat și incredibil de slăbit. Cu toate acestea, eram în stare să stau în fotoliu la început în camera mea, mai târziu, în salon, la parter. Cei doi Daily erau bunătatea și atenția întruchipată. Cel mai rău din toate n-a fost boala fizică, durerea și slăbiciunea și febra, ci chinul mintal prin care am trecut.

Femeia în negru părea că mă bântuie chiar și aici, că stătea la capătul patului meu, că-și lăsa fața brusc aproape de mine în timp ce dormeam, astfel că mă trezeam țipând de groază. Iar în cap îmi răsuna țipătul copilului din mlaștină și balanșul leagănului și nechezatul calului ce se îneca. Nu mă puteam elibera de nici unul din aceste zgo-

mote, iar când nu aveam febră și coșmar îmi aminteam fiecare cuvânt din scrisori și din certificatele de deces, ca și cum aș fi ținut paginile acelea deschise în fața ochilor minții.

În cele din urmă, am început să mă simt mai bine, febra a coborât, vedeniile au pălit și eu m-am regăsit, deși eram epizat, stors de vlagă, dar eram bine. Femeia nu mai îmi putea face nimic bineînțeles, suportasem și supraviețuisem.

După douăsprezece zile, mă simțeam aproape complet refăcut. Era o zi însorită de iarnă, dar era una dintre primele zile geroase ale anului. Stăteam în fața ferestrei deschise din sufragerie, cu o pătură peste genunchi, uitându-mă la tufișurile și copacii alb-argintii și plini de chiciură profilându-se despuiați de frunze pe fundalul cerului. Era după prânz. Poate că să fi adormit o clipă sau nu, în orice caz nimeni nu m-a deranjat. Spider lenevea la picioarele mele, așa cum făcuse în toate zilele și nopțile din timpul bolii mele. Mă atașasem foarte mult de câine, mai mult chiar decât mi-am putut imagina, simțind că eram legați unul de altul, întrucât trecusem amândoi prin aceeași încercare.

Un prigor se cocoțase pe una din urnele de piatră din vârful balustradei, cu capul ridicat și ochii pătrunzători, iar eu mă uitam la el fericit în timp ce topăia un pas, doi, făcea pauză, asculta și cânta. Mă gândeam că înainte de a veni aici n-am fost niciodată în stare să mă concentrez asupra unor lucruri atât de simple și atât de complete, fiind atât de ocupat cu treburile. Acum apreciam prezența păsării, mă bucuram pur și simplu privind-i mișcările, atâta timp cât a rămas în fața ferestrei mele, cu o intensitate pe care nu o mai cunoscusem niciodată.

Am auzit câteva zgomote afară ; motorul unei mașini, voci în jurul și în fața casei, dar le-am dat puțină atenție, absorbit cum eram în observarea păsării. Și apoi zgomotele nu aveau nimic de a face cu mine.

Au urmat apoi pași în lungul coridorului care s-au oprit dincolo de ușă, în salon, iar după o clipă de ezitare s-a deschis ușa. Poate că era mai târziu decât mă gândeam și cineva venise să vadă cum mă simțeam și dacă voiam o ceașcă de cafea.

— Arthur ?

M-am întors curios și apoi am sărit din fotoliu uimit, nevenindu-mi să cred și plin de încântare. Stella, draga mea Stella, venea înspre mine în lungul camerei.

FEMEIA ÎN NEGRU

În dimineața următoare, am părăsit casa. Mașina domnului Samuel Daily ne-a dus direct la gară. Mi-am încheiat socotelile la Gifford Arms, printr-un mesager întrucât nu voiam să mă duc din nou în oraș la Crythin Gifford ; părea mult mai înțelept să urmez sfatul doctorului, căci doctorul îmi recomandase mai ales să nu fac nimic sau să nu duc nicăieri ca să-mi stric echilibrul și așa fragil. În realitate nici nu voiam să văd orașul și mai ales nu voiam să risc să-l întâlnesc pe domnul Jerome sau pe Keckwick și mai mult decât atât să nu văd nici măcar de la distanță mlaștina. Să las totul în urma mea ca și cum s-ar fi întâmplat altei persoane. Doctorul îmi spusese să-mi scot toată povestea din minte și eu reușisem s-o fac. Cu Stella lângă mine, nu mai vedeam nici un pericol.

Singurul regret pe care îl aveam părăsind locul era tristețea sinceră de a renunța la compania domnului și doamnei Samuel Daily. Iar când ne-am strâns mâinile l-am făcut să-mi promită că avea să ne viziteze cu prima ocazie la Londra — lucru pe care el îl făcea după cum îmi spusese cel puțin o dată, de două ori pe an. Mai mult decât atât, ne-a făgăduit un câțel îndată ce avea să fete Spider. Avea să-mi fie foarte dor de micul animal.

Dar mai rămăsese o ultimă întrebare, trebuia să-l întreb cu toate că îmi venea greu să aduc vorba.

— Trebuie să aflu, am izbucnit eu în cele din urmă când Stella era destul de departe, absorbită în conversație cu doamna Daily căreia reușise să-i dezvăluie întreaga ei fire caldă și prietenoasă.

Samuel Daily se uită la mine tăios.

— Mi-ai spus în noaptea aceea — am tras aer adânc în piept ca să mă calmez. Un copil — întotdeauna moare un copil în Crythin Gifford.

— Da.

N-am putut să mai continui, dar expresia feței mele, știam bine, era destul de îngrijorată și nerăbdătoare să afle adevărul.

— Nu s-a întâmplat nimic. Nimic... Mi-a spus domnul Daily repede.

Eram sigur, însă, că avea să adauge : „Totuși“, dar s-a oprit, așa că am spus eu în locul lui. El doar a dat din cap tăcut.

— Oh, mă rog lui Dumnezeu să nu se fi întâmplat — să se fi rupt lanțul — să se fi sfârșit puterea ei — să fi plecat — și eu să fi fost ultimul care am văzut-o.

— Da, da, mi-a răspuns el, punându-mi o mână liniștitoare pe braț.

Mai mult decât orice pe lume, voiam să fie așa, căci se scursese mult timp de când am văzut-o pe femeia în negru — fantoma lui Jennet Humfrye — destul ca să fie dovada faptului că blestemul se sfârșise. Fusesse o biată femeie tulburată, nebună, care murise de tristețe și supărare, plină de ură și dorință de răzbunare. Amărăciunea ei era de înțeles. Răutatea o făcuse să ia viețile copiilor altor femei, pentru că ea și-l pierduse pe al ei, era de înțeles, de asemenea, dar nu era de iertat. Nimeni nu putea face nimic s-o ajute, poate doar să se roa-

ge pentru sufletul ei, mă gândeam eu. Doamna Drablow, pe care ea o învinovătea pentru moartea copilului ei, era și ea moartă și acum casa era goală, în sfârșit, bântuită poate și consecințele teribile ale nălucirilor aveau să înceteze pentru totdeauna.

Mașina aștepta gata de plecare. Am strâns mâinile soților Daily și ținând-o strâns de braț pe Stella am urcat în mașină și m-am rezemat de spătar. Cu un suspin de ușurare, m-am lăsat dus departe de Crythin Gifford.

Povestea mea este aproape gata. N-a mai rămas decât un singur lucru de spus. Și abia dacă am puterea să scriu despre el. Stau aici la biroul meu, zi și noapte, în fața colii albe de hârtie, incapabil să ridic stiloul tremurând și plângând. Am ieșit și m-am plimbat în livada bătrână și mai departe, peste câmp, dincolo de Monk's Piece, la multe, mile distanță, fără să văd nimic din împrejurimi, fără să iau seama la nici un animal sau pasăre, nici măcar la starea vremii, astfel că de câteva ori m-am întors acasă ud până la piele spre supărarea lui Esmé. Dar mai era și altă cauză a supărării : mă privea, se mira, dar era prea sensibilă ca să-mi pună întrebări și eu vedeam îngrijorarea și tristețea de pe fața ei, îi simțeam neliniștea mai ales când stăteam împreună în serile târzii. Eram incapabil să-i spun ceva, iar ea habar n-avea prin ce treceam eu și de ce : nu va ști până când nu va citi acest manuscris, iar la vremea aceea eu voi fi mort demult.

Acum, în sfârșit, mi-am adunat suficient curaj și voi folosi ultimele forțe pentru a dezvălui acele orori trecute și pentru a scrie sfârșitul poveștii.

M-am întors împreună cu Stella la Londra și, după șase săptămâni, ne-am căsătorit. Planul nostru original era să așteptăm cel puțin până în primăvara următoare, dar experiența mea mă schimbase atât de mult încât acum eram presat de timp, fiind convins că nu trebuia să amânăm și să nu condiționăm acest lucru nici de bunăstare, nici de alte lucruri, ci s-o facem imediat cu cea mai mare grabă. De ce-am fi așteptat ? Ce ne împiedica dincolo de amănuntele banilor proprietății și agoniseliilor să ne căsătorim ? Nimic. Așa că ne-am căsătorit în liniște și fără zarvă și am locuit în vechiul meu apartament, la care s-a mai adăugat o cameră pe care proprietărea era mai mult decât bucu-roasă să ne-o închirieze până când aveam să ne putem permite căsuța noastră. Eram atât de fericiți pe cât putea să fie un bărbat tânăr cu mireasa lui, purtându-ne de grijă unul altuia, nefiind nici bogați, dar nici săraci, preocupați de viitorul nostru. Domnul Bentley mi-a dat un pic mai multă responsabilitate și în consecință mi-a crescut și salariu, odată cu trecerea timpului. L-am rugat să nu mi se mai spună nimic despre Eel Marsh House și proprietatea Drablow și așa s-a întâmplat ; numele acestea n-au mai fost rostite niciodată în fața mea.

La puțin timp după ce a trecut un an de la căsătoria noastră, Stella a dat naștere copilului nostru, un fiu pe care l-am numit Joseph Arthur Samuel și domnul Samuel Daily a fost nașul lui, întrucât el a fost singura noastră legătură cu locul acela la acea vreme. Dar cu toate că l-am mai văzut ocazional în Londra, el n-a vorbit niciodată despre trecut ; bineînțeles eram atât de bucuroși și preocupat de noua mea viață, că nu mă mai gân-

deam la acele lucruri, iar coșmarele au încetat să mă mai tulbure.

Eram într-o dispoziție fericită și liniștită în după-amiaza aceea de duminică din vara anului ce a urmat nașterii fiului nostru. Nu puteam să fiu mai puțin pregătit pentru ce avea să urmeze.

Ne-am dus într-un parc mare, la zece mile în afară de Londra, care făcea parte din terenurile unei case nobile și care în sezonul acelei veri era deschis publicului la sfârșit de săptămână. Era un week-end festiv, cu un aer sărbătoresc ce plutea deasupra lacului peste care se înșirau bărci mici. Orchestra intona melodii vesele, iar chioșcurile vindeau înghețată și fructe. Familiile se plimbau, copiii se tăvăleau prin iarbă. Eu și cu Stella mergeam fericiți cu micul Joseph care făcea primii pași ținându-ne de mână în timp ce noi îl priveam atât de mândri pe cât puteau fi niște părinți.

Apoi, Stella a observat că unul dintre punctele de atracție era oferit de un măgăruș și o trăsură trasă de ponei, oricare dintre ele putea fi luată pentru o plimbare pe alee. Gândindu-ne că băiețelului i-ar fi plăcut, l-am dus la măgărușul cenușiu și docil și eu m-am încumetat să-l ridic și să-l pun în șea. Dar el a început să țipe și să se smucească imediat, trăgându-mă și arătându-mi în același timp cu gesturi sugestive înspre trăsura trasă de ponei. Și întrucât nu erau decât două locuri pentru pasageri, Stella l-a luat pe Joseph, iar eu am rămas uitându-mă vesel după ei, în timp ce se îndepărtau printre copacii bătrâni și mari care erau în plină vegetație.

O clipă i-am pierdut din vedere la una dintre cotituri și am început să mă uit zadarnic la ceilalți oameni care se distrau în după-amiaza aceea. Apoi, dintr-o dată, am zărit-o. Stătea departe de

oameni strâns lipită de trunchiul unui copac. Mă uitam fix la ea și ea la mine. Nu era nici o greșală. Nu mă înșelau ochii. Era ea, femeia în negru, cu fața ofilită, fantoma lui Jennet Humfrye. Pentru o clipă, m-am holbat la ea nevenindu-mi să cred plin de mirare, înghețat apoi de spaimă. Eram paralizat, prinsesem rădăcini în locul în care mă aflam și lumea se întunecase în jurul meu, iar strigătele și țipetele fericite ale tuturor copiilor păliseră. Eram incapabil să-mi iau ochii de la ea. Nu avea nici o expresie pe față și cu toate astea simțeam din nou că renaște puterea ce emana din ea, răutatea și ura, amărăciunea pasională. Asta mă cutremură.

În același moment, spre marea mea ușurare, trăsură cu ponei se întorcea pe alee, tropăind în razele soarelui ce scăldau iarba, cu draga mea Stella stând pe locul ei și ținând copilul în brațe care se zbătea și striga dând din mânuțe cu încântare. Eram aproape negru de îngrijorare când au ajuns lângă mine și voiam să-i opresc, să plecăm de-a-colo pentru că nu mai voiam să rămân o secundă mai mult. Eram gata. Aproape că ajunseseră și ei la capătul plimbării când au trecut de copacul lângă care stătea liniștită femeia în negru și în timpul acesta ea s-a mișcat iute, fustele ei foșnind în timp ce pășea pe cărare înaintea poneiului. Animalul s-a cabrat brusc și apoi s-a ridicat puțin cu ochii plini de spaimă, după care s-a smucit din loc și a luat-o razna în luminiș printre copaci, nechezând, scăpat de sub control. A urmat un moment de confuzie îngrozitoare, câțiva oameni au început să alerge după trăsură, iar femeile și copiii au început să țipe. Am început să alerg și eu nebunește, apoi am auzit zgomotul înnebunitor și înfun-

dat, în timp ce poneiul și trăsura lui se izbeau de unul din imensele trunchiuri de copac. După aceea a urmat liniștea — o liniște teribilă care n-a durat decât câteva secunde ce mi s-au părut ani. În timp ce alergam spre locul unde se întâmplase nenorocirea, m-am uitat înapoi peste umăr. Femeia dispăruse.

Am ridicat-o pe Stella cu blândețe din trăsură. Corpul îi era zdrobit, cu gâtul și picioarele fracturate, cu toate că era conștientă încă. Poneiul era doar buimăcit, dar trăsura era cu roțile în sus și hamurile îi erau atât de încâlcite că nici nu se putea mișca și stând la pământ necheza și sforăia înfricoșat.

Băiețelul nostru fusese aruncat, se vedea clar acest lucru, de alt copac. Zăcea grămadă, sub el, mort.

De data asta, n-am beneficiat de nici o pierdere de conștiință binefăcătoare. Am fost obligat să trăiesc totul, fiecare minut, fiecare zi după aceea, timp de zece luni, până când și Stella a murit din cauza rănilor ei îngrozitoare.

Am văzut fantoma lui Jennet Humfrye și ea s-a răzbunat.

Mi-au cerut să le spun povestea mea. Le-am spus-o. Destul.

**ÎN COLECȚIA BESTSELLERURILE
SFÂRȘITULUI DE MILENIU**

au apărut :

1. AXEL MUNTHE — Cartea de la San Michele
2. A. J. CRONIN — Trei iubiri
3. JACK ENGELHARD — Propunere indecentă
4. ERICH SEGAL — Acte de credință
5. CINDY BLAKE — Iubire însângerată
6. ARTHUR HAILEY — Medicament fatal
- 7-8. ERICH SEGAL — Promoția, vol. I—II
9. HAROLD ROBBINS — Danny Fischer
10. SUSAN HILL — Femeja în negru

În curs de apariție :

- FAY WELDON — Viața și dragostele unei diavolițe
HAROLD ROBBINS — Piratul